

เรื่องเล่าจากโรงเรียน
เล่มที่ ๕

ครูประทับใจ... ศิษย์ประทับใจ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ

เรื่องเล่าจากโรงเรียน
เล่มที่ ๕

ครูประทับใจ...
ศิษย์ประทับใจ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ

๓๗๒.๒ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา
ส ๖๙๑ ร เรื่องเล่าจากโรงเรียน : ครูประทับใจ...ศิษย์ประทับใจ /
กรุงเทพฯ : ๒๕๖๒.
๑๑๘ หน้า
ISBN : ๙๗๘-๖๑๖-๒๗๐-๒๑๗-๔
๑. ครู - การสอน ๒. นักเรียน - การเรียน ๓. ชื่อเรื่อง

เรื่องเล่าจากโรงเรียน : ครูประทับใจ...ศิษย์ประทับใจ

สิ่งพิมพ์ สกศ.	อันดับที่ ๓๑/๒๕๖๒
พิมพ์ครั้งที่ ๑	สิงหาคม ๒๕๖๒
จำนวน	๑,๐๐๐ เล่ม
ผู้จัดพิมพ์เผยแพร่	กลุ่มพัฒนานโยบายด้านการเรียนรู้ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ถนนสุขโขทัย เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐ โทรศัพท์ ๐ ๒๖๖๘ ๗๙๗๔ หรือ ๐ ๒๖๖๘ ๗๑๒๓ ต่อ ๒๕๕๕ โทรสาร ๐ ๒๒๔๓ ๑๑๒๙ Web site: http://www.onec.go.th
พิมพ์ที่	บริษัท พริกหวานกราฟฟิค จำกัด ๙๐/๖ ซอยจรัญสนิทวงศ์ ๓๔/๑ ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงอรุณอมรินทร์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐ โทรศัพท์ ๐ ๒๔๒๔ ๓๒๔๙ ๐ ๒๔๒๔ ๓๒๕๒ โทรสาร ๐ ๒๔๒๔ ๓๒๔๙ ๐ ๒๔๒๔ ๓๒๕๒

คำนำ

หลากหลายคำนิยามคำว่า “ครู” ซึ่งครูในอุดมคติของผู้เรียนหลาย ๆ คนต้องเป็นครูที่มีเมตตา มีจิตใจโอบอ้อมอารี ดูแลเอาใจใส่ผู้เรียน ให้ความรู้ ให้คำปรึกษา พร้อมทั้งจะช่วยเหลือผู้เรียนในทุกด้าน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น และรับฟังความคิดเห็นที่สำคัญที่สุดครูต้องเป็นผู้ที่มีคุณธรรม จริยธรรม เป็นแบบอย่างที่ดี เมื่อครูสามารถเข้าใจและเข้าถึงผู้เรียนแล้วย่อมสามารถนำพาผู้เรียนไปสู่จุดหมายปลายทาง เกิดความซาบซึ้งประทับใจในเส้นทางการเรียนรู้ระหว่างครูและผู้เรียน ซึ่งความปิติเหล่านี้จะถูกฝังอยู่ในตัวผู้เรียนจากการเรียนรู้สิ่งที่ดีงามจากครูซึ่งเป็นแม่พิมพ์ เช่นเดียวกันที่ผู้เรียนได้ให้บทเรียนที่มีคุณค่ากับครูจะเป็นพลังในการเติมเต็มจิตวิญญาณความเป็นครู มีกำลังในการทุ่มเทพลังกาย พลังใจ สรรค์สร้างผู้เรียนให้พบกับความสำเร็จของชีวิต และเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาในฐานะหน่วยงานหลักในการจัดทำนโยบายด้านการศึกษาได้ดำเนินโครงการศึกษาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนที่มีลักษณะพิเศษ เพื่อศึกษาคุณลักษณะโรงเรียนลักษณะพิเศษที่มีประสิทธิภาพด้านการจัดการเรียนรู้ ประสบความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอน และศึกษาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ของผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอน โดยโรงเรียนลักษณะพิเศษตามนิยามของโครงการนี้ หมายถึง โรงเรียนที่ประสบความสำเร็จในการจัดการเรียนรู้ ถึงแม้จะประสบปัญหาความยุ่งยากในการบริหารจัดการ ได้แก่ โรงเรียนขนาดเล็กที่มีครูไม่ครบชั้น โรงเรียนในท้องถิ่นทุรกันดาร ห่างไกลความเจริญ ตั้งอยู่ชายขอบของ

อำเภอหรือจังหวัด โรงเรียนในพื้นที่ยากจน โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน และโรงเรียนในเขตพื้นที่สูง โรงเรียนเหล่านี้ครูและผู้บริหารโรงเรียนต้องปฏิบัติงานในภาวะที่ยากลำบาก แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนอยู่ในเกณฑ์ที่ดี โดยการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ มีผลคะแนนเฉลี่ยจากผลทดสอบ O-NET ตั้งแต่ร้อยละ ๕๐ ขึ้นไป ต่อเนื่องย้อนหลัง ๓ ปี (๒๕๕๗ - ๒๕๕๙) สำนักงานฯ ได้ศึกษาการดำเนินงานของโรงเรียนเหล่านี้ในเชิงลึก ในด้านการบริหารจัดการของผู้บริหาร และการจัดการเรียนรู้ของครู รวม ๑๔ โรงเรียน ในปีงบประมาณ ๒๕๖๑ และสำนักงานฯ ได้ให้บุคลากรของโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการเขียนเรื่องเล่าประสบการณ์การจัดการเรียนรู้ในโรงเรียน คือ ผู้บริหาร ครู และผู้มีส่วนที่เกี่ยวข้องร่วมถ่ายทอดเรื่องราวและประสบการณ์การจัดการเรียนรู้ สำนักงานฯ ได้นำเรื่องเล่าของโรงเรียนมาคัดสรรและจัดทำเป็นชุดหนังสือเรื่องเล่าจากโรงเรียนรวม ๕ ชุด ซึ่งประกอบด้วย ๑. บริหารงาน บริหารคน สู่อำนาจสำเร็จ ๒. จิตวิญญาณ...สรรค์สร้างคน ๓. หลากหลายวิถี...สู่การเรียนรู้ที่ดีของเด็ก ๔. ประสบการณ์...เมื่อวันวาน ๕. ครูประทับใจ...ศิษย์ประทับใจ ประสบการณ์เรื่องเล่าจากโรงเรียนเหล่านี้จะมีประโยชน์และคุณค่าต่อเพื่อนครู ผู้บริหารสถานศึกษา และนักการศึกษาที่จะนำข้อคิดจากประสบการณ์ในหนังสือชุดนี้สร้างแรงบันดาลใจในการทำงานเพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาของชาติให้ดียิ่งขึ้น

ครูประทับใจ...ศิษย์ประทับใจ เป็นหนังสือ ๑ ใน ๕ ชุดที่สำนักงานฯ ได้จัดพิมพ์เผยแพร่ จากการคัดเลือกเรื่องเล่าที่มีความน่าสนใจที่จะสร้างพลัง สร้างแรงบันดาลใจ และให้ข้อคิด โดยครูผู้ที่มีประสบการณ์ในการจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนที่มีลักษณะพิเศษ

ที่จัดการเรียนรู้ท่ามกลางความยุ่งยากเป็นผู้ถ่ายทอดเรื่องราว ประสบการณ์ และความประทับใจในเส้นทางสายวิชาชีพครูที่เกิดขึ้น ระหว่างครู ผู้เรียน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

สำนักงานฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าเรื่องเล่าจากโรงเรียนชุดนี้ จะสร้างแรงบันดาลใจให้เพื่อนครู ผู้บริหาร และนักการศึกษาที่ได้อ่าน งานชุดนี้สามารถนำแนวคิดจากเรื่องราวความประทับใจไปใช้เพื่อให้เกิดการคิดต่อ เพื่อเปลี่ยนแปลงการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน ก่อให้เกิด ประโยชน์สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องทางการศึกษา ประสบการณ์ที่นำมา ถ่ายทอดนี้ จะได้รับการเผยแพร่ และขยายผลในวงกว้างต่อไป

(นายสุภัทร จำปาทอง)

เลขาธิการสภาการศึกษา

สารบัญ

คำนำ

ครูต้นแบบ นักให้หัวใจบุญ	๑
พฤติกรรมที่ปรับเปลี่ยน	๖
รอยยิ้ม ของเด็กชายโซคุน	๙
มากกว่าคำว่าครู	๑๒
เบื้องหลัง	๑๕
ชาตินักสู้	๑๙
ครูต้นแบบของหนู	๒๓
กว่าจะมีวันนี้	๒๕
My favorite teacher forever	๒๘
ภาพแห่งความทรงจำ	๓๒
มุมมองของผู้ปกครอง	๓๕
ครูดีในดวงใจ	๔๐
นักเรียนใหม่ของฉัน	๔๒
แรงบันดาลใจ	๔๕
“เธอ” ในความทรงจำที่เลือนลาง	๔๘
คัตไทยลายมือสวย	๕๑
ประทับใจที่ได้สนองงาน	๕๓
ครูคือใคร	๕๕
ฉันยังคงอยู่	๕๗
กว่าจะเป็นครูอนุบาล	๕๙
โชคดี...ที่มีเครือข่าย	๖๑
แข่งขัน...เพื่อพัฒนาตนเอง	๖๖
ความตั้งใจของครู	๗๐
อะไร ๆ ก็เกิดขึ้นได้	๗๒

น้ำหนึ่งใจเดียวกัน	๗๔
อุดมการณ์ที่ตามหา	๗๖
ลูกชิ้นไม่เดียวกัน	๘๐
ความสุขของครู...อยู่ที่หนูนะลูก	๘๓
การพูดภาษาอังกฤษ ไม่ได้ยากดังที่คิด	๘๖
น้ำใจ...ในโซเซียล	๙๐
น้ำพระทัยจากในหลวง	๙๓
กำปั้นนักสู้ แห่งผืนผ้าใบ	๙๗
โชคชะตาของเด็กน้อย	๑๐๐
หนูน้อยพ่ายซ์ นักเรียนเรียนร่วม	๑๐๓

ครูต้นแบบ นักให้ใจบุญ

นางศรีธรรม์ พิมพ์ทอง

โรงเรียนบ้านห้วยท่าง สพป.น่าน เขต ๒

“ครู” มาจากคำว่า “คุรุ” ซึ่งแปลว่า นัก ความหมายคงจะพูดถึงภาระงานที่ครูต้องแบกรับการสั่งสอนให้ผู้ไม่รู้เป็นผู้รู้ เป็นแก้วที่เจียรระโนอย่างสวยงาม

เมื่อครูคนแรกของนักเรียนคือ พ่อแม่ ผู้ให้กำเนิดได้ส่งต่อลูกของท่านมาเป็นศิษย์ของครู จึงเป็นภาระของพวกเรา ที่จะต้องรักดูแล และประคับประคองช่วงวัยเริ่มต้นของการเรียนให้ดี ถึงแม้คนจะมองว่าเป็นอาชีพ มีค่าจ้างรายเดือนตอบแทน แต่ครูจะต้องทำมากกว่าการสอนให้นักเรียนเรียนรู้เพียงแค่นั้นแต่ต้องให้ทั้งความรัก การดูแลทางด้านจิตใจ เปรียบเสมือนหมอดูเวทดาที่จะดูสีหน้าท่าทางและบอกอาการที่เด็กแสดงออกได้ดีไม่มีผิดเป็นหมอคอยรักษาอาการไม่สบายเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นหน่วยกู้ภัยส่งผู้ป่วยไปหาคุณหมอที่โรงพยาบาล หากมีอาการหนักหรือแผลแตกเลือดไหล ซึ่งอันนี้เกินกำลังของครูจริง ๆ เหตุผลเพราะครูกลัวเลือด

และด้วยความตกใจและสงสารลูกศิษย์ ทำให้เก้ ๆ กัง ๆ จึงได้แต่
รีบห้ามเลือดเบื้องต้นแล้วส่งต่อคุณหมอ

ที่โรงเรียนแห่งนี้ได้ร่วมงานกับพี ๆ ที่ส่วนใหญ่จะมีอายุงาน
หลายปี ทำให้แต่ละท่านมีประสบการณ์ยอดเยี่ยมคุณภาพคับแก้ว
ตามกาลเวลา แต่จากที่มีนักเรียนร้อยกว่าคนก็ค่อย ๆ ลดจำนวน
ลงเรื่อย ๆ ไม่ใช่ย้ายไปเรียนที่อื่นหรอกนะ แต่ประชากรมีเท่านี้จริง ๆ
ทำให้โรงเรียนถูกตัดโอนตำแหน่งไปโรงเรียนอื่นทีละคน สองคน และ
เกษียณไปบ้างแต่ไม่ได้ตำแหน่งมาแทนเนื่องจากครูพออดีเกณฑ์ จนมาถึง
ยุคที่มีครูผู้สอน ๓ คน ผู้บริหาร ๑ คน ที่ต้องดิ้นรนประคับประคอง
โรงเรียนแห่งนี้ เพราะผู้ปกครองอยากให้โรงเรียนอยู่คู่กับชุมชนตลอดไป
และความผูกพันของพวกเรามันจึงเกินคำบรรยาย ตลอดเวลา
๒๐ ปีที่ผ่านมา ณ โรงเรียนแห่งนี้ เราได้เฝ้ามองคุณครูที่สาวท่านนี้ด้วย
ความชื่นชม ท่านเป็นครูวิชาการของโรงเรียน ท่านอายุมากกว่าเรา
หนึ่งรอบพอดิ แต่ขอบอกว่าท่านเป็นผู้มีพลังมหาศาล ทำอะไร ไม่มี
คำว่าเหนื่อย ไม่มีคำว่าท้อ หรือทำไม่ได้ งานทุกอย่างที่คิดจะทำหรือ
ได้รับมอบหมายจึงประสบความสำเร็จด้วยดีตลอดมา แบบอย่าง
ที่อยากบอกเล่าด้านการสอนของท่าน จะไม่มีการเอาเปรียบนักเรียน
จะสอนเกินเวลาที่ สพฐ. ให้เราลดเวลาเรียน แต่ท่านอยากแถมให้กับเด็ก
ซึ่งเด็กก็เรียนอย่างมีความสุขและให้ความร่วมมืออย่างดี

เมื่อฤดูกลางแข่งขันงานศิลปหัตถกรรมมาถึงในแต่ละปี
ทางโรงเรียนไม่ได้มองที่รางวัลหรือเกียรติบัตรที่จะได้รับ แต่จะมองว่า
เป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนการสอนให้กับเด็กนักเรียน
เพราะฉะนั้นเด็กทุกคนของโรงเรียนเราต้องได้เข้าร่วมการแข่งขัน
ในระดับกลุ่ม โดยอันดับแรกจะแบ่งหน้าที่ตามช่วงชั้น มีกิจกรรม

แข่งขันรายการอะไรบ้าง แล้วหันมาดูความสามารถ ความถนัดของเด็กแต่ละคน ใครได้ไปต่อในระดับเขตก็จะมีภารกิจเพิ่มขึ้นไปอีก มีหลายปีที่เด็กของคุณครูพี่สาวท่านนี้ได้เป็นตัวแทนระดับภาค ซึ่งต้องยอมรับนับถือพรสวรรค์ของท่านเพราะสอนเก่งทั้งด้านวิชาการ และด้านศิลปะ นอกจากครูผู้ฝึกสอนจะต้องนำเด็กเข้าร่วมแข่งขันที่ต่างจังหวัดแล้ว ทางคณะครูก็จะไปส่งให้กำลังใจ และศึกษาดูงาน กิจกรรมการแข่งขันอื่น ๆ เพื่อจะได้นำแนวทางมาฝึกสอนเด็กในกิจกรรมต่าง ๆ ให้หลากหลาย

ด้วยภาระที่เราสองคนต้องรับผิดชอบสอนคนละ ๒ ชั้นเรียน และงานต่าง ๆ ที่ได้รับการมอบหมายนอกจากงานด้านการสอน คุณครูท่านนี้ยังเป็นครูวิชาการของโรงเรียน การเตรียมการสอนต้องดำเนินก่อนการสอนให้ดี ด้วยภาระงานที่ไม่มีชั่วโมงว่าง ต้องอาศัยช่วงที่เด็กเลิกเรียนแล้วในตอนเย็น ครูก็จะมีเวลามานั่งทำเอกสารต่าง ๆ นอกจากนั้นส่วนใหญ่ต้องหอบงานไปทำที่บ้านในตอนกลางคืน หรือช่วงวันหยุด วันเสาร์ – อาทิตย์ ก็คงจะเป็นวิถีชีวิตการทำงานของคุณครูไทยส่วนใหญ่ ที่ครอบครัวก็มีส่วนในการช่วยเหลือและให้กำลังใจ เพราะโรงเรียนเรามีครูไม่ครบชั้น จึงต้องจ้างครูมาช่วยสอน อีก ๒ ท่าน ด้วยจำนวนเงินเพียง ๖,๐๐๐ บาทต่อเดือน แต่น้อง ๆ ที่มาช่วยสอนมีความตั้งใจ เราคิดเสมอว่าเขาทำงานเสมือนครูที่เป็นข้าราชการครูคนหนึ่งเลยทีเดียว นั่นก็เป็นความโชคดีของโรงเรียนตลอดมาที่ได้บุคลากรที่ทุ่มเทให้กับงานจริง ๆ เงินเดือนที่มาจากเงินผ้าป่าสำหรับจ้างครู แต่ก็เป็นเงินจำนวนน้อยมากหากคิดถึงค่าครองชีพในปัจจุบัน ส่วนใหญ่พวกเราก็จะดูแลหยิบยื่นอาจะจะเป็นเงินหรือของขวัญเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นสินน้ำใจให้กับน้อง ๆ เป็นบางโอกาส เพื่อสร้างขวัญ และกำลังใจ

ครั้งหนึ่งโรงเรียนนำเด็กนักเรียนไปทัศนศึกษาที่ทะเล เด็กจากเมืองเหนือส่วนใหญ่ไม่เคยมีโอกาสได้เห็นทะเลมาก่อน จึงตื่นเต้น เพราะเราจะจัดเว้นระยะหลายปีต่อครั้ง เนื่องจากต้องเก็บสะสมงบประมาณรายหัวกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนให้ครบตามค่าใช้จ่ายที่ค่อนข้างมาก เด็ก ๆ มีความตื่นเต้นมาก เมื่อไปถึงทุกคนได้ไผ่วิ่งลงไปเล่นโต้คลื่นทะเลอย่างสนุกสนาน โดยลืมน้ำตัวเองว่าอย่าไม่เป็น คุณครูที่สาวท่านจะเป็นห่วงเด็กมาก ซึ่งขณะนั้นครูส่วนใหญ่ก็เหนื่อยกับการเดินทางและการดูแลเด็กมาทั้งวันแล้ว จึงนั่งพักที่เก้าอี้ชายหาด แต่สายตาทุกคู่ก็ยังจับจ้องลูกศิษย์ สลับกันนับจำนวนหัวของเด็ก มองไปเห็นคุณครูคนเก่งท่านไปยืนโต้คลื่นกลางทะเลเฝ้าเด็ก ตั้งแต่เมื่อไหร่ทำให้พวกน้อง ๆ ลุกไปปฏิบัติงานช่วยท่าน ไปยืนกลางแดดที่ร้อนเปรี้ยงเป็นเพื่อนท่านโดยอัตโนมัติ

ความสำเร็จในการสอนการท่อมของ ท่าน ย่อมเป็นที่ประจักษ์แก่สายตาและการยอมรับจากสังคม ได้รับการศึกษาและเป็นผู้มีอิทธิพลทางด้านความเชื่อถือจากผู้ปกครอง แต่ท่านเป็นคนเจียม ๆ ไม่เคยโอ้อวด ผ่านมาเป็นสิบปีแล้วที่ผลการสอบ O-NET ที่ท่านรับผิดชอบอยู่ในระดับ Top Ten ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เคล็ดลึกลับการสอนของท่าน ถึงแม้ท่านจะอยู่ในช่วงใกล้เกษียณแล้ว แต่การใช้เทคโนโลยีของท่านต้องยอมรับว่าท่านทำได้ดีสุดยอดเลยทีเดียว ถึงแม้โรงเรียนอื่นอาจจะมีความพร้อมทางด้านเทคโนโลยีมากกว่า โรงเรียนเรา แต่เคยได้ยินผู้บริหารโรงเรียนอื่นพูดว่า ครูไม่อยากจะยาก ไม่อยากเตรียม ทำให้อุปกรณ์เหล่านั้นไม่ได้ใช้ให้เกิดประโยชน์ แต่คำนี้ใช้ไม่ได้กับบุคลากรของโรงเรียนเรา ทุกวันท่านจะใช้สื่อ DLTV และ DLIT สื่อ Power Point ที่ท่านได้จัดทำเองตามสาระวิชา และค้น

ดาวนโหลดสื่อที่คิดว่าจะมีประโยชน์ต่อนักเรียนมาใช้ในการเรียนการสอน

วันนี้คำว่า “ครูต้นแบบ” คงเหมาะสมกับท่านที่จะเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเพื่อนครู ลูกศิษย์ และสังคม ได้มองเห็นและไม่ลืงเลเลยที่จะยกย่องท่าน คำพูดของท่านที่ว่า “เงินเดือนครูเยอะอยู่นะ เราต้องทำงานให้คุ้มค่าเงินที่เขาจ้างนะ” ฉะนั้น ถ้าข้าราชการทุกท่านคิดและทำอย่างนี้คงจะเกิดผลดีต่อประเทศชาติยิ่งขึ้นไปแน่นอน

พฤติกรรมที่ปรับเปลี่ยน

นางอัญชา ปรังฤทธิ์ ผู้เขียน
โรงเรียนชุมชนศิลาเพชร สพป.น่าน เขต ๒

ฉันชื่อว่า “ครู” ต้องหนักแน่นและมีความอดทนสูงมาก รักนักเรียนทุกคนเท่ากัน ไม่เกลียดไม่โกรธว่าเด็กคนนั้นจะเป็นอย่างไร ย้อนเวลาไปเมื่อสิบปีก่อน วันแรกของการเปิดเทอม ภาคเรียนที่ ๑ มีเด็กหญิงคนหนึ่ง ตัวเล็ก ๆ ผิวขาว หน้าตาน่ารัก ชื่อว่าปาน ร้องไห้ กระจองอแง ไม่ยอมเข้าห้องเรียน เพราะเป็นวันแรกของการเปิดเทอม คุณแม่มาส่งถึงห้องเรียน พอคุณแม่จะกลับบ้าน ปานร้องไห้จะตามคุณแม่กลับบ้านด้วย ครูเข้าไปลอบโยนด้วยความรักและอดทนมาก ปานนี้ไม่ยอมเล่นกับใครเอาแต่ร้องไห้นาน ๆ และร้องเสียงดังมาก ครูเข้าไปอุ้มโอบกอดแต่ปานกลับมีพฤติกรรมที่ต่อต้านด้วยการดิ้น และกัดที่แขนคุณครูจนเป็นรอยฟื่น พุดจาไม่เพราะ จากนั้นครูจึงปล่อยตัวลงให้ร้องไห้สักพักก็หยุดร้อง เพื่อน ๆ ก็มาเล่นด้วย แต่ปานก็ไม่สนใจตาเพื่อน ๆ ที่เข้าใกล้ เวลาผ่านไปปานลืมเรื่องราวทางบ้าน และกลับมาเล่นกับเพื่อนในชั้นเรียนอย่างสนุกสนาน พอถึงเวลาเย็นคุณแม่ก็มารับกลับบ้าน ปานดีใจวิ่งเข้ากอดคุณแม่ พอวันที่สอง ในใจ

ครูกำลังคิดว่าจะทำอย่างไรถึงจะทำให้ปานหยุดร้องไห้และสนใจอยากเรียนรู้กับเพื่อนได้อย่างมีความสุข เมื่อคุณแม่มาส่งที่ห้องเรียน ปานก็เริ่มร้องไห้อีก ครูพยายามสร้างความคุ้นเคยเหมือนคุณแม่ โดยการช่วยคุณแม่อุ้มปาน แต่ปานไม่ยอม พฤติกรรมเริ่มต้นอีก จนในที่สุดปานร้องไห้จนหมดฤทธิ์ ครูจึงบอกให้คุณแม่กลับบ้าน เวลาผ่านไปหนึ่งอาทิตย์ปานเริ่มปรับพฤติกรรมเข้ากับเพื่อน ๆ ทุกคนได้ดีพอสมควร ครูคอยสังเกตพฤติกรรมของปาน เห็นว่าเป็นเด็กน่ารัก น่าเอ็นดู ไร้เดียงสาเริ่มทำงานเข้ากับเพื่อน ๆ ได้อย่างมีความสุข

เวลาผ่านไป ปานขึ้นอนุบาล ๒ ปีนี้เขากลายเป็นเด็กเรียบร้อย น่ารัก พุดจาดี แต่งกายสะอาด เป็นเพราะได้รับการเลี้ยงดูเอาใจใส่จากครอบครัวที่ดี ครูได้สั่งสอนและติดตามดูแลปานมาตลอด งานกิจกรรมของกลุ่มโรงเรียน มีการประกวดวาดภาพระบายสีชอล์ก ปานได้รับรางวัลชนะเลิศของกลุ่มโรงเรียน ได้เป็นตัวแทนไปแข่งระดับเขตพื้นที่การศึกษา ได้รับเหรียญทอง นับว่าเป็นก้าวแรกที่ประสบความสำเร็จ ครูมีความภูมิใจในตัวปาน เมื่อเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ - ๒ ปานตั้งใจเรียนหนังสือมาก เป็นเด็กฉลาด ร่าเริง อารมณ์ดี ทำงานเรียบร้อย มารยาทดี เป็นเด็กเรียนเก่ง อัจฉริยะ คุณครูทุกคนรักและชื่นชม รวมถึงเพื่อน ๆ ทุกคนก็ชอบปานมาก เพราะเมื่อโตขึ้น ปานเริ่มเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ที่คุณครูได้สั่งสอน พฤติกรรมก็เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีมีการพัฒนาการเรียนรู้ดีขึ้นเรื่อย ๆ ตามลำดับ และเป็นตัวแทนของโรงเรียนเข้าแข่งขันได้รางวัลชนะเลิศไปแข่งระดับกลุ่ม และระดับเขตพื้นที่การศึกษา ระดับภาคเหนือ จนได้รับรางวัลต่าง ๆ มากมาย ในการสอบ O-NET ปานได้คะแนนจากวิชาคณิตศาสตร์เต็ม ๑๐๐ คะแนน และสำเร็จการศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ด้วยคะแนนที่เยี่ยม

จากวันนั้นเมื่อ ๑๐ ปีก่อน เด็กหญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งที่ ร้องไห้งอแง ตีตคุณแม่ พุดจาไม่ไพเราะ ได้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม กลายเป็นเด็กหญิงที่น่ารัก ฉลาด เรียนเก่ง เรียบร้อย เป็นที่รักของ คุณครูและเพื่อน ๆ ทุกคน สร้างชื่อเสียงให้โรงเรียนด้วยการเป็น ตัวแทนเข้าแข่งขันทางด้านวิชาการต่าง ๆ มากมาย ครูรู้สึกดีใจ และ ภูมิใจในตัวเด็กหญิงคนนี้มาก ที่ครูสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของ เด็กคนหนึ่งให้กลายเป็นเด็กที่ดี มีอนาคตก้าวหน้าต่อไป

รอยยิ้ม ของเด็กชายไทกุน

นางมัทิกา ยะแสง

โรงเรียนชุมชนศิลาเพชร สพป.น่าน เขต ๒

รอยยิ้มเกิดขึ้นได้กับทุก ๆ คนเสมอ ไม่ว่าจะชาย หญิง คนแก่ วัยรุ่นรวมถึงเด็กแรกเกิด รอยยิ้มจะมาพร้อมกับความสุขและเสียงหัวเราะเสมอ ในแต่ละวันไม่มีใครมานั่งนับหรือกว่า วัน ๆ หนึ่งเรามีรอยยิ้มกี่รอยยิ้ม แต่เราจะนึกได้ว่าทำไมเราถึงมีรอยยิ้ม ทำไมเรามีเสียงหัวเราะ และทำไมเราถึงมีความสุขจัง รอยยิ้มที่ทำให้ดิฉันมีความสุข คือ รอยยิ้มและเสียงหัวเราะของนักเรียนที่ดิฉันรัก

ดิฉันเป็นครูสอนวิชาคณิตศาสตร์ คำว่า คณิต หมายถึง การคำนวณ การนับ ซึ่งในวิชาคณิตศาสตร์ ก็จะมีเกม ต่าง ๆ มากมาย ที่เวลาเล่นทำให้เรารู้จักการวางแผน การคิดแบบมีระบบ ตัวดิฉันเองนั้นชอบเล่นเกม ชนิดหนึ่ง นั่นคือเกม A-math ในวันหนึ่งทางกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ จะมีการจัดกิจกรรมการแข่งขันต่าง ๆ และได้มีการประชาสัมพันธ์ให้นักเรียนทราบ มีเสียงเล็ก ๆ เสียงหนึ่งดังขึ้น “ครูครับ อะไรคือ A-math” ดิฉันเลยหัวเราะ และคิดในใจอะไร ทำไมนักเรียนไม่รู้จักเกม A-math ดิฉันก็มองหาเด็กนักเรียน

คนดังกล่าว เด็กนักเรียนคนนั้น คือเด็กชายโซกุน “โซกุน” เป็นเด็กผู้ชายตัวเล็กมาก ๆ เมื่อเทียบกับเพื่อนในห้องเรียน ดิฉันเองจึงอธิบายวิธีการเล่น A-math แบบพอสังเขป เด็กนักเรียนหลายคนสนใจมากแน่นอนว่า เด็กชายโซกุน ดูตื่นตันทันกว่าเพื่อนคนอื่น เมื่อถึงเวลาพักรับประทานอาหาร เด็กชายโซกุน เดินเข้ามาหาดิฉันที่ห้องพักครู “ครูครับ ครูช่วยสอน A-math ให้ผมได้ไหมครับ” ดิฉันยิ้มและตอบโดยไม่คิดเลย “พักเที่ยงทุกวันมาหาครูที่ห้องพักครูนะคะ” วันต่อมาเด็กชายโซกุนมาพบดิฉันที่ห้อง ดิฉันเริ่มอธิบายและค่อย ๆ ฝึกสอนวิธีการเล่น กฎ กติกา ของเกม A-math เด็กชายโซกุน มีความตั้งใจและแน่วแน่อย่างเห็นได้ชัด วันแรกของการฝึกเล่น ในสายตาของเด็กชายโซกุน มีแต่ความสับสน มักจะซักถามเสมอจนตัวเองเข้าใจ และรอยยิ้มเล็ก ๆ ของเด็กชายโซกุนเริ่มเกิดขึ้น วันเวลาผ่านไปเด็กชายโซกุนมีความเข้าใจในการเล่น A-math มากขึ้น สอบถามกลวิธีต่าง ๆ ให้ตัวเองเก่งขึ้น ดิฉันก็ได้ให้ความรู้ วิธีการต่าง ๆ อย่างเต็มที่ รอยยิ้มเล็ก ๆ เริ่มกลายเป็นเสียงหัวเราะที่มีความสุขระหว่างตัวดิฉันเองกับเด็กชายโซกุน ดิฉันเฝ้าดูเด็กชายโซกุนมาตลอดเห็นพัฒนาการต่าง ๆ ของเขาดีขึ้นมาก จึงให้สมัครลงแข่งขัน A-math ที่กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์จัดขึ้น ถึงผลการแข่งขันอาจจะไม่ได้รับรางวัลชนะเลิศ แต่สิ่งที่เด็กชายโซกุนเดินมาบอกดิฉันนั้น เป็นสิ่งที่ทำให้ดิฉันรู้สึกมีความสุขมาก... “ครูครับ ขอขอบคุณครูมาก ๆ นะครับที่ช่วยฝึกสอน A-math ให้ผม ผมมีความสุขทุกครั้งที่ผมเล่น A-math ต่อไปผมจะฝึกซ้อมตัวเองให้เก่งขึ้นนะครับ” พร้อมกับส่งรอยยิ้มที่ทำให้ดิฉันมีความสุขมาก

ความตั้งใจ ความมุ่งมั่น ความขยันและความเพียร จะช่วยพัฒนาให้ตัวเราเองดีขึ้น เช่นเดียวกับความสำเร็จเล็กๆ ๆ ของเด็กชายโซกุน ที่มีความตั้งใจ ความมุ่งมั่น ความขยันและความเพียร ในการฝึกเล่น A-math ถึงผลการแข่งขันจะไม่ชนะเลิศ แต่ดิฉันเชื่อว่า รอยยิ้มในวันนั้นจะเป็นรอยยิ้มที่จะนำพาความสำเร็จให้กับเด็กชายโซกุนในอนาคตอย่างแน่นอน

มากกว่าคำว่าครู

นางสาวสุมิตรา ตันหลวง
โรงเรียนบ้านสันมะเค็ดสันชีเหล็กหัวฝายพัฒนา
สพป.เชียงราย เขต ๒

มันอาจเป็นโชคชะตา หรือเป็นฟ้าลิขิตของฉันก็ไม่มีใครรู้ เมื่อสิ่งที่ฉันอยากเป็นกับสิ่งที่พ่อแม่อยากให้เป็นมันสวนทางกัน โดยสิ้นเชิง เพราะคำว่า “ครู” ที่ไม่เคยมีอยู่ในความคิดของฉันเลย แต่มันกลับผุดขึ้นมาในหัวอยู่ตลอดเวลา เมื่อสายตาของพ่อแม่มองว่า อาชีพนี้แหละเป็นอาชีพที่มั่นคง มีเกียรติ ผู้คนยกย่องเชิดชู และเป็นที่เคารพรักของคนมากมาย ฉันได้แต่นั่งนึกและทบทวนว่าสิ่งที่สำคัญที่สุด ก็คือ สิ่งที่พ่อแม่เลือกให้และอยากให้เราเป็น

แต่ใครจะรู้ว่ามันถูกกำหนดมา หรือเป็นเพราะความตั้งใจ เมื่อฉัน คนที่ไม่ได้เรียนเก่ง ไม่ได้พูดเก่งและไม่ได้ตั้งใจมาเรียนครู ด้วยซ้ำ กลับสอบติดในคณะที่พ่อแม่ว่าดฝันอนาคตให้ไว้ ซึ่งมันก็คือ ความภูมิใจของพ่อแม่แต่ฉันกลับรู้สึกเฉย ๆ กับสิ่งที่ฉันเลือกเดิน จนวันหนึ่งฉันมีโอกาสดูได้เรียนรู้และรู้จักการเป็นครูมากขึ้น เพียงเพราะฉันได้สัมผัสกับเด็กที่มีทั้งความใสซื่อ บริสุทธิ์ และไร้เดียงสา ถึงแม้ฉันจะอยู่ในสถานะนักศึกษาฝึกสอน แต่ทุกอย่างก็ทำให้ฉันเริ่ม

เข้าใจว่าการเป็นครูไม่ได้เป็นกันง่าย ๆ แบบที่ใคร ๆ พูด คนที่ได้มาอยู่จุด ๆ นี้เท่านั้นที่จะรู้ เพราะการที่ฉันต้องถ่ายทอดความรู้ให้เด็กเหล่านั้นได้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง มันไม่ได้ง่ายอย่างที่คิดเลยซักนิด ฉันจึงต้องพยายามแสวงหาเทคนิค วิธีการ และแนวทางต่าง ๆ ที่จะสามารถเป็นบันไดต่อยอดความรู้ให้เด็ก ๆ ได้เข้าใจและได้รับความรู้ให้มากที่สุดเท่าที่ฉันจะทำได้ และนอกจากการเป็นผู้สอนแล้วนั้นฉันต้องเป็นทุกอย่างที่มันมากกว่า คำว่า “ครู” และไม่ใช่ฉันแค่นั้นคนเดียว ฉันคิดว่าครูทุกคนก็ไม่ต่างอะไรกับฉัน เพราะในแต่ละวันนั้นครูอาจจะต้องเป็นผู้พิพากษาไปโดยปริยาย เป็นผู้ที่ยัดดัดสินคดีเด็กน้อยซึ่งไม่เข้าใจในแต่ละวัน อาจจะเป็นวันละสิบ ๆ เรื่อง พบเจอเหตุการณ์ต่าง ๆ มากมายที่ทำให้คุณครูทั้งหลายรวมถึงฉันถึงกับหัวฟูไปตาม ๆ กัน นอกจากการเป็นผู้พิพากษาแล้ว ใครเล่าจะคิดล่ะว่า เด็กนักเรียนหัวดีในโรงเรียนคิดอยากลาออก เหตุผลเพียงเพราะไม่ชอบครูฝ่ายปกครอง เอาละสิ่งานี้ก็คงไม่พ้นฉันอีกเช่นเคย เพราะถ้าพูดถึงเรื่องวัยแล้วฉันนี่แหละที่อายุใกล้เคียงกับเด็กมากที่สุด ฉันจึงได้รับรู้เรื่องราวของพวกเขา และเป็นที่ไว้วางใจจนพวกเขากล้าที่จะเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ฉันฟัง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความรัก เรื่องครอบครัว หรือแม้กระทั่งเรื่องส่วนตัว พวกเขาก็ไม่เคยที่จะปิดบังและพร้อมเปิดใจเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ฉันฟัง ฉันจึงเป็นทั้งเพื่อน เป็นทั้งพี่ที่คอยให้คำปรึกษา มาโดยตลอด จนทำให้เด็กกลับใจและหันกลับมาเรียนต่อได้ในที่สุด และบางเหตุการณ์ฉันก็ได้รับบทบาทของการเป็นคุณแม่จำเป็นในวันแม่แห่งชาติ ถึงแม้ว่าฉันจะไม่ได้มากพอจะเป็นแม่ของพวกเขาเหล่านั้นได้ แต่ฉันรู้สึกภูมิใจที่ครั้งหนึ่งฉันได้เติมเต็มในสิ่งที่พวกเขาขาดและโหยหาโดยตลอด ฉันไม่ได้รู้สึกอายนเลยที่ฉันจะต้องรับบทบาทเป็นแม่ให้กับพวกเขาทั้ง ๆ ที่ฉันอายุน้อย แต่ฉันกลับตื่นตันใจมาก

ที่ได้รับพวงมาลัยไหว้แม่จากพวกเขาเหล่านั้น มันเป็นความรู้สึกที่ไม่สามารถบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ แต่มันสามารถบรรยายออกมาเป็นน้ำตาแห่งความภาคภูมิใจและตื่นตันใจที่นักศึกษาฝึกสอนอย่างฉันก็สามารถเป็นที่ยอมรับ และรักใคร่ของเด็กนักเรียนในโรงเรียน ถึงแม้ฉันไม่ได้อยู่ในสถานะครูอย่างเต็มตัวแต่ฉันก็มีความสุขมากในสถานะครูฝึกสอน

มาถึงตอนนี้ฉันเริ่มซึมซับถึงจิตวิญญาณของการเป็นครูและรักในอาชีพครู ฉันไม่แปลกใจเลยว่าทำไมผู้ที่ได้ชื่อว่า “ครู” ต้องยอมเสียสละอะไรหลาย ๆ อย่างเพื่อลูกศิษย์ คอยชี้ทางสว่างให้ศิษย์ ให้ทั้งความรู้ ระเบียบวินัย ส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม คอยแก้ปัญหาในทุก ๆ เรื่องให้อยู่เสมอ ไม่เคยโกรธเกลียดลูกศิษย์ถึงแม้ว่าจะโดนกระทำการสิ่งต่าง ๆ มากมาย ต่อสู้กับเรื่องร้าย ๆ จนบางครั้งรู้สึกท้อ แต่เมื่อใดก็ตามที่เห็นรอยยิ้มและความพยายามของลูกศิษย์ทุกคน มันกลับเป็นตัวเพิ่มพลังได้อย่างมหาศาล แม้อาชีพครูจะต้องแบกรับบทบาทหลายอย่างในเวลาเดียวกัน งานจะหนักหนาสาหัสเพียงใด ก็เป็นทุกอย่างให้ศิษย์ในทุก ๆ เรื่อง แต่มันกลับไม่ได้ทำให้คนเป็นครูท้อถอยแต่อย่างใด ในขณะที่เดียวกันมันกลับเป็นตัวสร้างความสุขทุกครั้งและคุ้มค่าที่สุดเมื่อได้รับผลตอบรับที่ดีจากเด็ก ๆ สิ่งที่คุณภูมิใจที่สุดก็คือการได้เห็นลูกศิษย์มีอนาคตที่ดี เติบโตเป็นผู้ใหญ่อย่างสมบูรณ์แบบ ถึงแม้จะไม่มีรางวัลใด ๆ ตอบแทน แต่ถ้าขึ้นชื่อว่าครูแล้ว สิ่งที่จะต้องทำและต้องทำให้สำเร็จก็คือ ทำหน้าที่ของครูให้ดีที่สุดด้วยหัวใจและจิตวิญญาณของความเป็นครู

มากกว่า คำว่า “ครู”

เบื้องหลัง

นางสาวช่อผกา ศรีขวา
โรงเรียนบ้านสันมะเค็ดสันซีเหล็กหัวฝายพัฒนา
สพป.เชียงราย เขต ๒

การเขียนเล่าเรื่องครั้งนี้ ถือว่าเป็นการเขียนครั้งที่ ๒ ของชีวิต ที่เขียนแบบจริงจัง เพราะครั้งแรกรั้วนั้นที่จำได้ว่าต้องเขียนส่ง คือ การเขียนบรรยายความต้องการของตนเอง ที่อยากจะไปเข้าค่ายอาสา กับมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งของภาคเหนือซึ่งมาออกค่ายที่ จังหวัดน่านตอนนั้นอยู่มัธยมปลาย โดยมหาวิทยาลัยจะคัดเลือกบทความ ที่ผู้สมัครเขียน แล้วไม่น่าเชื่อว่าข้าพเจ้าจะได้รับคัดเลือก ซึ่งถือว่าเป็น ประสบการณ์เขียนครั้งแรกของชีวิต และตอนนี้ข้าพเจ้าได้ลงมือ เขียนอีกครั้งหนึ่ง และครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะเขียนเรื่องเล่าจาก ประสบการณ์ของตนเองในเส้นทางของชีวิตครู ในช่วงเวลาใดก็ได้ พอทราบเรื่องทำให้คิดหนักขึ้นมาทันที ตอนนี้ทำให้เข้าใจถึงความรู้สึก ของเด็ก ๆ ที่ครูบอกให้เด็ก ๆ เขียนเรื่องราวของชีวิตตนเองมาส่งครู เด็ก ๆ คงมีความรู้สึกไม่ต่างกับข้าพเจ้าในตอนนั้นแน่ ๆ กลับมาสู่ เรื่องเล่าที่ข้าพเจ้าจะเขียนต่อไปนี้ บนเส้นทางชีวิตความเป็นครูตลอด ระยะเวลา ๗ ปีนั้น สำหรับคนอื่นอาจจะจะเป็นช่วงเวลาที่ไม่ยาวนานนัก

แต่สำหรับข้าพเจ้ามันเป็นช่วงเวลาที่สำคัญมากของชีวิต เป็นช่วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงในเหตุการณ์ต่าง ๆ มากมาย มีทั้งสุข และทุกข์มาก ๆ ปะปนกันไป แต่ก็ทำให้ข้าพเจ้าผ่านเหตุการณ์เหล่านั้นมาได้ และมันก็ทำให้ข้าพเจ้าได้รับของขวัญที่มีค่าที่สุดในชีวิต นั่นก็คือลูกสาว แต่ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้มาพบเจอทุกเรื่องราวที่ผ่านเข้ามาในชีวิตปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าขอย้อนกลับไปยัง ๗ ปี ก่อนหน้าที่จะมาเป็นครู

ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าเป็นเด็กต่างจังหวัดคนหนึ่ง เป็นจังหวัดเล็ก ๆ ทางภาคเหนือตอนบนที่ห่างไกลมาก ๆ นั่นก็คือ จังหวัดน่าน จังหวัดที่ต้องตั้งใจจริง ๆ ที่จะไป หรือไม่ก็มีความจำเป็นที่ต้องไป จำได้ว่าตั้งแต่เด็กจนถึงมัธยมปลายอาชีพที่ใฝ่ฝัน คือ พนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน โดยไม่ได้มีความคิดที่จะมาเป็นครูเลย แต่เนื่องด้วยช่วงเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อตอนอยู่ ม.๖ และระบบการแนะแนวศึกษาต่อของโรงเรียน ทำให้ข้าพเจ้าตัดสินใจเรียนต่อในวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งที่มีชื่อเสียงมาก ซึ่งเป็นวิชาที่ข้าพเจ้าชอบและถนัดมากที่สุด ศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นระยะเวลา ๔ ปี จนกระทั่งถึงปีสุดท้าย ปีที่ ๕ ของชีวิตนักศึกษา ที่ต้องออกไปฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ทำให้ต้องตัดสินใจอีกรอบว่าจะฝึกสอนที่โรงเรียนไหน แต่ตอนนั้นก็มิโรงเรียนที่อยู่ในใจอยู่แล้ว เป็นโรงเรียนที่ตนเองเคยไปทดลองสอนเป็นเวลา ๑ สัปดาห์ แล้วเกิดความประทับใจอย่างมาก จึงเลือกไปที่โรงเรียนแห่งนั้นอีกครั้งหนึ่ง โรงเรียนแห่งนี้ทำให้ข้าพเจ้ามีความรู้สึกเหมือนกับไม่ใช่โรงเรียน แต่เป็นครอบครัวอีกครอบครัวหนึ่ง คณะครูมีความรักและความเอ็นดูต่อข้าพเจ้าอย่างมาก ตัวเด็กนักเรียนเองก็เป็นเด็กดี มารยาท ดีมาก มีระเบียบวินัย

โรงเรียนนี้เน้นฝึกให้นักเรียนรู้จักคิดเอง แก้ปัญหาโดยวิธีลงมือปฏิบัติจริง ซึ่งท่าน ผอ. จะพาอดีตศึกษานิเทศก์มาถ่ายทอดเทคนิควิธีการสอนให้กันคุณครู ไปใช้ในการสอนนักเรียน ซึ่งศึกษานิเทศก์ท่านนี้ตาท่านบอด แต่ท่านก็มีความเสียสละเป็นอย่างมากที่จะช่วยพัฒนาโรงเรียนแห่งนี้ ท่านเป็นคนเก่ง มีเทคนิควิธีการถ่ายทอดเยอะมาก ตัวอย่างเช่น ถ้าต้องการให้เด็กนักเรียนทำแปลงปลูกผักชนิดหนึ่ง ไม่ใช่จะทำแค่ชุดดินขึ้นแปลง แล้วหว่านเมล็ดผักปลูกได้เลย แต่ท่านจะให้นักเรียนลงไปศึกษาและสำรวจสภาพแวดล้อมรอบข้างก่อน ไม่ว่าจะเป็นดิน วัชพืชที่ขึ้นบริเวณนั้น อุณหภูมิ เมล็ดพันธุ์ หรือแมลงที่มารบกวน ศึกษาถึงขนาดของแปลงปลูก ผัก ความลึก ความกว้าง ความยาว ปริมาณของน้ำที่ใช้รดผักแต่ละชนิด และด้านอื่น ๆ อีกมากมาย ที่บูรณาการทุกวิชาเข้าด้วยกันหมด จนจบกระบวนการนำผลผลิตไปขายสู่ชุมชน นอกจากความประทับใจในตัวท่านผู้บริหาร และท่านศึกษานิเทศก์แล้ว ข้าพเจ้ายังประทับใจใจคณะครูทุกท่าน เพราะคุณครูแต่ละท่านมีเทคนิคและวิธีการสอนของตนเองที่เป็นเอกลักษณ์ คุณครูผู้ชายท่านหนึ่งเป็นคนพูดเก่ง เฮฮา สอนตลกมาก ในช่วงเวลาที่ครูท่านนี้สอนจะมีเสียงหัวเราะตลอด และท่านยังเก่งในวิชาคณิตศาสตร์อีกด้วย เด็ก ๆ รักคุณครูท่านนี้มาก ล้อมหน้า ล้อมหลังตลอดเวลา คุณครูท่านนี้ยังเป็นครูพี่เลี้ยงของข้าพเจ้า ในขณะที่นั้นด้วย คุณครูท่านต่อมาเป็นครูผู้หญิงที่อายุอีก ๒ ปี ก็จะมีเกษียณอายุราชการ แต่เป็นครูประจำชั้น ป.๑ เป็นคนตัวเล็ก เวลาจะเขียนกระดานจะต้องมีโต๊ะยาวเตี้ย ๆ วางไว้หน้าห้องอีกหนึ่งตัว ตัวหนังสือท่านสวยมาก จึงทำให้เด็กมีตัวหนังสือสวย และเป็นระเบียบ เพราะท่านจบเอกวิชาภาษาไทยมาโดยตรง เป็นครูที่ใจดีมาก ๆ

รักนักเรียนมาก ๆ ครูท่านนี้สอนเก่งมาก สอนให้เด็ก ป.๑ ที่ไม่รู้
อะไรเลย สามารถเขียนข่าวประจำวันหรือเรื่องเล่าได้เป็นเรื่อง ๆ ไม่ใช่
แต่เขียนอย่างเดียว แต่นักเรียนยังสามารถพูดและคิดแสดงความคิดเห็น
ได้ดีอีกด้วย ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่ยากสำหรับเด็ก ป.๑ แต่ท่านก็สามารถ
สอนได้ ท่านทำงานหนักมากตลอดระยะเวลาที่อยู่โรงเรียน จนถึง
เกษียณอายุราชการ ครั้งล่าสุดที่ข้าพเจ้าเจอท่านก็คือที่โรงพยาบาล
เชียงใหม่ ซึ่งได้พูดคุยกับครูท่านนี้ว่า ท่านต้องรักษาตัวเองจากอาการ
กระดูกบริเวณหัวไหล่ผิดรูป เพราะแบกของหนัก ตอนที่ไปเจอท่าน
ครูท่านนี้ฉีดยาบรรเทาอาการปวดมาแล้ว ๒๐ เข็ม เป็นเวลาปีกว่า ๆ แล้ว
นี่คือ ผลที่เกิดจากการทุ่มเทสอนหนังสือโดยไม่ได้คิดถึงร่างกาย
ของตนเอง แต่ท่านก็มีความสุขและภาคภูมิใจมาก ๆ ที่ทำอาชีพนี้
นอกเหนือจากครูสองท่านนี้แล้ว ยังมีครูท่านอื่น ๆ ที่มีความสามารถ
ในการสอนเด็ก ๆ มีความเมตตาต่อตัวข้าพเจ้า ไม่ว่าจะให้ข้าพเจ้า
ไปนอนพักที่บ้าน และความช่วยเหลืออื่น ๆ อีกมาก จนถึงความ
ช่วยเหลือ ที่สำคัญที่สุดในชีวิตของข้าพเจ้า คือ การที่คณะครูโรงเรียน
แห่งนี้ ได้ช่วยกันจ่ายค่าเทอมให้ข้าพเจ้า ซึ่งทางมหาวิทยาลัย ได้แจ้งว่า
ข้าพเจ้าไม่ได้จ่ายค่าเทอมตอนอยู่ปี ๒ ถ้าไม่จ่ายถือว่าไม่จบการศึกษา
ซึ่งข้าพเจ้าได้จ่ายแล้ว เลยทำให้ข้าพเจ้ากังวลและเสียใจมาก แต่ช่วง
เวลานั้นคณะครูได้ยื่นความช่วยเหลือมาให้ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้เก็บ
เรื่องราวความประทับใจและความทรงจำ เทคนิค วิธีการ การวางตัว
ทุก ๆ อย่างของคณะครูที่โรงเรียนแห่งนี้ มาเป็นต้นแบบให้กับตัว
ข้าพเจ้า และทั้งหมดที่กล่าวมา จึงเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่ทำให้
ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จจนถึงปัจจุบันนี้

ชาตินเกอสู๋

นายสมยศ ชาวอิน

โรงเรียนบ้านป่าจั่น สพป.เชียงราย เขต ๒

ครูสมยศเป็นครูที่ได้รับหน้าที่สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ในโรงเรียนขนาดเล็กที่ขาดแคลนทั้งครู และสื่อวัสดุอุปกรณ์การสอน ห่างไกลจากความเจริญ ไม่มีไฟฟ้าและน้ำประปาใช้ และต้องเดินทาง โดยถนนลูกรัง พอถึงฤดูฝนถนนก็ละเป็นโคลน หากฝนไม่ตกก็เป็น ฝุ่นคลุ้ง ออกจากโรงเรียนเข้าเมืองที่ก็ไม่ต้องบอกเลยว่ามาจากไหน

แม้จะเป็นโรงเรียนที่กันดาร แต่เมื่อได้อยู่ได้คลุกคลีได้สัมผัส กับธรรมชาติของเด็ก ความเป็นมิตรไมตรี ความเอื้ออาทรของคน ที่นี่ ทำให้ลืมความลำบากความขัดสนต่าง ๆ ไปอย่างสิ้นเชิง ทุกวัน ทั้งคำชื่น เสาร์ อาทิตย์ วันเวลาว่างผ่านไปอย่างรวดเร็ว สิบปี ยี่สิบปี สามสิบปี ครูสมยศคงยังอยู่ที่นี่ แม้สังคมภายนอกจะเปลี่ยนไปอย่างไร ก็ตาม ปณิธานที่ตั้งไว้เพื่อให้เด็กที่นี่ได้พัฒนาตนเองให้มีความรู้ มีโอกาส ได้เรียนรู้เทียบเท่ากับเด็กที่เรียนอยู่ในโรงเรียนที่มีความเพียบพร้อม ทุก ๆ ด้าน แม้จะรู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้หรือเป็นไปได้อย่างยากมาก แต่เมื่อ มีความตั้งใจแล้วก็ต้องลงมือทำเพราะไม่มีอะไรจะเสียมีแต่กำไรที่ได้

จากการได้เรียนรู้ และมีความสุขกับการได้ให้ออกาสสร้างอนาคตที่ดี แก่เด็กด้อยโอกาสทุก ๆ คนที่นี่ โดยเฉพาะเด็กชนบทยากจนคนหนึ่ง อย่างสุรชาติหรือชาติ เด็กบ้านนอกคนหนึ่งที่มีวิถีชีวิตที่น่าจะเป็น แบบอย่างที่ดีกับเด็ก ๆ โดยทั่ว ๆ ไป ได้มีกำลังใจในการสู้ชีวิตที่ต้อง ดิ้นรนไขว่คว้าหาสิ่งที่ดี ๆ ให้กับชีวิตตนเอง

สุรชาติ เป็นเด็กตัวเล็ก ๆ แต่แกร่งแกร็น ตามประสาเด็ก บ้านนอกทั่ว ๆ ไป ทางบ้านมีฐานะค่อนข้างยากจนมาก มีพี่สาวที่อยู่ วยใกล้เคียงกัน พ่อที่มีอายุมากแล้วมีอาชีพรับจ้าง อีกทั้งแม่มีโรค ประจำตัวทำงานหนักไม่ได้ จึงเป็นภาระของพ่อที่ต้องเลี้ยงดูครอบครัว ด้วยรายได้เพียงคนเดียว ทำให้สุรชาติต้องดิ้นรนช่วยเหลือตนเอง ทุก ๆ ด้าน บางวันต้องอดอาหารมาโรงเรียน ตอนกลางวันบางครั้ง ต้องกลับไปทานอาหารกลางวันที่บ้าน โดยไม่มีใครให้คำตอบได้ว่า สุรชาติได้ทานอาหารกลางวันหรือไม่ ซึ่งครูสมัยศกัเฝ้าสังเกตติดตาม สอบถามเพื่อน ๆ และไปเยี่ยมบ้านหลังเลิกเรียน ทำให้ทราบสภาพ ความเป็นอยู่ของสุรชาติได้ดียิ่งขึ้น กระทบหลังเล็ก ๆ เป็นที่อยู่ของ สี่ชีวิตพ่อแม่ลูก เสาร์ อาทิตย์ สุรชาติต้องตื่นแต่เช้ารับจ้างเลี้ยงวัว ต้องนำสมุดหนังสือเหน็บเอวไปเลี้ยงวัวด้วย ดังนั้น เสาร์ อาทิตย์ สุรชาติจึงอยู่กับฝูงวัวและหาความบันเทิงจากขลุ่ยไม้ไผ่เก่า ๆ ที่ยืม จากโรงเรียนไปเป่าเล่น ในยามว่าง พร้อมกับการอ่านหนังสือ ทำการบ้าน สลับกันไปอย่างไม่รู้เบื่อ และยามว่างจากการเลี้ยงวัว สุรชาติชอบมา คลุกคลีกับครูที่บ้านพักครู ช่วยครูทำงาน ทบทวนความรู้ ทำการบ้าน ที่บ้านพักครูอย่างสม่ำเสมอ ทำให้สุรชาติได้รับการปลุกฝังเจตคติ ทศคติที่ดีต่อการเรียน มานะมุ่งมั่นในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง อยู่เสมอ สุรชาติได้รับเลือกให้เป็นประธานโรงเรียน ประธานห้อง

ทำหน้าที่รับผิดชอบในการสอนในห้องเรียนแทนครู ซึ่งจากประสบการณ์ การศึกษาเรียนรู้วิธีการจัดการเรียนการสอน ทำให้ครูสมยศกล้าที่จะ พัฒนารูปแบบการสอนของตนเองโดยที่ยังไม่มีใครทำหรือทำ ไม่เหมือนใคร โดยให้นักเรียนเป็นคนสอนเพื่อนในห้องเรียน โดยนักเรียนในห้องสืบทอดกันมา ได้รับการคัดเลือกนักเรียนที่ตนเอง มีความถนัดและมีความสนใจในวิชาต่าง ๆ คือ วิชาคณิตศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ และการทำงานพื้นฐานอาชีพ ทุก ๆ เย็นหลังเลิกเรียนนักเรียนที่ได้รับผิดชอบในวิชาที่เลือกรับผิดชอบ จะต้องมาเรียนรู้กับครู เตรียมสื่อการเรียนการสอนเพื่อสอนเพื่อน ๆ หน้าชั้นเรียน รวมทั้งสุรชาติ ซึ่งเด็ก ๆ ทุกคนต่างก็มีความตั้งใจ ขยัน ฝึกฝนทบทวนบทเรียนให้คล่อง ทักชะทักการพูด ลีลาท่าทาง เวลา ผ่านไปเพียงชั่วภาคเรียนเดียวมีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างชัดเจน นักเรียนทุกคนในชั้นเรียนกล้าพูด กล้าแสดงออก มีความคิดสร้างสรรค์ และมีความใฝ่รู้ใฝ่เรียน กำหนดการสอนของครูในภาคเรียนที่สอง แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ที่สุรชาติได้รับมอบหมาย ถูกทำล่วงหน้า จนหมดเพราะต้องเป็นคนถ่ายทอดความรู้ให้กับเพื่อน ๆ มีเพียงบางเรื่อง เท่านั้นที่สุรชาติไม่เข้าใจจริง ๆ ต้องมาปรึกษาครู ด้วยความที่เด็ก ๆ มีพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียน มีทักษะความรู้ต่าง ๆ ที่ดี เมื่อมีการสุ่มสอบวัด ความรู้ทางวิชาการ สุรชาติจึงมีผลการประเมินได้คะแนนเป็นอันดับหนึ่ง ของอำเภอ และมีระดับคะแนนรวมติดอันดับหนึ่งในสิบของคะแนน รวมของระดับจังหวัด สร้างความปลาบปลื้มยินดีแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องเป็น อย่างมาก เวลาผ่านไปจนถึงสิ้นปีการศึกษา สุรชาติจบชั้นประถมศึกษา ปีที่ ๖ โดยมีคะแนนเฉลี่ย ๔.๐๐ สอบได้เป็นที่ ๑ ของโรงเรียน และ สุรชาติบอกครูสมยศว่าจะไปเรียนต่อโรงเรียนมัธยมประจำตำบล ช่วงระยะเวลาที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ แล้วสุรชาติยังคงรับจ้าง

เลี้ยงวัวและช่วยพ่อทำงานรับจ้างไปด้วย จนถึงเวลาเปิดภาคเรียน สุรชาติยังไม่ได้สมัครเรียนต่อโดยบอกเหตุผลว่าพ่อไม่มีเงินส่งให้เรียน สร้างความผิดหวังให้แก่ครูและเพื่อน ๆ เป็นอย่างยิ่ง

เวลาผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ด้วยผลบุญหรือฟ้ามีตาส่งให้สมาคมผู้บำเพ็ญประโยชน์เข้าไปเปิดการฝึกอบรมสำหรับแม่บ้านและเยาวชนสตรีที่โรงเรียน และแจ้งความประสงค์ให้ครูคัดเลือกนักเรียนที่เรียนดี แต่ยากจนให้สักห้าคนเพื่อมอบทุนการศึกษาให้ ครูสมัยจริงเรียกสุรชาติที่ตอนนั้นไม่มีสภาพของเด็กนักเรียนเลย ผมยารูปร่าง เนื้อตัวมอมแมม มาถามถึงความประสงค์ว่าจะเรียนต่อหรือไม่ ซึ่งสุรชาติตอบตกลงทันทีโดยไม่ลังเล และทางสมาคมผู้บำเพ็ญประโยชน์ได้คัดเลือกให้รับทุนเพียงหนึ่งเดียว สัปดาห์ต่อมา สุรชาติก็ได้เข้าไปเรียนต่อที่โรงเรียนมัธยมประจำตำบล ด้วยความที่สุรชาติเป็นเด็กที่มีความขยันขันแข็ง ตั้งใจเรียน รับผิดชอบจึงเป็นที่รักของทุก ๆ คน ครูที่โรงเรียนมัธยมได้ให้ความอุปการะให้ที่พัก อาหารและอุปกรณ์การเรียน สุรชาติตอบแทนโดยการทำงานให้ครูและทางโรงเรียนด้วยความเต็มใจ หลังจากจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ สุรชาติได้สอบชิงทุนภาคเหนือ เพื่อเข้ารับทุนโควตาของมหาวิทยาลัยได้หนึ่งในเจ็ดทุน เมื่อจบจากมหาวิทยาลัยได้ทำงานต่างจังหวัด เป็นหัวหน้าฝ่ายวิศวกรรมโยธาของบริษัทแห่งหนึ่งทุก ๆ ปี สุรชาติจะกลับมาเยี่ยมบ้าน และสร้างบ้านให้พ่อแม่อยู่ตัวเองแต่งงานมีครอบครัวอยู่ต่างจังหวัด กลับมาเยี่ยมโรงเรียน มากราบคารวะครูบาอาจารย์ ชักชวนเพื่อนฝูง หาเงินผ้าป่าช่วยเหลือโรงเรียนทุก ๆ ปี ขอยกย่องชมเชยสุรชาติที่มีคุณสมบัติครบถ้วนของความ เป็นลูกที่กตัญญู ศิษย์มีครู และมีสายเลือดของนักสู้ชีวิต ยากที่จะหาใครเปรียบได้ “ชาติ...นักสู้”

ครูต้นแบบของหนู

นางสาวนงลักษณ์ บุญระชัยสวรรค์
โรงเรียนบ้านป่าจั่น สพป.เชียงราย เขต ๒

ตั้งแต่วันแรกที่ดิฉันได้รับโอกาสให้ทำงานที่โรงเรียนบ้านป่าจั่น ดิฉันดีใจมากค่ะ เพราะได้รู้จักกับคุณครูสุชีลา แรก ๆ ก็กลัวและเป็นกังวลมาก กลัวว่าจะสอนไม่ได้ สอนไม่ตี แต่ครูสุชีลาก็มาให้คำแนะนำ คอยสอน คอยให้กำลังใจ แล้วครูก็คอยบอกหนูเสมอว่า ตั้งใจสอนนะ ไม่ต้องกลัวเดี๋ยวก็ทำได้ หนูรู้สึกอบอุ่น สบายใจมาก ตลอดระยะเวลา ๓ ปีที่ได้ร่วมงานกับครูเป็นช่วงเวลาที่ดีมาก ๆ ครูคอยให้โอกาสเสมอ ดิฉันได้สอนระดับชั้นอนุบาล ครูพูดกับดิฉันเสมอว่าเด็กเหมือนผ้าขาว ให้ความรัก ความอบอุ่นเสมือนว่าเขาเป็นลูก แล้วเขาจะรู้สึกไว้วางใจเรา เสมือนว่าเราเป็นแม่ ดูแลและคอยสอนเขา ฝึกฝนให้เขามีทักษะ ช่วยตนเองได้ เช่น การสอนให้เขาอาบน้ำก่อนนอน ฝึกสวมเสื้อผ้า ฝึกกลัดกระดุมเสื้อโดยฝึกวันนี้นักัดเอง ๑ เม็ด วันต่อไปก็ค่อย ๆ เพิ่มจำนวนเม็ด สอนให้นักเรียนเตรียมความพร้อมจากเพลง เกม เวที การแสดง และที่ประทับใจ คือ ฝึกการให้ใช้กระบวนกรกลุ่มกับ นักเรียนอนุบาล แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มมีหัวหน้ากลุ่มช่วย

ดูแลเพื่อนสมาชิก มีการสร้างข้อตกลง และปฏิบัติตามข้อตกลง มีการตรวจสุขภาพโดยนักเรียน ฝึกรายงานโดยประธานกลุ่ม ฝึกให้นักเรียนเล่าเรื่องที่ประทับใจ ตอนแรกก็คิดเสียใจในใจว่าเป็นไปไม่ได้ แต่เมื่อใจเย็นขึ้น ฝึกไปโดยเราเป็นครูคอยเป็นพี่เลี้ยง ผลที่ออกมาอึ้งไปเลยคะ ผู้ปกครองประทับใจมาก ต่อมาได้เป็นครูระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ทำให้ดิฉันได้ประสบการณ์ใหม่ ได้เทคนิควิธีการสอนที่หลากหลาย สอนให้ทำสื่อการเรียนการสอน เพื่อให้เด็กอ่านออกเขียนได้ ดิฉันนำกระบวนการกลุ่มมาใช้กับนักเรียนเป็นต้นแบบให้ห้องที่อยู่ข้างเคียง โดยคุณครูคอยช่วยให้คำแนะนำและแก้ปัญหาให้ดิฉันบ่อย ๆ และดิฉันได้จดจำเก็บไว้เป็นประสบการณ์ (หนูรักครูนะคะ)

ครูสุชีลาเป็นครูต้นแบบของดิฉัน เป็นครูแท้ ๆ ที่อุทิศตนยอมเสียสละเวลา ท่วมเทเวลาส่วนตัว ให้นักเรียนและโรงเรียน คอยไปรับไปส่ง และคอยให้กำลังใจเมื่อยามดิฉันไม่สบาย ครูเป็นคนที่น่ารัก ตั้งใจทำงาน ท่วมเททุกอย่างให้นักเรียน ให้กับโรงเรียน ครูเป็นคนที่เก่งมาก ๆ สอนได้ทุกวิชา และสอนได้ดีด้วย ครูคอยบอกตลอดเวลาว่า “ถ้าสอนอะไรก็ตามให้นักเรียน ให้คิดเสมอว่า ถ้าเราคิดว่าสอนจบแล้ว แท้จริงนักเรียนยังไม่จบ เราต้องคอยฝึกซ้ำย้ำทวนให้นักเรียน” จนดิฉันจำขึ้นใจ และสัญญาว่าจะตั้งใจสอนหนังสือให้ดีและเก่งเหมือนครู ครูสุชีลาคือแม่คนที่สอง เพราะอยู่ด้วยแล้วอบอุ่นมีแต่ความรัก ความจริงใจให้เสมอ ดิฉันรักและเคารพเป็นห่วงครูเสมอ อยากบอกครูว่า “พักผ่อนเยอะ ๆ รักษาสุขภาพด้วย เป็นห่วงค่ะ” คุณครูจะอยู่ในใจเสมอ

กว่าจะมีวันนี้

พระครูอภิวัดนวิกรม (บรรมย ดวงสุวรรณ)
โรงเรียนบ้านป่าจั่น สพป.เชียงราย เขต ๒

“ถ้าเธอจบ ป.๖ จากโรงเรียนนี้แล้ว เธอฝันอยากเป็นอะไร” เป็นคำถามที่อาตมาได้รับตั้งแต่ ๓๐ ปีก่อนจากคุณครูสุชีลา ชาวอินทพรประจำชั้น ป.๔ – ป.๕ ที่อาตมาเรียนอยู่ ที่โรงเรียนบ้านป่าจั่น อำเภอเวียงป่าเป้า จังหวัดเชียงราย คำตอบของอาตมาจะแตกต่างจากเพื่อนร่วมชั้น คือ ตอบว่า “อยากเป็นพระ” ทำให้เพื่อน ๆ หัวเราะชอบใจ โดยที่พวกเขาตอบแตกต่างไปจากอาตมา ซึ่งก็เป็นไปตามฝันของแต่ละคน บางคนก็เดินตามฝันนั้น บางคนก็ไม่ได้เดินตามฝันของตนเอง ด้วยเหตุผลหลาย ๆ อย่าง จึงไม่เป็นไปอย่างที่ตั้งความฝันไว้ ความฝันที่กำลังพูดถึงนี้ ไม่ใช่ความฝันในเวลาที่เรานอนหลับแต่เป็นความฝันอยากเป็นในเวลาที่ยังตื่นอยู่ นี่แหละความใฝ่ฝันของคนเรา อาตมาคิดว่ามันเปลี่ยนไปตามวุฒิภาวะของแต่ละคน เมื่อยังเป็นเด็กอนุบาล ถูกครูถามว่า “โตขึ้นฝันอยากเป็นอะไร” อาตมาอาจไม่ได้ตอบเหมือนตอนนี้ก็ได้ พออายุเพิ่มมากกว่านี้สักหน่อย ก็อาจจะมี ความฝันในอีกรูปแบบหนึ่ง ถึงแม้คุณครูจะคาดการณ์ล่วงหน้าว่า

ความใฝ่ฝันบางข้อของนักเรียนแต่ละคน อาจจะไม่เป็นจริงตามที่พวกเขาฝันไว้ หรืออาจจะเปลี่ยนแปลงไปเมื่อเราโตขึ้นอยู่ในช่วงอายุที่เรียนจบหรือมีหน้าที่การงานทำแล้ว แต่ความใฝ่ฝันทั้งหมดที่อาตมามีคือ แรงผลักดัน แรงจูงใจ ให้ก้าวไปข้างหน้า เพื่อหาความเจริญก้าวหน้าให้กับชีวิต โดยไม่หยุดนิ่งอยู่กับที่ ซึ่งการดิ้นรนไม่หยุดนิ่งนี้แหละคือ การมีชีวิตอยู่ที่ดีต่อไปภายหน้าจะทำให้รู้สึกภาคภูมิใจในตัวเอง ที่ได้รับการศึกษาวิชาความรู้จากครู

คุณครูสุชีลา ชาวอิน ได้เป็นครูประจำชั้นของอาตมาในชั้น ป.๑ ป.๔ และ ป.๕ และถ้าจำไม่ผิดก็เคยเรียนอยู่ชั้น ป.๒ อีกด้วย ชีวิตนักเรียนที่ได้เรียนกับครู ตลอดจนจบการศึกษาที่โรงเรียนบ้านป่าจั่น ทุกวันนี้ยังคิดอยู่ตลอดว่าถ้าวันนั้นคุณครูสุชีลา ไม่เคี้ยวซีดู ชีวิตตอนนี้จะเป็นอย่างไรบ้าง แต่สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ ได้มองเห็นความปรารถนาดีของครูท่านนี้ และเมื่อผ่านพ้นจุดจุดนั้นมามุมมองต่าง ๆ ก็เปลี่ยนไปเยอะ มองอะไรถึงคนอื่นมากขึ้น การที่เรามองว่าตัวเองเหนื่อย ครูต้องเหนื่อยกว่าเราอีก การที่เราต้องไปโรงเรียนเช้า เคยรู้หรือเปล่าว่าครูต้องเตรียมการสอน รับผิดชอบกว่าเราขนาดไหน และกว่าที่ครูจะบ่มเพาะลูกศิษย์ของตัวเองให้ประสบความสำเร็จได้ต้องใช้แรงกายและแรงใจมากเท่าไร อาตมาภาพสมัยเป็นนักเรียนอยู่นั้น การเรียนค่อนข้างไม่ค่อยดี แต่อาศัยความขยัน คุณครูมีความเมตตาอย่างมากในการเอาใจใส่ดูแล เยี่ยมดูฐานะทางบ้าน อีกทั้งพุ่มพัก ประคับประคอง ให้ได้เรียนรู้อะไรทางการศึกษา อาตมาสมัยเรียนนั้นชีวิตเหมือนจะมีดมนพอสสมควร เพราะฐานะทางบ้านค่อนข้างยากจน จึงถือคติประจำใจว่า “หากไม่รู้จักความมีดวันนั้น คงไม่เห็นคุณค่าของแสงสว่างวันนี้” คุณครูสุชีลา ซึ่งท่านเป็นบุคคลที่เสียสละต่อ

โรงเรียนบ้านป่าจั่นเป็นอย่างมาก ท่านเป็นบุคคลที่ยอมเสียสละเวลาส่วนตัว เพื่อนักเรียน เพื่อกิจกรรมทางโรงเรียน และยอมทุ่มเททุกอย่างที่สามารถทำให้โรงเรียนบ้านป่าจั่นเจริญก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น เมื่อมีโอกาสกลับมาเยี่ยมบ้านเกิดที่ไร อาตมาก็นึกดีใจกับน้อง ๆ รุ่นหลัง ๆ ที่ครูยังอยู่มั่นคงยาวนาน ไม่ยอมย้ายตัวเองไปไหน เพราะหากจะขอย้ายไปที่อื่นก็ยอมทำได้หรือสอบเลื่อนฐานะขยับขึ้นไปในสายบริหาร นับว่าท่านเป็นครูที่อาตมาประทับใจมานาน ครูสุขชีลา รักนักเรียนทุกคน เหมือนลูก ท่านสอนนักเรียนทุกคนให้เป็นคนดี เป็นคนเก่ง และที่สำคัญ อาตมาเป็นพระ บวชมา ๓๐ กว่าปีพอดี ก็ยังเห็นครูคนเดิมที่ยังคงพร่ำสอนนักเรียน รุ่นแล้วรุ่นเล่า มีลูกศิษย์ลูกหานับไม่ถ้วน ขอให้คุณครูจงเป็นตำนานของครูในใจศิษย์ทุกคนตราบนานเท่านาน

My favorite teacher forever

นางสาวพุทธิยา สมจิตร
โรงเรียนบ้านป่าจั่น สพป.เชียงราย เขต ๒

คุณครูสุชีลา ชาวอิน ถือเป็นหนึ่งของคุณครูที่มีอิทธิพลต่อชีวิตฉันมากที่สุด เพราะท่านเป็นครูคนแรกในชีวิตของฉัน เป็นครูที่ทำให้ฉันรู้ว่าตัวเองพอมีสักยภาพด้านภาษาและคณิตศาสตร์อยู่บ้าง ท่านเป็นครูที่ทำให้ฉันรู้จักโลกกว้างผ่านตัวอักษรมากมายที่เรียงรายอยู่ในหนังสือประเภทต่าง ๆ และเป็นครูที่ทำให้ฉัน ซึ่งเป็นเด็กผู้หญิงที่มาจากครอบครัวฐานะไม่ร่ำรวย ที่สมาชิกส่วนใหญ่ของครอบครัวเรียนจบแค่การศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้เห็นคุณค่าของการศึกษาที่จะทำให้ฉันสามารถมีอนาคตที่สดใสได้

ในช่วงฤดูแล้งปีหนึ่ง ซึ่งผ่านมานานกว่า ๓๐ ปีแล้ว ขณะที่ฉันกำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ณ โรงเรียนบ้านป่าจั่น ซึ่งเป็นโรงเรียนเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงราย ในช่วงเวลาพักเที่ยงที่แสนจะน่าเบื่อหน่าย เพื่อนร่วมชั้นเรียนของฉัน กำลังวิ่งเล่นกันอยู่ที่สนามกีฬาท่ามกลางแสงแดดเจิดจ้า ฉันเฝ้ามองดูเหล่าเล็ก ๆ ของพวกเขาที่บ้างก็สวมรองเท้า บ้างก็วิ่งไปมาบนหญ้าสีเหลืองกรอบ

ด้วยเท้าเปล่าอย่างสนุกสนาน แต่เพราะไม่ชอบวิ่งเล่นกลางแจ้ง ฉันทิ้งไม้ไปร่วมวงวิ่งเล่นกับเพื่อน ๆ และตัดสินใจเข้าไปในห้องสมุดของโรงเรียนแทน แต่หนังสือเด็กทุกเล่มในห้องสมุดฉันก็อ่านหมดแล้ว ฉันทิ้งไม้แต่เดินไปมาตามชั้นหนังสืออย่างหงอยเหงา ทันใดนั้นคุณครูสุชีลา ก็หยิบหนังสือส่งให้ฉันเล่มหนึ่ง ท่านบอกว่า นี่คือนิยายให้ลองอ่านดูสิ และนับตั้งแต่นั้นโลกของฉันก็เปลี่ยนไป ฉันได้เรียนรู้วิถีชีวิตของผู้คนมากมายผ่านจินตนาตามตัวอักษร ชีวิตของตัวละครมากมายในนิยายเหล่านั้นช่างแตกต่างจากชีวิตของชาวไร่ชาวนาในหมู่บ้านของเรามากมาย และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เด็กผู้หญิงคนหนึ่งได้รู้ว่าโลกนี้กว้างใหญ่ขนาดไหน และหนทางชีวิตคน ๆ หนึ่งนั้นยาวไกลเพียงใด ฉันทิ้งไม้คิดฝันที่จะได้ใช้ชีวิตแบบตัวละครในนิยายเหล่านั้นบ้าง

หากจะพูดว่าคุณครูสุชีลา เป็นหนึ่งใน Idol ของฉันก็ว่าได้ อีกทั้งท่านยังเป็นครูประจำชั้น ป.๑ ฉันทิ้งไม้คิดว่าท่านเป็นครูคนแรกในระบบการศึกษาในโรงเรียนของฉัน ฉันทิ้งไม้คิดว่า ตอนที่ได้รับหนังสือเรียน ป.๑ จากคุณครูมานั้น ฉันตื่นเต้นมากมายขนาดไหน ที่ได้เปิดดูหนังสือเหล่านั้นทีละหน้า ๆ ภาพประกอบในหนังสือเรียนภาษาไทยที่มานี้ได้ซูดักนักเรียนใหม่ ยังติดตราตรึงใจฉันเสมอมา และเมื่อได้เรียนกับคุณครูสุชีลา ยิ่งทำให้ฉันอยากรู้ อยากรู้อะไรต่าง ๆ ในหนังสือเรียนมากขึ้น นอกจากนี้ท่านยังคอยส่งเสริมให้ฉันได้ออกไปแข่งขันกับเพื่อน ๆ ต่างโรงเรียนเกี่ยวกับทักษะด้านคณิตศาสตร์ แม้ว่าหลายครั้งที่ฉันไปไม่ถึงดวงดาว เพราะไม่สามารถคว้าเหรียญหรือรางวัลใด ๆ มาให้ท่านได้ชื่นชม ครูเคยพูดว่า ฉันมีบุญ แต่กรรมมาบัง แต่ฉันรู้ตัวดีว่าฉันไม่ใช่อัจฉริยะด้านใดด้านหนึ่ง ฉันมีความสนใจหลากหลายเกินไป จึงไม่สามารถเป็นที่สุดได้สักทาง ฉันมีโอกาส

ได้เรียนหนังสือกับคุณครูสุชีลาอีกครั้ง ตอนชั้น ป.๕ ซึ่งเราต้องเริ่มเรียนภาษาอังกฤษกันแล้ว และด้วยการสอนที่ดีของคุณครูทำให้ฉันรักภาษาอังกฤษ จนกระทั่งสามารถใช้ภาษาอังกฤษนี้กรุยทางเข้าสู่การทำงานประจำที่มั่นคง และใช้ภาษาอังกฤษ ทำมาหาเลี้ยงชีพมาจนทุกวันนี้

เมื่อครั้งที่ฉันยังเด็กนั้น คนในหมู่บ้านเรา ส่วนใหญ่จะได้รับการศึกษาแค่ระดับพื้นฐานเท่านั้น คำว่าเรียนต่อชั้นมัธยม เป็นเหมือนสิ่งที่ไม่คุ้นเคยกันนัก รวมทั้งตัวฉันเองด้วย แต่ด้วยความรู้ ความคิดที่ค่อย ๆ สั่งสมมาจากการได้รับอิทธิพลมาจากคุณครูสุชีลา ทำให้ฉันเห็นคุณค่าของการศึกษาว่าจะช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตฉันได้ ด้วยเหตุนี้ฉันจึงดิ้นรนจนได้เรียนต่อระดับชั้นมัธยม ปริญญาตรี และปริญญาโท และยังมีมันศึกษาหาความรู้อยู่เสมอจนปัจจุบัน นอกจากนี้ เพื่อนร่วมโรงเรียนบ้านป่าจั่นหลายคนก็ประสบความสำเร็จในชีวิต ตามเส้นทางที่พวกเขาเลือก โดยมีคุณครูสุชีลาอยู่เบื้องหลัง พวกเขาสามารถก้าวข้ามผ่านข้อจำกัดที่พวกเราต้องพบเจอ เช่น บางคนขาดกำลังทรัพย์ในการเรียนต่อ บางคนพ่อแม่ไม่สนับสนุนให้เรียนต่อ คุณครูจึงส่งเสริมให้เพื่อนผู้ชายหลายคนบวชเรียน เป็นต้น นับว่าเป็นความคิดที่น่าทึ่งและมองการณ์ไกลของคุณครูจริง ๆ นอกจากนี้ เพื่อนบางคนที่จบชั้น ป.๖ แล้วไม่มีทางไป คุณครูก็อุตส่าห์หางานให้ทำ เป็นต้น

หากจะถามฉันว่า คุณครูสุชีลา มีอิทธิพลต่อชีวิตฉันอย่างไรบ้าง น่าแปลกที่ฉันไม่สามารถเรียบเรียงออกมาเป็นคำพูดสวย ๆ ได้ แต่สิ่งที่ยากบอกจากใจจริง คือ ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับคุณครู ไม่ว่าจะเป็นเสียงรongsเท้าส้นสูงที่กระทบพื้น ยามที่ครูกำลังเดินมาตามระเบียงหน้าห้อง เพื่อเข้าสู่ห้องเรียน การแต่งกายของครู คำสอน

คำว่ากล่าวตักเตือนของครู ล้วนแล้วแต่เป็นส่วนหนึ่งที่หล่อหลอมให้ฉันเป็นฉันอย่างทุกวันนี้

จากสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ฉันกล่าวเกี่ยวกับคุณครูของฉัน อาชีพครูนั้น ถือว่าเป็นอาชีพที่มีเกียรติสูงส่ง และต้องเสียสละเป็นอย่างมาก แต่สำหรับคุณครูสุชีลา ชาวอิน แล้วคำว่า เป็นครูตลอด ๒๔ ชั่วโมงนั้นยังน้อยไปด้วยซ้ำ เพราะฉันเชื่อว่าท่านเป็นครูด้วยจิตวิญญาณอย่างแท้จริง... แต่คุณครูของฉัน

“ You are my favorite teacher forever ”

ภาพแห่งความทรงจำ

นางสาวพุทธิยา สมจิตร
โรงเรียนบ้านป่าจั่น สพป.เชียงราย เขต ๒

“ประชาธิปไตย คือ การปกครองของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชน” คำนิยามของประชาธิปไตยที่รู้จักกันมากที่สุดและมีการอ้างถึงมากที่สุดนั้น หลายคนคงทราบดีว่าเป็นวาทะของอับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) อดีตประธานาธิบดีของสหรัฐฯ แต่ผู้ที่ทำให้ฉันจดจำวาทะนี้ขึ้นใจ แม้เวลาจะผ่านไปเกือบ ๓๐ ปี ก็คือ “คุณครูสมยศ ชาวอิน” คุณครูผู้สอน เมื่อครั้งที่ฉันยังเรียนอยู่ชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๖ ที่โรงเรียนบ้านป่าจั่น ตำบลเวียงกาหลง อำเภอเวียงป่าเป้า จังหวัดเชียงราย

ตลอดการศึกษาหาความรู้ที่ยาวนานของฉัน ทั้งที่เป็นการศึกษาจากโรงเรียน สถาบันการศึกษา และการศึกษาด้วยตัวเอง ฉันได้มีโอกาสเป็นลูกศิษย์ของคุณครูมากมายหลายท่าน ทั้งชาวไทย และชาวต่างชาติ แต่คุณครูสมยศ ชาวอิน ก็ยังเป็นหนึ่งในคุณครูที่ฉันประทับใจและระลึกถึงอยู่เสมอ เพราะสำหรับฉันแล้ว นอกจากท่านจะเป็นครูสอนภาษาไทยที่ฉันชื่นชอบแล้ว ท่านยังเป็นครูที่ส่งเสริม

ประชาธิปไตยและกีฬาอีกด้วย ในสมัยที่ฉันยังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ นั้น ฉันจำได้ว่า ชอบเรียนวิชาภาษาไทยกับคุณครูสมยศมาก บทร้อยกรองมากมายของกวีที่มีชื่อเสียงในอดีต เช่น ศรีปราชญ์ และสุนทรภู่ ล้วนแล้วแต่เข้าไปฝังลึกอยู่ในความทรงจำของฉัน จากการสอนของคุณครูท่านนี้ นอกเหนือจากการเป็นครูสอนภาษาไทยที่ฉันชื่นชอบแล้ว คุณครูสมยศยังเป็นหนึ่งในครูผู้ส่งเสริมประชาธิปไตยในโรงเรียน และส่งเสริมด้านกีฬาอีกด้วย ตามที่ฉันได้กล่าวไว้ในตอนต้นว่าท่านทำให้ฉันสามารถจดจำวาทะเด็ดเกี่ยวกับประชาธิปไตยได้ขึ้นใจ เพราะ ณ เวลานั้น โรงเรียนของเราได้ชื่อว่าเป็นโรงเรียนส่งเสริมประชาธิปไตยดีเด่น และจะมีเพื่อน ๆ จากต่างโรงเรียน เข้ามาศึกษาดูงานอยู่บ่อย ๆ ฉันในฐานะประธานนักเรียน จึงจำเป็นต้องรู้ข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับประชาธิปไตยให้มากที่สุด เพื่อจะได้อธิบายให้เพื่อน ๆ จากต่างโรงเรียนเข้าใจได้ ณ เวลานั้นฉันไม่รู้หรือว่าการได้รับการส่งเสริมเรื่องประชาธิปไตย และภาวะความเป็นผู้นำจะส่งผลต่ออนาคตของฉันอย่างไรบ้าง แต่เมื่อโตขึ้น ผ่านช่วงเวลาการศึกษาเล่าเรียน การทำงาน แต่งงาน มีครอบครัวและใช้ชีวิตอยู่ในสังคมที่กว้างขึ้น จึงทำให้ฉันรู้ว่าในชีวิตคน ๆ หนึ่งนั้น ไม่ได้มีเพียงแค่ตัวเอง ครอบครัว หรือคนใกล้ชิดที่เราคำนึงถึงและต้องรับผิดชอบเท่านั้น เรายังต้องรับผิดชอบต่อสังคมและประเทศชาติด้วย ประชาธิปไตยคือ “การปกครองของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชน” ที่ฉันสามารถจดจำอยู่ในใจฉันตลอดมานั้น ทำให้ฉันไม่ละเลยหน้าที่ในฐานะคนไทยคนหนึ่ง นั่นคือ การใช้สิทธิ ใช้เสียง อย่างถูกต้องตามวิถีประชาธิปไตย ด้านการส่งเสริมกีฬานั้น แม้ว่าฉันจะไม่ได้สัมผัสด้วยตนเอง เพราะไม่มีทักษะด้านกีฬาเลย แต่ภาพความทรงจำที่ได้นั่งเฝ้าติดตามเพื่อน ๆ รุนราวคราวเดียวกันซ้อมกีฬาฟุตบอลและวอลเลย์บอล

เพื่อไปแข่งขันกับต่างโรงเรียนนั้นยังประทับใจฉันอยู่เสมอมา และนำภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่งว่า จวบจนปัจจุบันคุณครูท่านนี้ ก็ยังส่งเสริมกีฬาอย่างต่อเนื่อง นับว่าเป็นความโชคดีของโรงเรียนเล็ก ๆ อย่างโรงเรียนบ้านป่าจั่น ที่มีคุณครู ผู้เสียสละและทุ่มเทมาอย่างต่อเนื่องและยาวนาน ดังเช่น คุณครูสมยศ ชาวอื่น ท่านนี้

จากเรื่องราวทั้งหมดนี้ ฉันจึงสามารถกล่าวได้ว่าคุณครูสมยศ ชาวอื่น เป็นหนึ่งในคุณครูที่ช่วยหล่อหลอมให้ฉันมีชีวิตที่ดี และประสบความสำเร็จในหลาย ๆ สิ่งที่ตั้งใจหวังไว้ได้อย่างทุกวันนี้

มุมมองของผู้ปกครอง

นางจันทร์เพ็ญ ปองดอง
โรงเรียนบ้านป่าจั่น สพป.เชียงราย เขต ๒

ย้อนไปเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้ตัดสินใจย้ายลูกสาวออกจากโรงเรียนเอกชนในอำเภอเวียงป่าเป้า ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ มาเข้าศึกษาต่อที่โรงเรียนบ้านป่าจั่น ความรู้สึกของข้าพเจ้าเมื่อเข้ามาในโรงเรียนบ้านป่าจั่นครั้งแรก สภาพแวดล้อมช่างต่างกันไปลิบลับกับโรงเรียนเอกชนที่ลูกเคยศึกษา เพราะคำว่าโรงเรียนเอกชนก็คงมองภาพออก คือ ความพร้อม ในเรื่องอาคาร สถานที่ วัสดุสื่อการเรียนการสอน บุคลากรที่มีมากมายหลายคน ประเมินจากสายตาแล้วที่นี้เป็นโรงเรียนรัฐบาลขนาดเล็ก ๆ เด็ก ๆ ก็มีไม่เยอะ แต่ทว่าสัมผัสแรกที่รู้สึก คือ ความเป็นมิตรและอบอุ่นเหมือนครอบครัวเล็ก ๆ และในปี ๒๕๕๗ ตัดสินใจย้ายลูกสาวคนเล็กออกจากโรงเรียนเอกชนแห่งเดิมเช่นกัน เพราะความคาดหวังว่า คุณครูจะอบรมสั่งสอนวิชาความรู้ให้น้องสาวมีความรู้แตกฉานขึ้นเหมือนพี่สาว

ได้ยินกิตติศัพท์ชื่อเสียงของคุณครูสองคนที่ชาวบ้านหรือผู้ปกครองกล่าวขวัญถึง (ตอนนั้นก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าครูคนไหนยังคิดว่าครูแบบนี้มีอยู่อีกหรือ เห็นมีแต่ครูแบบพาณิชย์ที่ทุกอย่างต้องมีค่าใช้จ่าย) ว่าใส่ใจเด็กดีมาก ๆ ในเรื่องวิชาการ ทุ่มเทเสียสละอุทิศตนสนับสนุนส่งเสริมเด็ก ๆ ให้มีกิจกรรมทุก ๆ ด้าน

จากการสัมผัสด้วยตัวเองจริง ๆ คุณครูสมยศ และคุณครูสุชีลา ชาวอิน มีดียิ่งกว่านั้น แม้ว่าข้าพเจ้า จะไม่ได้เป็นลูกศิษย์ แต่ก็รับรู้ได้ถึงความเมตตาของครูทั้งสองท่าน กิจวัตรประจำวันของคุณครูที่ข้าพเจ้าเห็นตลอดเวลา คือ เข้าจะให้เด็กที่บ้านที่อยู่ไกลโรงเรียนอาศัยรถของคุณครูไปโรงเรียนด้วย ค่า ๆ คุณครูก็จะให้เด็กนั่งรถกลับด้วย แล้วครูจะตระเวนส่งลูกศิษย์ให้ถึงผู้ปกครองทุก ๆ คนอย่างปลอดภัย ครูทำแบบนี้มานานมาก แล้วถ้าคิดมูลค่าของค่ารถก็มากอีกโข แต่ครูไม่เคยเรียกร้องค่าตอบแทนใด ๆ ทั้งสิ้น ครูสุชีลายังมีเทคนิคการอบรมสั่งสอนเด็กดี ๆ ร้าย ๆ ให้เปลี่ยนพฤติกรรมและความคิดได้ดีอย่างไม่น่าเชื่อ สิ่งที่ดี ๆ พุดกับผู้ปกครองไม่ได้แต่จะพุดกับครูได้อย่างวางใจ ครูจะเป็นเหมือนพ่อและแม่ของเด็ก คอยเติมเต็มให้เด็ก ๆ หลายครั้งที่เห็นอ้อมกอดครูสุชีลาโอบกอดเด็กน้อยด้วยความรัก มองแล้วรู้สึกอบอุ่นมาก หลายครั้งที่ทราบว่าคุณครูต้องเสียน้ำตาพร้อมกับลูกศิษย์เพราะศิษย์ไม่ฟังครู ได้ยินแล้วรู้สึกสงสารครูจับใจ ครูสุชีลาจะสอนเด็ก ๆ ได้อย่างไม่มีความรู้สึกเหนื่อยเหนื่อยแม้กระทั่งตอนเย็นหลังเลิกเรียนถึงคำก็ยังสอนพิเศษเด็กโดยไม่เคยเรียกร้อยเงินทองหรือค่าตอบแทนจากผู้ปกครอง และไม่เคยได้ยินครูเอ่ยขออะไรจากพวกเรา ครูหวังแค่ให้ลูกศิษย์ตัวเองมีความรู้ มีความสามารถ มีทักษะในกระบวนการเรียนรู้ มีคุณภาพด้านความคิดที่ดัดเทียม

กับโรงเรียนดีที่มีชื่อเสียงในเมือง แคน์ครูก็คือใจมากแล้ว และลูกศิษย์ครูแต่ละปีก็ไม่เคยทำให้ครูผิดหวังในความเสียสละทุ่มเทที่ครูมีต่อเด็ก ๆ ถึงจะเป็นนักเรียนโรงเรียนบ้านนอกขนาดเล็ก แต่เด็ก ๆ พวกนี้สามารถพิชิตสนามสอบต่าง ๆ ได้สำเร็จสมความภาคภูมิใจ ไม่น้อยหน้าใครว่าโรงเรียนบ้านป่าจั่นแห่งนี้ก็มีความเป็นเลิศด้านวิชาการเช่นกัน นอกจากนี้วันปิดเทอมหรือเสาร์อาทิตย์ก็ให้เด็กไปเรียนพิเศษที่บ้าน (ไม่คิดจะพักผ่อนบ้างหรือคะครู) สอนเต็มทีทั้งวันธรรมดาและวันหยุด เคยแอบคิดว่าครูจะเหนื่อยไหมกลับบ้านค่ำ ๆ ก็ต้องไปเสาะหาอาหารให้ตัวเองทานกับสามีอีกแล้ว คุณภาพชีวิตการกินของครูจะเป็นอย่างไร เพราะครูไม่ได้ไปตลาดในเวลาแม่บ้านอย่างพวกเราไปกัน (เวลาค่ำ ๆ ประมาณทุ่มครึ่งหรือสองทุ่มครูซื้ออะไรกินละ) บางวันเย็น ๆ ครูจะพาเด็ก ๆ ออกกำลังกายโดยการปั่นจักรยานไปรอบ ๆ หมู่บ้านเพื่อเป็นการผ่อนคลาย คุณครูทั้งสองท่าน เสียสละเวลาพักผ่อนของตัวเอง ต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่ตีห้าใช้รถยนต์ส่วนตัวเพื่อขับรถพาเด็ก ๆ ไปแข่งทักษะด้านวิชาการในอำเภอ ๆ กิจกรรมต่าง ๆ ที่ส่งให้นักเรียนเข้าร่วมและแข่งขันกับโรงเรียนอื่น ๆ เช่น ประกวดนักร้องวงดนตรี กีฬา ทักษะการใช้ชีวิตในเรื่องของความซื่อสัตย์ คือ จะมีสหกรณ์ให้นักเรียนซื้อของขายของตัวเอง การสอนทำอาหาร การให้เด็กมีเวรประจำล้างห้องน้ำ เป็นการให้เด็กรับผิดชอบต่อตัวเอง และสังคม กิจกรรมที่แสดงถึงความใส่ใจระหว่างพี่กับน้อง คือ พี่ไข่น้องขวัญ ที่ให้คอยตรวจความสะอาดของการแต่งกายของน้องและสุขอนามัยด้านผม เล็บมือ เล็บเท้า การให้พี่สอนหนังสือน้อง เป็นการให้พี่ทำการบ้านไปในตัวเพราะพี่ต้องหาข้อมูลที่ถูกต้องมาสอนน้อง การให้เด็ก ๆ อ่านข่าวและสรุปข่าว สิ่งนี้ใช้ได้ตลอดชีพเพราะการอ่าน

แบบจับใจความ (ในสาระถือเป็นเรื่องสำคัญในการเรียนหรือการทำงานมาก) การให้เด็ก ๆ มีส่วนร่วมระหว่างวัดกับโรงเรียน จะเห็นได้ว่าถ้าวัดมีงานด้านศาสนพิธี คุณครูก็จะให้เด็ก ๆ ไปช่วยวัดทำงานหรือร่วมพิธีรับผู้มาทำบุญ ทำให้ผู้พบเห็นเกิดความประทับใจยิ่งนัก ครูเป็นยิ่งกว่าครู ครูให้ความเมตตาลูก ๆ ของข้าพเจ้ามาก มีครั้งหนึ่งลูกสาวคนเล็กซึ่งเป็นลูกศิษย์ครูต้องนอนโรงพยาบาลกะทันหัน ขณะนั้นข้าพเจ้าอยู่กับลูกสองคนและเข้าโรงพยาบาลกะทันหัน ไม่ได้เตรียมของใช้ส่วนตัวไป จะทิ้งลูกกลับบ้านเพื่อมาเตรียมของใช้ส่วนตัวลูกก็ไม่ยอมอยู่โรงพยาบาลตามลำพัง ครูทราบข่าวว่าลูกศิษย์ป่วย ครูห่วงรีบขับรถจากบ้านพักมาโรงพยาบาลระยะทางไปและกลับเกือบห้าสิบกิโลเมตรเห็นจะได้ เพื่อมาหาลูกศิษย์และบอกให้ข้าพเจ้ากลับไปจัดการภาระที่บ้านให้เรียบร้อย ครูรอข้าพเจ้าจนกลับเข้าไปโรงพยาบาล ซึ่งขณะนั้นเป็นเวลาตึกพอสมควร

ข้าพเจ้าซาบซึ้งและประทับใจในความเมตตาของคุณครู สมยศและคุณครูสุชีลา มาก ครูจะพูดถึงลูกศิษย์ทุกคนกับผู้ปกครองด้วยความชัดเจนว่าดีหรือควรปรับปรุงตัวอย่างไร เพราะฉะนั้นผู้ปกครองต้องทำใจยอมรับให้ได้เพื่อมาปรับปรุงพฤติกรรมของลูกตัวเอง อาจจะฟังดูแรง แต่คำพูดไม่ได้ปรุงแต่ง แผงความจริงใจ ความห่วงใยอย่างชัดเจน ในฐานะคนนอกพื้นที่ ข้าพเจ้าคิดว่าหลาย ๆ คนรู้จักโรงเรียนบ้านป่าจั่น ที่เป็นโรงเรียนบ้านนอกเพราะคุณครูสมยศ คุณครูสุชีลา รู้จักเพราะความเสียสละ อุทิศตน ท่วมเทให้กับเด็กน้อยที่เป็นอนาคตของประเทศชาติ ด้วยความรักและศรัทธาในอาชีพครู ข้าพเจ้านึกถึงคำพูดเปรียบเปรยที่มีมาแต่ช้านานเมื่อเห็นครูทั้งสองท่านนี้ว่า ใครหนอเปรียบครูว่าเป็นเสมือนเรือจ้างพอลูกศิษย์พ้นฝั่งแล้วเรือจ้างลำเดิม

ก็หันหัวเรือรับส่งลูกศิษย์รุ่นต่อรุ่นต่อไปจนถึงฝั่งโดยปลอดภัย แม้จะ
ออกแรงพายเหนื่อยสักเท่าไร ก็ไม่เคยล้าหรือหมดแรง มีเพียงรอยยิ้ม
ความปิติที่เรือจ้างลำนี้สามารถพาลูกศิษย์ขึ้นฝั่ง และวันหนึ่งลูกศิษย์
ได้แวะมาเติมเต็มพลังด้วยอาชีพ หน้าที่การงานที่แตกต่างบริบทกันไป
เรือจ้างลำนี้ก็ถือว่า ทำหน้าที่โดยสมบูรณ์แล้ว ศิษย์ได้ดีเพราะมีครู

“ปาเจราจริยาโหนติ คุณุตตรานุสาสกา”

ครูดีในดวงใจ

นางสาวรัชฎาภรณ์ สุขใจ
โรงเรียนบ้านป่าจั่น สพป.เชียงราย เขต ๒

ช่วงเวลาที่ได้เป็นนักศึกษาฝึกสอนและเป็นครูอัตราจ้าง โรงเรียนบ้านป่าจั่น หนูได้ประสบการณ์ต่าง ๆ มากมาย ที่สำคัญที่สุดคือ ได้พบเจอคุณครูคนหนึ่งซึ่งเป็นครูในดวงใจที่ทำให้หนูได้เดินทางในสายนี้ คือ คุณครูสุชีลา ชาวอิน ตั้งแต่ก้าวเข้ามาในโรงเรียนนี้ คุณครูให้ความรัก ความเอาใจใส่ช่วยเหลือคอยให้คำปรึกษา ดูแล แนะนำ คอยบอกและสอนในเรื่องการจัดการชั้นเรียนรวมถึงเทคนิคการสอนที่ไม่ใช่สอนตามตัวหนังสือเท่านั้น แต่ต้องยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางของการจัดกระบวนการการเรียนรู้ ให้นักเรียนได้เรียนอย่างมีความสุข สนุกสนาน ไม่เครียด โดยการใช้เกม ใช้เพลง นำสื่อมาใช้ในการเรียนการสอน และคอยบอกหนูตลอดเวลาว่า “การจะเป็นครูที่ดีได้ต้องรักและศรัทธาในวิชาที่สอน มีจิตวิญญาณการเป็นครู คอยปรับปรุง ปรับเปลี่ยนกระบวนการที่ตนครู พัฒนาตนเองให้ทันต่อการปฏิรูปการศึกษา ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาตนเอง” สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดที่จะส่งผลให้ครูสร้างศิษย์ และยังสอนหนูทำวิจัยกลุ่มสาระการเรียนรู้

ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบ ๔ MAT เรื่อง going shopping ตามขั้นตอน ซึ่งหนูจำได้ขึ้นใจมาก ๑. สร้างประสบการณ์ ๒. วิเคราะห์ประสบการณ์ ๓. ปรับมวลประสบการณ์เป็นความคิดรวบยอด ๔. พัฒนาความคิดด้วยข้อมูล ๕. ปฏิบัติตามแนวคิดที่กำหนด ๖. บูรณาการแนวคิด ๗. วิเคราะห์ผลและนำแนวคิดไปใช้ ๘. นำแนวคิดไปปฏิบัติและแลกเปลี่ยนความคิดกับผู้อื่น โดยใช้เวลาเย็นหลังเลิกเรียนสอนทำนวัตกรรมเพื่อไปฝึกสอนเด็กทุกวัน ตอนแรก ๆ หนูเกร็งมาก แต่เห็นนักเรียนมีความสุขมาก รอที่จะเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้หนูรู้ว่าถ้าการเรียนที่เด็กจะเข้าใจและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ต้องเรียนรู้จากของจริงและปฏิบัติจริงได้ หนูไม่แปลกใจเลยว่า ทำไมนักเรียนถึงรักครูสุชีลา นักเรียนที่เรียนจบแล้วทำไมยังแวะเวียนมาหาครูตลอด เพราะคุณครูให้ความรักและความเอาใจใส่ช่วยเหลือศิษย์ในการศึกษาเล่าเรียนเสมอหน้า ทุ่มเทีให้นักเรียนในทุก ๆ เรื่อง ซึ่งไม่ใช่แค่สอนหนังสือให้ความรู้นักเรียนเท่านั้น แต่คุณครูยังคอยดูแลเอาใจใส่นักเรียนในทุก ๆ ด้านเหมือนเป็นแม่แท้ ๆ เลย ไม่ใช่เฉพาะนักเรียนเท่านั้นที่คุณครูดูแลเอาใจใส่ แต่รวมถึงตัวหนูด้วย หนูไม่เคยคิดเลยว่า ชีวิตนี้หนูจะได้เจอครูที่ดีแบบนี้ ครูที่คอยใส่ใจในทุกเรื่อง ครูที่ช่วยเหลือเกื้อกูล แบ่งปันทุกอย่าง ครูที่อุทิศตนทุ่มเททุกอย่างเพื่อนักเรียนและผู้ร่วมงานทุกคนที่อยู่รอบข้าง หนูกลัวพูดเลยว่า ถ้าหนูไม่รู้จักครูสุชีลาและไม่ได้มาร่วมงานกับท่าน หนูคงไม่มีวันนี้ หนูคิดเสมอว่า หนูจะขอเป็นครูที่ดีสักครั้งที่ครูเป็นค่ะ ครูเป็นแบบอย่างในการเป็นครูของหนู ขอขอบคุณครูที่คอยให้คำปรึกษา คำแนะนำและคอยช่วยเหลือหนูตลอดเวลาจนหนูได้มาเรียนอยู่ ณ จุดนี้ หนูรู้สึกโชคดีและดีใจมากที่ได้รู้จักครูค่ะ ถึงแม้ตอนนี้หนูจะไม่ได้อยู่โรงเรียนนี้แต่ครูก็ยังคอยดูแลและห่วงใยเสมอ “หนูรักครู”

นักเรียนใหม่ของฉัน

นางศรีไพร ตีบุ

โรงเรียนบ้านป่าจั่น สพป.เชียงราย เขต ๒

พฤษภาคมของทุกปี ฉันจะได้ต้อนรับนักเรียนใหม่ทุกปี และนักเรียนใหม่ของฉันในแต่ละปีก็จะมี ความแตกต่างและหลากหลายกันออกไป บางปีก็สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าให้กับฉัน กว่า จะเข้าที่เข้าทาง ก็ใช้เวลานานหลายสัปดาห์ บางปีนักเรียนใหม่ของฉันก็จะน่ารัก แต่ส่วนใหญ่แล้วจะมีความน่ารักมากกว่า เพราะเด็กชั้น ป.๑ มีความไร้เดียงสา มีความน่ารักอยู่ในตัว บางคนก็สร้างรอยยิ้มให้ฉัน และเพื่อนครูทุกครั้งทีพุดถึง เปิดเทอมใหม่นักเรียนจะพบเพื่อนใหม่ ครูคนใหม่ ห้องเรียนใหม่ หนังสือเรียนใหม่ หลายคนเกิดความกลัว

เปิดเทอมใหม่ปีนี้ นักเรียนใหม่ของฉันมี ๑๐ คน จำนวนน้อยไปหน่อยนะในความรู้สึกของฉัน การสอนนักเรียนจำนวนน้อย ๆ บางคนบอกสบายดี แต่ฉันคิดว่าเหงาเวลาจัดกิจกรรมไม่สนุกเหมือนจำนวนนักเรียนที่มาก นักเรียนใหม่ในปีนี้มีมาจากอนุบาล ๒ ในโรงเรียนจำนวน ๙ คน มีนักเรียนใหม่มาจากโรงเรียนเอกชนชื่อดังในอำเภอ

อีกหนึ่งคน นักเรียนส่วนใหญ่ฉันพอรู้จักและพอทราบภูมิหลังของเขา มาบ้างแล้ว พบกันวันแรกเด็ก ๆ คงมีความกังวลกันมาก หรืออีกนัยหนึ่งคือกลัว โดยเฉพาะกลัวครูคนใหม่ เพราะฉันเป็นคนพูดเสียงดัง ครูแก่ ๆ ที่พูดเสียงดังเด็ก ๆ มักจะกลัวเสมอ แต่ถ้าเขามาอยู่กับฉัน สักพักก็จะรู้ว่าครูแก่ ๆ คนนี้ แม้จะพูดเสียงดัง เจ้าระเบียบ แต่ใจดี

นักเรียนใหม่ของฉันในปีนี้มีนักเรียนหญิง ๗ คน นักเรียนชาย ๓ คน หนึ่งในนั้นมีนักเรียนชายเป็นเด็ก LD แต่ก็ช่างเถอะฉันค่อย ๆ พัฒนาเขาไปตามศักยภาพได้แค่ไหนเอาแค่นั้น นักเรียนใหม่ที่มาจากรโรงเรียนเอกชนชื่อดัง ฉันแอบวาดฝันเล็ก ๆ ว่าเขาจะมีพื้นฐานมีความพร้อมสำหรับชั้น ป.๑ สามวันแรกของการทบทวนและสอบความรู้เดิม เด็ก ๆ ส่วนใหญ่มีพื้นฐานเป็นที่น่าพอใจ หลายคนสามารถอ่านหนังสือนิทานที่ฉันมีไว้หลังห้องได้ ถือว่าเก่งเลยทีเดียว จะมีที่ไม่พร้อมหรือพร้อมน้อยไปหน่อยอยู่ ๓ คน หนึ่งในนั้นคือเด็ก LD และอีก ๒ คน ไม่น่าเชื่อว่าเป็นเด็กที่มาจากโรงเรียนเอกชนชื่อดังของอำเภอ ความพร้อมไม่พอ ฉันต้องเตรียมความพร้อมให้น้องเขาและอีกประการหนึ่งของปัญหาคือการสื่อสาร น้องเขาเป็นชนเผ่าพูดไทยได้ ฟังรู้เรื่องแต่ไม่เข้าใจความหมาย บางคำออกเสียงไม่ได้ พยัญชนะทั้ง ๔๔ ตัว ยังรู้จักไม่ครบ เลขไทยก็ไม่รู้จัก สาระนั้นไม่ต้องพูดถึง

แต่พอเข้าสัปดาห์ที่ ๒ ฉันเห็นแววผู้ช่วยของฉัน น้องนิมเป็นเด็กร่าเริง ชอบร้องเพลง และมีน้ำใจมาก ฉันแอบสังเกตเห็นน้องนิมจะสอนทุก ๆ อย่างให้เพื่อนใหม่ สอนอ่าน บางครั้งการสื่อสารที่เพื่อนใหม่ไม่เข้าใจ น้องนิมก็จะบอกให้รู้ น้องนิมหนูน่ารักมาก ช่างเป็นเด็กที่มีน้ำใจ นักเรียนใหม่ปีนี้ไม่ได้สร้างความหนักอกหนักใจอะไร

ให้ฉันมากนัก ส่วนใหญ่เรียนรู้อยู่ในเกณฑ์ดี นิสัยดีด้วย บางคนเรียนอ่อนเรียนช้า เป็นหน้าที่ของฉันที่จะต้องพัฒนาเขา นักเรียนใหม่ของฉันปีนี้น่ารักมาก ฉันมีความสุขกับนักเรียนของฉัน เด็ก ๆ ก็มีความสุขในชั้นเรียนของฉัน เราจะก้าวไปด้วยกัน เรียนอย่างมีความสุขในชั้น ป.๑ ทุกคนมีความแตกต่างไม่อาจเป็นเหมือนกันได้ทุกคน เก่งบ้าง อ่อนบ้าง ซึ่งเป็นธรรมชาติของคน

แรงบันดาลใจ

นางจิรายุ ภัทรวุฒิ
โรงเรียนบ้านต้นปล้องแดนเมือง
สพป.เชียงราย เขต ๔

จำได้ว่า ครั้งแรกของการเป็นครูนอกจากการสอนหนังสือให้กับเด็ก ๆ แล้ว สิ่งที่ทำให้เกิดความประทับใจ คือ การมีส่วนร่วมในการสร้างแรงบันดาลใจดี ๆ ให้เกิดกับเด็ก ๆ ได้ นอกเหนือจากการสอนหนังสือเพียงอย่างเดียว ปลายฤดูหนาวเมื่อครั้งที่เริ่มเข้ารับราชการครูเกือบ ๒๐ ปีก่อน โรงเรียนอยู่ห่างไกลจากความเจริญมากโข การเดินทางค่อนข้างยากลำบาก ในฤดูฝนถนนก็จะเต็มไปด้วยดินโคลน ยามถึงฤดูร้อนก็เต็มไปด้วยฝุ่น สีนํ้าตาลที่ฟุ้งกระจายไปทั่วบริเวณที่ขับรถผ่าน

เด็กนักเรียนผู้หญิงชั้น ป.๔ มีชื่อเรียกตามทะเบียนนักเรียนว่า ช่อหมี แต่ชื่อที่เรียกกันตาม ภาษาชนเผ่าม้ง คือ ป่อจื้อ เป็นเด็กผู้หญิงที่เติบโตในหมู่บ้านที่อยู่กลางหุบเขา ไม่มีแม่แต่ไฟฟ้าใช้ ไม่เคยแม่แต่จะออกไปพบโลกภายนอก อยู่แต่ในหมู่บ้านของตนเอง เมื่อข้าพเจ้าเล่าถึงความเจริญในตัวจังหวัดให้ฟัง ทำทางป่อจื้อจะชอบเป็นพิเศษมากกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ ในห้อง เมื่อถึงเวลาว่าง ป่อจื้อมักจะแวะเวียนไปหาข้าพเจ้า ที่บ้านพักครูอยู่เสมอ

“ป้อจ้อ...เสาร์นี้ครูจะพาป้อจ้อลงไปเที่ยวในเมือง ป้อจ้ออยากไปมัย” ข้าพเจ้าออกปากชวนในวันหนึ่ง ก่อนที่ป้อจ้อจะบอกว่า จะกลับไปขออนุญาตผู้ปกครองก่อนก็วิ่งกลับมาบอกว่า “ครูคะ ครูให้แข่งไปด้วยได้มัยคะ...แม่บอกว่าถ้าแข่งไปด้วยจะให้หนูไป” ส่วนแข่งที่ป้อจ้อพูดถึง คือ เพื่อนร่วมห้อง เป็นเด็กผู้ชายและเป็นญาติที่อยู่บ้านติดกันกับป้อจ้อ

วันศุกร์ตอนเย็น ข้าพเจ้าพาป้อจ้อและแข่ง ออกจากหมู่บ้าน กลางหุบเขาเข้าไปในตัวจังหวัด ไฟแดงแรก คือ สิ่งมหัศจรรย์ของทั้งสองคน เมื่อไปถึงบ้านพัก บ้านชั้นครึ่ง รูปทรงทันสมัย ในบ้านมีสิ่งอำนวยความสะดวกพอสมควร “ครูคะ ทำไมบ้านสวยขนาดนี้คะ แข่งบอกว่าถ้ามีเงินแข่งจะสร้างบ้านแบบนี้เลยคะ” แข่งยิ้ม อาย ๆ เมื่อป้อจ้อเอ่ยปาก เมื่อถึงห้องพัก ข้าพเจ้าพาทั้งสองคนไปตลาดโต้รุ่ง เมื่อพนักงานวางแก้วน้ำพร้อมทั้งอาหารลง สิ่งที่ทั้งสองทำ คือ เอาช้อนลงแช่ในแก้วน้ำแล้วยกถ้วยถ้วยเดียวขึ้นชด ทำเอาคนหันมามองทั้งร้าน จึงต้องสอนเรื่องมารยาทการกินกันตรงนั้นทันที ทั้งสองคนตื่นตาตื่นใจกับแสงไฟในตัวเมือง จนถึงกับเอ่ยปากว่าอยากยกไฟฟ้าแบบนี้ไปไว้ที่บ้าน

สองวันกับประสบการณ์เล็ก ๆ อาจไม่มากสำหรับใครหลายคน แต่กับสองคนนี้นั้นช่างมากมายเสียเหลือเกิน แคนในห้องน้ำก็เป็นประสบการณ์ใหม่สำหรับพวกเขา พวกเขาตื่นจ้องซักโครก ราวกับมันเป็นของแปลกประหลาด พวกเขา นั่งมองถ้วยเดียวเย็นตาโฟแล้วหัวเราะคิกคัก เหมือนเมนูพิสดาร และอีกหลายเรื่องที่เราเห็นเป็นเรื่องเล็ก ๆ ปกติ แต่สำหรับสองคนนี้นั้นคงเกินคำบรรยาย

หลายปีต่อมา ข้าพเจ้าย้ายออกจากที่นั่น ไม่เคยได้ข่าวคราวของใครอีกเลย จนกระทั่งวันหนึ่ง ข้าพเจ้าเจอป้อจ้อโดยบังเอิญในงานอำเภอ ป้อจ้อวิ่งเข้ามาทัก ข้าพเจ้าเองก็จำแทบไม่ได้เลย เพราะป้อจ้อก็โตเป็นผู้ใหญ่แล้วเราคุยกันนานพอสมควร ป้อจ้อขอตัวไปซื้อของก่อนจะกลับมาพร้อมน้ำส้ม ๑ ขวด ยื่นให้ข้าพเจ้า แล้วเราก็กินตรงนั้น...

ข้าพเจ้าเปิดน้ำส้มดื่ม รู้สึกถึงความหวานและชื่นใจอย่างบอกไม่ถูก พร้อมกับเสียงของป้อจ้อที่แว่วเข้ามาในหูว่า “ตอนนี้หนูเป็นครู สอนที่โรงเรียนในหมู่บ้าน เพราะครูคือแรงบันดาลใจของหนู ครูจำแข่งได้มั้ยคะ...ตอนนี้แข่งเขาเป็นพ่อค้าแว้ว เขาชนวัวที่ได้เงินเป็นล้าน ๆ อ้อ... แข่งเขาสร้างบ้านใหม่ บ้านหลังนั้นเหมือนกับบ้านที่ครูเคยพาหนูกับแข่งไปนอนเลยคะ...”

“เธอ” ในความทรงจำที่เลือนลาง

นางจุฑา สนิทติ

โรงเรียนบ้านต้นปล้องแดนเมือง

สพป.เชียงราย เขต ๔

ครูบรรจุใหม่อย่างดิฉัน มีแต่คนบอกโชคดี ไม่ต้องขึ้นดอย ได้บรรจุอยู่โรงเรียนใกล้ตัวอำเภอแค่สี่ห้ากิโลเมตร พักอยู่ตัวอำเภอ และขี่มอเตอร์ไซด์เข้าไป ผ่านป่าช้า ผ่านทุ่งนา ผ่านป่าเขา ผ่านโบสถ์ บ้านนักเรียนชนเผ่าม้ง ที่เป็นกระท่อมเล็ก ๆ สัตว์เลี้ยง ถนนดินแดง และเต็มไปด้วยโคลนตม ขับรถเข้าไปไม่กี่กิโล สภาพช่างแตกต่างกันเหลือเกินกับในเมือง มาถึงโรงเรียนที่มีนักเรียนถึงสี่ชนเผ่า สี่ภาษา สี่วัฒนธรรม มาเรียนรวมกัน มีทั้งนักเรียนพื้นเมือง ม้ง เย้า และนักเรียนจากประเทศลาว

วันแรกทีไป สิ่งที่ทำให้เหงาจับใจ คือ ภาพของเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ชั้น ป.๖ ที่ชื่อ “ลักคณา” เธอยื่นร้องไห้ สะอื้นเบา ๆ แอบมองครูผู้มาใหม่อยู่ห่าง ๆ เธอมองไม่วางตา ดิฉันจึงเดินเข้าไปถามว่าหนูเป็นอะไร เธอตอบเบา ๆ ว่า “แม่พ่อหนูเสีย ถูกส่งมาอยู่โบสถ์บ้านม่วง หนูเหงา หนูไม่มีบ้านอีกแล้ว ถ้าหนูกลับบ้าน ญาติ ๆ จะจับแต่งงาน

(ช่วงปลายปี เริ่มงานปีใหม่มั่งพอดิ) เพราะเขาไม่ยอมมีภาระเลี้ยงดูหนู” ดิฉันทั้งงงและแปลกใจกับสิ่งที่เจอ เป็นครูใหม่และเพิ่งเข้าโรงเรียน เพื่อรายงานตัวก็เจอปัญหาที่คิดไม่ถึง ครูท่านอื่นก็บอกแปลกใจ ปกติ ลักคณาไม่คุยกับใครหรือกับครูคนไหน แต่กับมาคุยกับครูใหม่อย่าง ดิฉัน

ดิฉันได้รับมอบหมายให้สอนระดับชั้นอนุบาล และได้เป็น ครูที่ปรึกษาของเด็กหญิงลักคณาไปพร้อม ๆ กัน เพราะเธอจะแวะ มาหาทุเรียนก่อนกลับบ้าน ดิฉันก็จะคอยแนะนำ สั่งสอน ทั้งการบ้าน และการใช้ชีวิตให้เธอ คอยให้กำลังใจเธอ จนวันจะจบการศึกษา ระดับประถมศึกษาปีที่ ๖ มีหนังสือฉบับหนึ่งเข้ามาที่โรงเรียน แนะนำ ให้เด็กด้อยโอกาสได้เรียนต่อโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์บางกรวย กรุงเทพมหานคร จึงแนะนำให้เด็กที่จะจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ไป แต่ไม่มีใครไปเพราะไม่ยอมจากครอบครัวไปไกล ดิฉันจึงถาม “ลักคณาหนูอยากไปมั๊ย” ตอนแรกเธอไม่กล้าตัดสินใจ ผ่านไปสองวัน เธอกลับมาตอบ “ครูขาหนูจะไป หนูไม่ยอมแต่งงาน” ดิฉันจึงติดต่อ ทางโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์บางกรวย และส่งเธอไปเรียนไกลแสนไกล แม้จะมีเสียงคัดค้านจากคนรอบข้าง แต่เธอก็ยังยืนยันที่จะไป

สิบปีผ่านไปไฉเหมือนโกหก ดิฉันย้ายโรงเรียนมาหลายครั้ง ในความทรงจำเริ่มเลือนลาง เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น เบอร์แปลก ๆ แต่ก็ตัดสินใจรับสาย “ครูขา หนูลักคณา ครูจำได้มั๊ย หนูเรียนจบ ปริญญาแล้วคะคุณครู หนูคิดถึงครูคะ ถ้าไม่มีครูส่งหนูมาเรียน กรุงเทพ หนูคงมีลูกมีสามี อยู่บนดอยนานแล้วคะครู ตอนนี้หนูเรียน จบแล้ว และกำลังจะได้กลับไปเป็นครูที่บ้านเราคะ” เมื่อวางสายลง น้ำตาไม่รู้ว่มาจากไหน ดีใจ ภูมิใจ ที่ทำให้เด็กคนหนึ่งมีอนาคต

และเธอกำลังจะเป็นอนาคตของใครอีกหลาย ๆ คน จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้ดิฉันระลึกอยู่เสมอว่า การที่เราใส่ใจนักเรียน และกล้าที่จะทำในสิ่งที่ถูก กล้าที่จะเปลี่ยนแปลง จะทำให้เด็กคนหนึ่งมีอนาคต การปลูกต้นไม้ไม่อาจงอกงามในวันเดียว แต่จะค่อยงอกงามเจริญเติบโต จากวันเป็นเดือนจากเดือนเป็นปีหรืออาจใช้เวลาทั้งชีวิตที่จะงอกงาม จากต้นไม้เล็ก ๆ เป็นต้นไม้ใหญ่ คอยให้ร่มเงาและที่พักพิงกับคนอื่น ๆ อีกต่อไป

คัดไทยลายมือสวย

นางศรียุฑ พูลศิลป์

โรงเรียนบ้านต้นปล้องแดนเมือง

สพป.เชียงราย เขต ๔

ตั้งแต่ดิฉันรับราชการครูมาก็ได้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ อยู่ ๑ - ๒ ปีการศึกษา จากนั้นเป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน ดิฉันได้รับมอบหมาย ให้เป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ และสอนชั้นประจำชั้น ประถมศึกษามาโดยตลอด พุถึงนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ แล้ว อายุโดยประมาณ ๗ - ๘ ปี การดูแลเอาใจใส่ก็ไม่ต่างกับนักเรียน ชั้นอนุบาล ไม่ว่าจะเป็นการเรียน ความมีระเบียบ คุณธรรม จริยธรรม คุณครูจะต้องดูแลอย่างใกล้ชิดและสม่ำเสมอ สำหรับในเรื่องการเรียน การสอนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ทั้งการอ่านและการเขียน เพราะเป็น พื้นฐานสำคัญที่จะเรียนในชั้นสูงต่อไป

มีอยู่ครั้งหนึ่ง หัวหน้าการประถมศึกษาประจำอำเภอที่ดิฉัน รับราชการอยู่ท่านมีนโยบายให้คุณครู และนักเรียนตั้งแต่ระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ถึง ๖ คัดลายมือด้วยอักษรตัวกลมหัวเหลี่ยม

ในฐานะที่ดิฉันเป็นครูผู้สอนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จึงเข้ารับการอบรมในการคัดตัวอักษรดังกล่าว แล้วนำความรู้ที่ได้มาใช้โดยฝึกให้กับนักเรียน มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเป็นเด็กที่เรียบร้อย ไม่ดื้อไม่ชน ไม่ค่อยพูด เรียนรู้ได้ช้ากว่าเพื่อน ๆ หลังเลิกเรียนทุกวันดิฉันจะนัดเธอมาเรียนและดูแลเอาใจใส่ในเรื่องการคัดตัวกลมหัวเหลี่ยม ถ้าเขียนไม่ถูกเขียนไม่สวยก็จะโดนคุณครูทำโทษเป็นประจำ จากนั้นเธอก็ประสบความสำเร็จในการคัดตัวกลมหัวเหลี่ยม และได้เลื่อนชั้นพร้อมกับเพื่อน ๆ คงเป็นเพราะการดูแลเอาใจใส่และเสียสละของดิฉัน รวมถึงความพยายาม ตั้งใจเรียนของเด็กหญิงคนนี้ จนเธอจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ส่วนดิฉันก็ทำหน้าที่สอนนักเรียนชั้น ป.๑ รุ่นต่อไปโดยไม่ได้สนใจว่าเด็กหญิงที่ดิฉันเคี้ยวเชียวจะเป็นอย่างไรเพราะเธอจบจากโรงเรียนไปแล้ว

จนกระทั่งหลายปีผ่านไปดิฉันย้ายกลับภูมิลำเนาเดิม มีอยู่วันหนึ่งมีบุรุษไปรษณีย์มาส่งจดหมายที่บ้าน เปิดอ่านดูข้อความในจดหมาย “สวัสดิ์คะคุณครู สบายดีไหมคะ จำหนูได้ไหมคะ ที่ตอนหนูเรียนกับคุณครู ถ้าหนูทำไม่ได้เขียนไม่ถูกหนูก็จะโดนโบก ๆ ๆ โดยเฉพาะการคัดลายมือตัวกลมหัวเหลี่ยม” ขณะอ่านจดหมายดิฉันคิดอยู่นานว่าเจ้าของจดหมายเป็นใคร จนกระทั่งเห็นชื่อที่ลงท้ายในจดหมายจึงนึกขึ้นได้ว่า เป็นเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ เรียบร้อยที่อยู่กับครูทุกวันหลังเลิกเรียน ณ วันที่เขาเขียนจดหมายถึงดิฉัน ตัวหนังสือของเขาสวย เป็นระเบียบ เป็นความภูมิใจที่ดิฉันเสียสละและดูแลเอาใจใส่นักเรียนแล้วทำให้เขาประสบความสำเร็จ และนอกจากนั้นเธอยังมีความกตัญญูต่อคุณครูผู้มีพระคุณอีกด้วย

ประทับใจที่ได้สนองงาน

ร.ต.อ.ครรชิต พูนวิเชียร
โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน เทคนิคคูสิต
สังกัด ตชด.

โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ถึงแม้จะเป็นโรงเรียนในสังกัดกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ก็ต้องจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรเหมือนกับโรงเรียนในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการเช่นเดียวกัน แต่มีลักษณะพิเศษที่แตกต่างกันออกไป คือ ต้องดำเนินงานโครงการตามพระราชดำริสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ๘ โครงการ ได้แก่ โครงการเกษตรเพื่ออาหารกลางวัน โครงการควบคุมโรคขาดสารไอโอดีน โครงการส่งเสริมคุณภาพการศึกษา โครงการนักเรียนในพระราชานุเคราะห์ โครงการส่งเสริมสหกรณ์ โครงการฝึกอาชีพ โครงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และโครงการส่งเสริมโภชนาการอนามัยแม่และเด็กในถิ่นทุรกันดาร ตามแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนในถิ่นทุรกันดารตามพระราชดำริฯ ซึ่งในปัจจุบันเข้าสู่การใช้แผนฉบับที่ ๕ (พ.ศ.๒๕๖๐ - ๒๕๖๙) โรงเรียนต้องมีการรายงานผลการดำเนินงานเป็นระยะ ๆ ตามวงรอบ

ปี พ.ศ.๒๕๔๐ โรงเรียนได้ก่อตั้งและดำเนินงานมาครบ ๑ ปี ถือเป็นโอกาสอันดีที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จะเสด็จทรงเปิดป้ายอาคารเรียนและตรวจเยี่ยมการดำเนินงาน โครงการตามพระราชดำริฯ พวกเราเคยเห็นแต่ในทีวี คณะครู นักเรียน ผู้ปกครอง และประชาชนต่างตื่นตื่นและดีใจ ช่วยกันพัฒนาและ ปรับปรุงอาคารสถานที่ มีหน่วยงานต่าง ๆ เข้ามาในพื้นที่โรงเรียน ทุกวัน มีผู้ใจบุญบริจาคเงินสร้างอาคารเรียนหลังใหม่ ถนนเข้าสู่หมู่บ้าน มีการพัฒนาใหม่ ๆ ทุกอย่างเปลี่ยนไปในพริบตา บางวันนักเรียนไม่ได้ เรียนหนังสือเลย เพราะครูต้องไปจัดห้อง สถานที่ และรับหน่วยงาน ที่เข้ามาดูแลและให้ความช่วยเหลือในงานที่ตนเองรับผิดชอบ เตรียมผล การดำเนินงานที่ผ่านมา เพื่อบรรยายสรุปให้พระองค์ท่านได้รับฟัง ครูและเด็ก ๆ ได้ถวายรายงาน นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้เฝ้ารับเสด็จอย่าง ใกล้ชิด

ผมเป็น ตชด. ถึงแม้ว่าจะไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ด้านปราบปราม แต่พวกเราก็ทำหน้าที่ช่วยในด้านการป้องกัน โดยการเข้าถึง เข้าใจ และเข้าไปให้ความช่วยเหลือ ซึ่งเป็นกลยุทธ์ที่สร้างความเป็นพี่น้อง ความสมัครสมานสามัคคีกับประชาชน ในชุมชนที่ห่างไกลตามแนว ชายแดนซึ่งเป็นกลุ่มเสี่ยง และการที่เราได้มาพัฒนาเพื่อสร้างโอกาส ทางการศึกษาให้กับเด็กและเยาวชนผู้ด้อยโอกาสที่อยู่ห่างไกล ได้มีศักยภาพพอที่จะไปดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข สามารถประกอบอาชีพ และเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศชาติ หากมีความเจริญก้าวหน้าก็สามารถกลับมาพัฒนาบ้านเกิดของตนเอง ตามพระราชดำริฯ ของพระองค์ท่าน ก็ถือว่าพวกเราได้ทำงาน สอนองเบื้องพระยุคลบาทพระองค์ท่านแล้ว

ครูคือใคร

จ.ส.ต.หญิงอติกานต์ โสภา ผู้เขียน
โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน เทคนิคคุลีต
สังกัด ตชด.

ครูคนแรกคือ...แม่ เราทุกคนเกิดมาล้วนมีครูกันทุกคน และทุกคนก็จะมีครูคนแรก คือ แม่และพ่อ ซึ่งท่านคอยดูแล อบรม สั่งสอน เรามาตั้งแต่อยู่ในท้องจนกระทั่งเติบโตมา เมื่อถึงวัยที่ต้องหาความรู้เพิ่ม เราทุกคนจะต้องก้าวเข้าสู่รั้วโรงเรียน ซึ่งเราเรียกกันว่า “ครู” บางคนเปรียบเทียบว่า “ครู” เป็นเรือจ้างคอยอบรมสั่งสอน ให้ความรู้ดูแลเปรียบเสมือนเราเป็นลูก แต่จะมีสักกี่คนที่เข้าใจและทำตามสิ่งที่ครูพร่ำสอน ถึงอย่างไร ครูก็ยังคงเชื่อมั่น คอยดูแลและสั่งสอนเราเสมอ บางครั้งอาจดูท่า ตีบ้าง ทำโทษให้ล้างห้องน้ำบ้าง เก็บขยะบ้าง ล้างถาดบ้าง แต่นั่นคือการทำโทษที่ทำให้เราฝึกความรับผิดชอบ ฝึกนิสัยให้อยู่ในสังคมหรืออยู่ร่วมกับคนอื่นได้ ทุกวันนี้ยังจำได้ขึ้นใจว่า ครูคนใดที่ยิ้มให้เราเสมอ ครูคนใดทำโทษเราเสมอ ครูคนใดให้คำปรึกษาเราเสมอ ครูแต่ละคนแตกต่างกันออกไปจนทำให้เรารู้สึกได้ว่า ทำไมครูคนนี้ไม่รักเรา ทำไมครูคนนี้คอยดุตำ คอยทำโทษเราตลอดเวลา “ไม่เข้าใจสักนิดเดียว” และแล้วความจริงก็กระจ่าง เมื่อตัวดิฉันได้

ก้าวเข้ามาอยู่ในอาชีพ “ครู” ทำให้ดิฉันรู้ว่า ครูแต่ละคนที่ดิฉัน เคยเห็นเมื่อตอนเด็กนั้น ทำไมถึงแสดงท่าทาง ปฏิบัติตัวไม่เหมือนกัน นั่นเป็นเพราะหน้าที่การงาน

หากครูทุกคนอ่อนโยนหมด นักเรียนจะไม่รู้ถูกรู้ผิด
หากครูทุกคนแข็งกร้าวหมด นักเรียนไม่กล้าแสดงออก
หากครูทุกคนไม่มีบทลงโทษ นักเรียนไม่มีความเกรงกลัว

หากครูทุกคนปฏิบัติเหมือนกันหมด คำว่า กฎระเบียบใน โรงเรียนก็คงไม่มี เด็ก ๆ ก็คงไม่อยากจะมาโรงเรียน ที่กล่าวมา ข้างต้นเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องตรงไหน ในความรู้สึกของดิฉัน (ความเห็น ส่วนตัว) ครูคือใคร ครู คือ ทุกคนที่ก้าวเข้ามาในชีวิตเพราะบางครั้ง สิ่งที่เราไม่รู้ คนอื่นอาจจะรู้ สิ่งที่เราทำอาจจะผิด เราอาจจะมองไม่เห็น แต่คนอื่นเห็นเสมอ

ฉันยังคงอยู่

นางสาวนิตยา อนงค์ทอง
โรงเรียนวัดเหนือ สพป.ราชบุรี เขต ๒

ฉันเป็นบุคคลหนึ่งที่เป็นเรือจ้าง...แต่เป็นเรือจ้างที่ยังไม่มีความชำนาญในการพายมากนัก แต่ก็มีการพัฒนาฝีมือการพายในทุก ๆ ครั้งให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อที่จะทำให้เรือลำน้อยของฉันไปถึงฝั่งได้ตามปรารถนา แต่ก็อาจมีโคลงแคลงบ้าง เปียกน้ำบ้าง พบเจอลมพายุบ้าง แต่สุดท้ายก็ถึงฝั่ง... และสามารถนำผู้โดยสารขึ้นฝั่งได้ในที่สุด

ฉันได้เป็นครูประจำชั้นอนุบาลอยู่ที่โรงเรียนวัดเหนือ ๒ ปี ฉันอุทิศตนให้กับโรงเรียนอย่างเต็มที่ ฉันปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีของเด็กนักเรียนอยู่เสมอ โดยคิดเสมอว่า สิ่งที่คุณทำเด็ก ๆ จะได้นำมาเป็นแบบอย่าง เพราะครู คือ แม่พิมพ์ของชาติ ฉันมาโรงเรียนแต่เช้า ทำความสะอาดโรงเรียน เพราะการที่ทำให้สภาพแวดล้อมน่ามอง สะอาดตา จะทำให้เอื้อต่อการเรียนการสอน ฉันภูมิใจและมีความสุขในการทำงาน เพราะที่นี่เป็นบ้านเกิด ฉันได้อยู่กับแม่ อยู่ใกล้แม่เด็ก ๆ ที่นี่น่ารัก ผู้ปกครองให้ความรัก คุณครูให้ความร่วมมืออยู่ตลอดเวลาโรงเรียนลำบาก ขอความช่วยเหลือ ผู้ปกครองจะคอยช่วยเหลือและสนับสนุนอยู่ตลอดเวลา จึงทำให้ห้องเรียนชั้นอนุบาลเป็นห้องที่น่าอยู่

น่าเรียนมาก ใครที่ผ่านไปผ่านมาล้วนแต่เอ่ยปากชม ว่าห้องเรียนอนุบาลที่นี่น่าเรียน น่าอยู่ ฉันเป็นครูประจำชั้นอยู่ได้ ๒ ปี ฉันก็เกษียณ และอาสาที่จะอยู่ช่วยสอนเด็ก ๆ ที่โรงเรียนนี้ต่อ เหตุผลที่อยากอยู่ต่อ เพราะฉันรู้สึกว่าคุณยังมีแรงที่จะประคับประคองเด็ก ๆ ให้ถึงฝั่ง ฉันยังมีความสุขที่ยังได้เป็นครูสอนเด็ก ๆ อยู่ที่นี่ ได้ถ่ายทอดความรู้ประสบการณ์ให้กับครูรุ่นหลัง ยิ่งประทับใจและรู้สึกมีความสุขมาก ๆ ค่ะ จนวันนี้ก็ยังสอนอยู่ เป็นครูอาสา มา ๕ ปี แล้ว จะยังคงสอนไปเรื่อย ๆ จนกว่าฉันคิดว่าตัวเองไม่ไหวในทุก ๆ รุ่นที่เด็กจบไป ฉันปลื้มใจ ที่ฉันเป็นส่วนหนึ่งในความสำเร็จของเด็ก ๆ

หน้าที่ของครูนั้นช่างหนักสมชื่อว่า ครู จริง ๆ หลายครั้งที่ฉันนึกท้อ เหนื่อย แต่ฉันก็สามารถลุกขึ้นกลับมาয়ได้อีกครั้งและอีกครั้งได้เพราะลูกศิษย์ ทำให้ฉันมีแรงบันดาลใจในการทำงาน ทำให้รู้ว่าเราทำเพื่อใคร อยู่เพื่อใคร ท่วมเทเพื่อใคร ถึงแม้ว่าจะเหนื่อยแค่ไหน แต่พอได้ยินคำว่า “อย่าท้อนะคะ หนูรักครูค่ะ” ความเหนื่อยเหล่านั้นก็หายไปทันที

กว่าจะเป็นครูอนุบาล

นางสาวธนัชฐา หลงเปลี่ยว
โรงเรียนวัดเหนือ สพป.ราชบุรี เขต ๒

ตอนนี้ฉันได้เป็นครูอนุบาลแล้ว ถ้ามองว่าถ้าย้อนกลับไปได้
อยากจะเรียนครูปฐมวัยไหม ตอบได้เลยว่า “เรียนค่ะ”

เรื่องมีอยู่ว่า ฉันไม่ได้ตั้งใจเรียนปฐมวัยโดยตรง ฉันเรียน
สายอาชีพมา เรียนเอกคอมพิวเตอร์ ด้วยความที่แม่เป็นครู แม่พร่ำสอน
ทุกวันว่า อาชีพครูดีอย่างนั้น ดีอย่างนี้ ฉันเป็นคนติดเพื่อนมาก ในขณะที่
เรียนจบ ปวช. เอกคอมพิวเตอร์ แม่ก็บอกให้ไปเรียนครุมหาวิทยาลัย
ก็ยังไม่ไปโดยเรียน ปวส. ต่อเพราะติดเพื่อน ยืนยันกับแม่ว่าใจรัก
ทางนี้ แต่พอระยะเวลาผ่านไป ด้วยความเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น สิ่งแม่พูด
แม่บอกทุกวัน เริ่มกลับมาอนาคิต ฉันจึงตัดสินใจเรียนต่อครู
เอกปฐมวัย เมื่อจบ ปวส. คราวนี้ไปคนเดียวไม่มีเพื่อน เรียนเพื่ออนาคต
เพื่อแม่ ฉันได้เรียนอยู่มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง ในขณะที่
เรียนก็ยังล้งเลอยู่ เพราะที่มหาวิทยาลัยได้ให้เราอยู่กับเด็กอนุบาล
ให้เราปรับตัวเข้ากับเด็ก มันทำให้เราได้ค้นพบตัวเองว่า ชอบหรือไม่ชอบ
ฉันค้นพบตนเองว่า ฉันรักเด็ก เห็นเด็กแล้วหัวเราะได้ตลอดเวลา

ขณะที่เรียนก็มีความยากอยู่พอสมควร บางครั้งก็ท้อ เหนื่อย อยากรอก แต่พอนึกถึงแม่ก็จะมีแรงสู้่อีกเสมอ ไม่กล้าทำให้แม่เสียใจ แม่มีลูกคนเดียว ฉันทจึงไม่ค่อยนอกถุ่นอกทาง ไม่ค่อยเกเรเรื่องเรียน แต่เรื่องเที่ยวก็มีบ้าง แม่ไม่ใช่เด็กเรียน แต่เข้าเรียนเสมอ ระยะเวลา ๕ ปี เป็นอะไรที่ดงามมาก บรรยายเป็นคำพูดก็ไม่หมด ได้อะไรจากที่นี่ไปมาก อาจารย์เป็นกันเอง อบอุน่ ปรีกษาได้ทุกเรื่อง เพื่อน ๆ น่ารัก เราอยู่กันเป็นครอบครัว มีอาจารย์เป็นเหมือนพ่อแม่ มีเพื่อนเป็นเหมือนพี่เหมือนน้อง ได้สอนเด็กในช่วงฝึกสอน ทำให้ได้ลงมือปฏิบัติจริง เป็นเหมือนบททดสอบ ฉันทรักเด็ก ๆ ทุกคนที่ฉันทสอน และหวังเสมอว่าเขาจะเป็นเด็กที่ดีในอนาคต ทุกครั้งที่ต้องจากเด็ก ๆ ก็รู้สึกใจหาย คิดถึง ไม่รู้ว่าโตขึ้นไปเด็ก ๆ จะยังจำครูคนนี้ได้อยู่ไหม มันเป็นช่วงความรู้สึกดี ๆ ที่อยู่ในชีวิต

จนวันนี้ได้เป็นครู ถึงจะเป็นครูแค่ครูอัตราจ้าง แต่ภูมิใจมาก ถือว่าเป็นความสำเร็จในระดับหนึ่งของชีวิต ฉันทได้อยู่โรงเรียนที่มีขนาดเล็ก ซึ่งเป็นความฝัน ฉันทฝันว่าอยากอยู่โรงเรียนบ้านนอกขนาดเล็ก ฉันทรู้สึกอบอุน่ เป็นกันเอง ซึ่งมีโรงเรียนที่รับครูและติดต่อมาหาฉันทอยู่ตลอด ได้เงินเดือนที่เพิ่มขึ้น อยู่แบบสบาย บางคนโทรมาบอกว่า “ที่นี่สบายนะ ไม่ต้องสอนเลย แค่คอยจับเด็ก ดูเด็ก ห้องแอร์ด้วยนะ” แต่ฉันทไม่รู้สึกแบบนั้น ฉันทอยากสอนเด็ก อยากรนำสิ่งที่ได้เรียน ได้อบรม มาใช้กับเด็ก ให้เด็กเกิดการเรียนรู้และมีพัฒนาการที่ดีขึ้น ฉันทอยากพัฒนาตัวเองแบบที่แม่ฉันทเป็นอยู่ อยากรเก่งเหมือนแม่ อยากรให้ผู้ปกครองภูมิใจที่ได้ส่งลูกหลานมาเรียนแล้วรู้สึกไม่ผิดหวัง ฉันทจึงอยากทำหน้าที่ตรงนี้ให้ดีที่สุด ทำให้แม่ภูมิใจ และจะพัฒนาตนเองไปอย่างสม่ำเสมอ ดังเช่น คำคมที่ว่า “ความสำเร็จ คือ ผลรวมของความพยายามเล็ก ๆ ที่เกิดขึ้นในทุกวัน”

โศกดี...ที่มิเคืออย่าง

นางสาวศิริพรรณ ไชยวงศ์ ผู้เขียน
โรงเรียนบ้านโพนไพล
สพป.นครราชสีมา เขต ๕

ช่วงปิดเทอมเดือนเมษายน ปี ๒๕๕๒ หลังจากสะสางงาน
ในหน้าที่เสร็จ ทุกคนก็แยกย้ายกันกลับบ้านไปหาครอบครัว เพราะทั้ง
ครูและผอ. ต่างก็มีบ้านเกิดอยู่ต่างอำเภอ ต่างจังหวัดทั้งสิ้น หลังจาก
นั้นประมาณหนึ่งสัปดาห์ ผอ.ก็ได้รับโทรศัพท์จากครู ก

ครู ก : “ผอ. ค่ะ...มีร้านค้าในจังหวัดจะบริจาคกระเบื้อง
ปูพื้นให้โรงเรียนเราทั้งโรงเรียนเลยคะ...เขาจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเอง
ทั้งหมดเลย ทั้งค่าวัสดุและค่าแรง... ผอ.จะว่าอย่างไรคะ”

ผอ. : “ถ้าเป็นจริงอย่างที่ครู ก พูดมาก็ดีสิ โรงเรียนเราต้อง
ปรับปรุงด้านอาคารสถานที่และภูมิทัศน์อีกเยอะ แล้วโรงเรียนต้องทำ
ยังไงบ้าง มีเงื่อนไขหรือข้อแลกเปลี่ยนอะไรหรือเปล่า”

ครู ก. : “ไม่มีค่ะ...เพียงแค่เราทำโครงการเสนอขอไปแล้ว
รออนุมัติ ก็ได้เลยคะ แล้วเขานำกระเบื้องพร้อมอุปกรณ์มาส่งให้ฟรี
ถึงโรงเรียน ส่วนเงินค่าแรงเขาจะโอนเข้าบัญชีของผู้รับจ้างโดยตรงเลยคะ”

ผอ. : “ถ้าจั้น ก็ตกลงตามนั้น”

โอ้ !...ช่างเป็นข่าวดีสำหรับเทอมนี้จริง ๆ เพราะ ผอ.นอนเอมมือ
ก่ายหน้าผาก กลุ้มใจ คิดหนัก มาหลายวันแล้ว เรื่องวิธีการจะหาเงิน
จากไหนมาพัฒนาโรงเรียนให้มีสภาพดูดีกว่าที่เป็นอยู่...จะขอบริจาค
จากผู้ปกครองหรือหาผ้าป่าจากศิษย์เก่า มันก็เป็นเงินหลายบาท
ว่ากันด้วยเลขหกหลักขึ้นไป สำหรับชาวบ้านที่นี่ เงินแคร์้อยเดียวก็
ช่างหายากเสียเหลือเกิน จะกินจะใช้ไปวัน ๆ ก็ยังลำบาก เรื่องจะบริจาค
ช่วยโรงเรียนไม่ต้องพูดถึง...ไม่ใช่ว่าชาวบ้านเขาไม่อยากจะช่วยโรงเรียน
แต่มันไม่มีจะช่วยต่างหาก ถ้าเป็นเรื่องช่วยแรง...ละก็ถึงไหนถึงกัน...
หลังจากนั้นอีกประมาณ ๒ - ๓ เดือนต่อมา โรงเรียนก็ได้พื้นปูกระเบื้อง
ใหม่เอี่ยมทั้งหลัง ทั้งหลังจริง ๆ ปูกระเบื้องพื้นหมดแทบทุกตารางนิ้ว
เลยก็ว่าได้ ไม่เว้นแม้กระทั่งทางเดินหน้าอาคาร แดมปูพื้นอาคาร
อเนกประสงค์อีกหนึ่งหลัง รวมทางเดินโดยรอบอาคารทั้งสี่ด้าน
และสร้างเวทีเล็ก ๆ ยกพื้นสูงประมาณ ๘๐ เซนติเมตร ในอาคาร
อเนกประสงค์ให้ด้วย และมีการส่งมอบงานในเดือนพฤศจิกายน
ปีเดียวกัน นี้แหละคืออานิสงส์ของการมีเครือข่ายที่ดี โรงเรียนที่
โรงเรียนน้อง โครงการนี้ความจริงแล้วโรงเรียนมัธยมประจำตำบลเขา
ติดต่อขอรับบริจาค ติดต่อประสานงานเกือบเรียบร้อยทุกอย่าง แต่...
ติดตรงที่ว่าโรงเรียนที่ขอบริจาคเป็นโรงเรียนมัธยม วัตถุประสงค์ของ
ผู้ใจบุญเขาต้องการทำบุญกับโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กที่
ขาดแคลนงบประมาณในการบริหารจัดการ งานนี้เลย “ม่วนขึ้นโฮแซว
กันถ้วนหน้า ทั้งครู นักเรียน กรรมการสถานศึกษา ผู้ปกครอง และ
ชาวบ้าน”

เดือนกรกฎาคมปีต่อมา ผอ. ก็ได้รับคำสั่งให้ย้ายกลับมายังถิ่นเดิมที่เคยอยู่สมัยเป็นผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่วันแรกที่เดินทางมาดูแลโรงเรียนแห่งใหม่ เห็นเด็กนักเรียนยืนเข้าแถวต่อคิวกันยาวเป็นหางว่าวอยู่ใต้ถุนอาคารเรียน มองไปที่หัวแถวก็เห็นคุณครูสตรีท่านหนึ่งนั่งเก้าอี้ ในมือข้างหนึ่งถือถาดขนม อีกข้างหนึ่งถือช้อนคอยตักขนมป้อนใส่ปากนักเรียนที่เดินเรียงแถวกันมาพร้อมอ้าปากกรอ... มองดูเหมือนแม่ที่กำลังป้อนอาหารลูกน้อยในรัง...ถ้าคุณครูไม่มีความรัก ความเมตตาออกมาจากกันบึ้งของหัวใจจริง ๆ ให้เด็กนักเรียน ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของตนเองแล้ว ไม่มีทางจะเกิดภาพนี้ให้เราได้เห็น เป็นภาพแห่งความทรงจำที่ประทับใจมาก ๆ โรงเรียนแห่งนี้เป็นโรงเรียนระดับประถมศึกษาขนาดเล็ก มีนักเรียนเพียง ๖๓ คน มีครู ๕ คน และมีภารโรงซึ่งเป็นลูกจ้างชั่วคราวรายปีอีก ๑ คน มีอาคารเรียน ๒ หลังเป็นอาคารแบบ ป.๑ ฉ (ใต้ถุนสูง) ๑ หลัง และอาคารที่ชาวบ้านช่วยกันหาไม้มาสร้างเองอีก ๑ หลัง ซึ่งอาคารเรียนทั้งสองหลังสร้างมานานกว่า ๔๐ ปี สภาพจึงดูทรุดโทรมมาก ผอ. คงต้องคิดหนักเรื่องหาเงินมาบูรณะซ่อมแซมกันต่อไป

หลังจากนั้นประมาณ ๓ - ๔ เดือนถัดมา ผอ. ได้รับโทรศัพท์จากอดีตครูเก่าท่านหนึ่ง ซึ่งเคยอยู่โรงเรียนเดิมด้วยกันมาก่อน... สมัยที่ ผอ. ยังเป็นผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่

ครู : “สวัสดิ์คะผู้ช่วย (แกเรียกติดปากจนชิน) มีคนอยากทำบุญบริจาคเงินให้โรงเรียนบ้านนอกเล็ก ๆ ที่มีนักเรียนประมาณ ๕๐ - ๖๐ คน เขาให้พี่ช่วยหาให้ พี่นึกถึงโรงเรียนผู้ช่วยนี่แหละเป็นแห่งแรก...ผู้ช่วยมีโครงการจะทำอะไรไหม ทำอะไรก็ได้ที่เป็นประโยชน์ และลงถึงเด็กจริง ๆ เขาจะให้เงินสดเลย ให้โรงเรียน

ดำเนินการเองทั้งหมดให้เปล่า ๆ ไม่มีเงื่อนไขข้อแลกเปลี่ยนใด ๆ ทั้งสิ้น”

ผอ. : “ถ้าไม่มีข้อแม้ และข้อผูกพันใด ๆ ให้เป็นปัญหา ตามมาภายหลังก็ตกลงแล้วโรงเรียนต้องดำเนินการอย่างไรบ้าง”

ครู : “โรงเรียนเพียงแค่ว่าโครงการเสนอขอความอนุเคราะห์ไป หลังจากได้รับเงินแล้วโรงเรียนออกแค่ใบอนุโมทนาบัตรก็พอ ไม่ต้องใช้ใบเสร็จรับเงิน”

ผอ. : “ตกลง ถ้าจันรอสัก ๒ - ๓ วันนะ จะส่งโครงการไปให้ดู”

หลังจากติดต่อประสานงานเรื่องโครงการเสร็จ โรงเรียนก็ได้รับโอนเงินสด ๑๕๐,๐๐๐ บาท มาสร้างห้องคอมพิวเตอร์ (โดยต่อเติม ชั้นล่างใต้ถุนอาคาร ป.๑ ฉ) ใช้เวลาก่อสร้างประมาณ ๑ เดือน โดยจ้างช่างชาวบ้านฝีมือประณีตมาก เริ่มลงมือสร้างจนถึงบัดนี้ เจ้าของเงินผู้ใจบุญยังไม่เคยมาดูผลงาน ณ สถานที่จริง ๆ เลย เห็นเพียงแค่ว่ารูปถ่ายที่โรงเรียนแนบไปพร้อมใบอนุโมทนาบัตรและสรุปรายงานเท่านั้น นี่แหละเนื้อนาบุญจริง ๆ ของการทำบุญที่แท้จริง ทำเพราะอยากทำ ทำโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนใด ๆ ขออนุโมนาบุญกับผู้ใจบุญ เจ้าของเงินไว้ ณ โอกาสนี้ด้วยอีกครั้งหนึ่ง ที่เล่ามานั้นเป็นสองกรณีแรกของการมีเครือข่ายที่ดี ย่อมนำแต่สิ่งดี ๆ มาให้อีกคร้ของเรา ล่าสุดเมื่อเดือนเมษายน ๒๕๖๐ (ผอ.ย้ายโรงเรียนเป็นแห่งที่สามแล้ว) ช่วงปิดเทอม ผอ. ได้ทราบข่าวจากกลุ่มไลน์หนึ่งว่ามีสมาคมนิสิตเก่าสถาบันการศึกษาแห่งหนึ่งในจังหวัดต้องการบริจาคเครื่องกรองน้ำให้โรงเรียนในจังหวัดนี้อำเภอละหนึ่งโรงเรียน หากโรงเรียนใดต้องการขอรับบริจาคให้แจ้งความประสงค์ได้โดยตรงที่นายกสมาคมฯ ซึ่งมีรายละเอียดประกอบการขอรับบริจาคมากพอสมควร หลังจากทราบ

ข่าวดีนี้...ผอ.ก็รวบรวมข้อมูลของโรงเรียนพร้อมภาพถ่ายประกอบ ส่งไปตามที่สมาคมฯ แจ้งไว้ ในใจก็คิดว่าตกลงไปต่าง ๆ นานา จังหวัดเรามีตั้ง ๓๐ กว่าอำเภอ แต่ละอำเภอมีโรงเรียนเป็นร้อย ๆ โรงเรียน สมาคมฯ จะพิจารณาเลือกโรงเรียนเราไหมนะ แต่ก็แอบคิดเข้าข้างตัวเองว่า สมาคมฯ ต้องเลือกโรงเรียนเราสิ...เครื่องกรองน้ำเป็น ๓ สิ่งจำเป็นสำหรับโรงเรียนของเราจริง ๆ เพราะบริเวณโดยรอบโรงเรียนของเราเป็นนาเกลือ น้ำบาดาลก็กร่อย น้ำฝนเก็บกักไว้ก็ไม่พอใช้ตลอดทั้งปี โรงเรียนต้องซื้อน้ำไว้บริการให้นักเรียนใช้ดื่มกินเป็นประจำ ซึ่งในแต่ละปีต้องใช้เงินเป็นจำนวนไม่น้อย

หลังจากส่งโครงการขอรับบริจาคเครื่องกรองน้ำไปแล้วก็ตั้งหน้าตั้งตารอ...รอ...รอ...รอการติดต่อกลับจากสมาคมฯ จากสัปดาห์เป็นเดือน...จากหนึ่งเดือนเป็นสอง...สาม...สี่...ห้าเดือนผ่านไป ใจเริ่มแป้ว...คงหมดหวังแล้วละเรา... เริ่มทำใจรอรับความผิดหวัง...แต่แล้ววันหนึ่งในช่วงต้นเดือนกันยายน ก็ได้รับการติดต่อจากสมาคมฯ ให้ส่งเอกสารเพิ่มเติมโดยด่วนเพราะจะนำเรื่องเข้าที่ประชุมคณะกรรมการบริหารสมาคมฯ เพื่อขออนุมัติในวันอังคารหน้า... ดีใจก็ดีใจ แต่ก็แอบคิดในใจ งานเข้าอีกแล้ว รีบรวบรวมเอกสารด่วนจี๋และจัดส่งทันที... หลังจากนั้นไม่นานก็ได้รับการอนุมัติติดตั้งเครื่องกรองน้ำในเดือนตุลาคม และมีการส่งมอบในเดือนธันวาคม โดยสมาคมฯ ให้ผู้แทนโรงเรียนไปร่วมพิธีรับมอบ ณ โรงแรมระดับห้าดาวแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ในตัวจังหวัด เมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๖๐ ที่ผ่านมามีอีกประการหนึ่งที่เป็นเรื่องที่น่ายินดีและน่าภาคภูมิใจที่สุด ก็คือ โรงเรียนของเราเป็นเพียงโรงเรียนเดียว ที่ได้รับการคัดเลือกให้ได้รับมอบเครื่องกรองน้ำจากสมาคมนิสิตเก่าสถาบันการศึกษาแห่งนี้ โชคดีที่เข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มไลน์นี้ และโชคดีที่มีเครือข่าย

แข่งขัน...เพื่อพัฒนาตนเอง

นางสุภี บัวหอม

โรงเรียนบ้านโพนไพล

สพป.นครราชสีมา เขต ๕

เปิดภาคเรียนใหม่ ได้ออกเยี่ยมบ้านนักเรียน บ้านแต่ละหลัง ก็มีสภาพไม่ต่างกันมากนัก แต่ต้องไปสะดุดที่บ้านหลังหนึ่ง...บ้านของเด็กชายวัฒน์ นักเรียนชั้น ป.๓ เส้นทางที่จะไปบ้าน แยกออกไปไกลจากหมู่บ้านพอสมควร ผ่านทุ่งนา ผ่านไร่มันสำปะหลัง มีทางเล็ก ๆ คดเคี้ยวสำหรับปั่นจักรยานเข้าไปได้ มีบ่อน้ำเล็ก ๆ น้ำสีเหลืองขุ่น คลิกขังอยู่ก้นบ่อ ใกล้กันมีสิ่งก่อสร้างสภาพคล้ายกระท่อม ที่เด็กชายวัฒน์เรียกว่าบ้าน เป็นที่พอหลบแดดหลบฝนได้บ้าง บ้านหลังนี้ไม่มีไฟฟ้าใช้ แต่ใช้แผงโซลาร์เซลล์ราคาถูกแทน พอให้เด็กชายวัฒน์ได้ทำการบ้านและอ่านหนังสือยามค่ำคืน บ้านหลังนี้อยู่ด้วยกัน ๖ คน มีเด็กที่อยู่ในวัยเรียนประถม ๔ คน อาศัยอยู่กับตายาย

ปั่นจักรยานมาโรงเรียนแต่เช้า แม้ว่าบ้านเด็กชายวัฒน์จะอยู่ไกลกว่าเพื่อน ๆ แต่เขาก็มาโรงเรียนแต่เช้า พร้อมกับน้อง ๆ อีก ๓ คน เสื้อผ้านักเรียนเขาดูมอมแมม ไม่สะอาดตา เนื่องจากน้ำที่ซึก

เป็นน้ำบ่อที่มีสีเหลือง แต่นั่นคือสิ่งที่มองเห็นจากภายนอก แก่นแท้ คือจิตใจที่อยู่ข้างในที่มีมองโลกในแง่ดี ดูแลน้อง ๆ และช่วยงานตากับยาย เป็นคนที่มีความรับผิดชอบต่องานสูงมาก และครูก็ได้ค้นพบว่าเขามีผลการเรียนที่โดดเด่นกว่าใครในห้อง ป.๓ โดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์

ณ ศูนย์การค้าแห่งหนึ่งในตัวจังหวัด ครูได้เห็นประกาศรับสมัครการแข่งขัน เอเอ็มที ซึ่งเป็นการแข่งขันคำนวณสมการทางคณิตศาสตร์ จึงเกิดความสนใจขึ้นมา ได้มาฝึกซ้อมเด็กชายวัฒน์เพื่อเข้าแข่งขัน ฝึกซ้อมกิจกรรมเอเอ็มทีในช่วงหลังเลิกเรียน ให้ความรู้และให้เทคนิคแก่เขา และพาเขาไปสมัครแข่งขันเอเอ็มทีชิงแชมป์ประเทศไทยครั้งที่ ๘ ที่ศูนย์การค้าแห่งนั้น โรงเรียนจากทั่วประเทศไทยหลังไหลเข้ามาแข่งขัน คนเยอะมากจนศูนย์การค้าแทบแตก น่าจะถึง ๕,๐๐๐ คน ที่คนเยอะเพราะมีหลายกิจกรรม เช่น เอเอ็มที ซูโดกุ ครอสเวิร์ด คำคม มีทั้งระดับอนุบาล ประถม มัธยม และรุ่นเยาวชน การแข่งขันมีหลายรอบมาก แข่งเสร็จแต่ละครั้ง พี่ที่เป็นกรรมการก็จะนัดหมายเวลา เพื่อมาแข่งขันในรอบต่อไป ความอลหม่านก็เกิดขึ้นเพราะเขาไม่ให้ครูเฝ้า และเข้าใกล้เด็กนักเรียน ให้อายุด้านนอกตามหากันให้วุ่นวาย ผลปรากฏว่าเขาไม่ได้รับรางวัลอะไรเลย แต่ก็ยังดีเขาได้เข้ารอบ ๓๐ ทีมสุดท้าย จาก ๒๐๐ ทีม

งานศิลปหัตถกรรมนักเรียนปีนี้ มีกิจกรรมเอเอ็มทีเป็นครั้งแรก... ฮิตส์ต่อสิเรา ประสบการณ์ครั้งที่แล้วสอนให้เรารู้ว่า ต้องให้เทคนิคแก่เขามากกว่าเดิม... สู้เว้ย!!! เพื่อโรงเรียน เพื่อนักเรียน และเพื่อตัวของครูด้วย จากนั้นได้ฝึกซ้อมเขาเพื่อเข้าแข่งขันงานศิลปหัตถกรรมนักเรียนระดับศูนย์พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา เขาได้ไปต่อ

ในระดับเขตพื้นที่การศึกษา และได้ไปต่อในระดับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้เหรียญเงิน ไม่ได้ไปต่อในระดับประเทศ... “เฮ้อ! รู้สึกเสียดายจัง...”

ไม่เป็นไร...สู้อีกครั้งนะเรา ปีต่อมาที่ศูนย์การค้าแห่งเดิม ประกาศรับสมัครแข่งขันเอเม็ท ชิงแชมป์ประเทศไทย ชิงโล่พระราชทาน พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ครั้งที่ ๙ บอกตัวเองว่า ต้องฝึกซ้อมให้มากกว่าเดิม ต้องหาความรู้และเทคนิคใหม่ ๆ มาสอนเขาในช่วงหลังเลิกเรียน จนความรู้ของเขาในบางเรื่องอยู่ในระดับชั้น ม.ต้น ทั้ง ๆ ที่เรียนอยู่แค่ ประถม คราวนี้เขาประสบความสำเร็จ ได้ที่ ๗ ของประเทศ ได้รับ รางวัลเหรียญทอง ถึงแม้จะไม่ได้โล่ แต่ครูก็ภูมิใจในตัวเขา... กับโรงเรียนเล็ก ๆ แห่งนี้ มีนักเรียนทั้งหมด ๑๒๐ คน ซึ่งฐานะ ทางบ้านนักเรียนส่วนใหญ่จะยากจน...ทำได้ขนาดนี้ สำหรับครูก็ดีมากแล้ว

เมื่อมีโอกาสมาให้ลอง...เห็นประกาศรับสมัครแข่งขันเอเม็ท ชิงแชมป์เยาวชนนานาชาติ ชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตน-ราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ครั้งที่ ๒๖ ณ ศูนย์การค้าแห่งหนึ่ง ในกรุงเทพฯ ครูได้พาเขาไปแข่งขัน เนื่องจากไม่ค่อยได้เข้ากรุงเทพ ๆ สักเท่าไร ไม่รู้เส้นทางที่จะไปแข่งขัน จึงได้ขับรถยนต์ส่วนตัว พร้อมกับจับ GPS ไปด้วย ครูได้ออกค่าสมัครในการแข่งขัน ค่าน้ำมันรถ ค่าอาหาร ค่าเบี้ยเลี้ยง โดยใช้งบส่วนตัวเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา เมื่อไปถึงจุดหมาย ได้เข้าไปแข่งขัน รู้สึกไม่หวั่นกับคู่แข่ง แม้อจะเป็นแค่ โรงเรียนเล็ก ๆ ที่ไม่ค่อยมีใครรู้จัก การแข่งขันยาวนาน ใช้เวลา ๒ วัน แข่งตั้งแต่เช้าจรดเย็น เด็กนักเรียนแข่งขันไป ครูยืนคอยอยู่ห่าง ๆ ยืนทั้ง ๒ วัน เนื่องจากที่นี่เขาห้ามนั่งกับพื้น รมภ.บอกว่าเพื่อรักษา

ภาพลักษณ์ของศูนย์การค้า เก้าอี่มีไว้สำหรับนักเรียนนั่งแข่งขันเท่านั้น
เราก็ไม่กล้าไปไหนไกลเพราะห่วงเด็กนักเรียน และอีกอย่างครูก็กลัว
หลงทางเหมือนกัน นาน ๆ จะได้เข้าเมืองกรุงสักครั้ง ผลการแข่งขัน
เขาได้ที่ ๑๔ ในรายการ ชิงแชมป์เยาวชนนานาชาติ ครั้งที่ ๒๖

ก้าวต่อไป...ของชีวิต หลังจากที่เด็กชายวัฒน์จบชั้นประถม
เขาได้ไปเรียนต่อชั้นมัธยมในตัวอำเภอ การเรียนของเขายังดีเช่นเดิม
ความใฝ่ฝันของเขา คือการได้เป็นตำรวจ จงตั้งใจ มุ่งมั่น ทำความฝัน
ให้เป็นจริงให้ได้นะลูกศิษย์ของครู...

ความตั้งใจของคุณ

นางสมใจ จันทรนาคิ
โรงเรียนบ้านโพนไพล
สพป.นครราชสีมา เขต ๕

ดิฉันเป็นครูสอนโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งในชนบท และได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เป็นครูประจำชั้นสอนประถมศึกษาตอนต้น ในชั้นเรียนมีนักเรียนในห้องหลายคน แต่มีเด็กคนหนึ่งจำมา หน้าตาจิ้มลิ้ม แต่งกายสะอาดสะอ้าน เมื่อครั้งรับนักเรียนมาเรียน ในชั้นนี้ ดิฉันได้ทดสอบการอ่านของเด็กทุกคน เพื่อน ๆ สามารถอ่านได้ทุกคน แต่จำมาไม่สามารถที่จะอ่านได้แม้แต่คำง่าย ๆ

ดิฉันคิดว่าจะต้องให้จำมาอ่านหนังสือให้ได้ ดิฉันจึงถามข้อมูลกับผู้ปกครองว่าอยู่ที่บ้านเป็นอย่างไร ผู้ปกครองเล่าว่า เมื่อครั้งจำมาเรียนอยู่ชั้นอนุบาลเขาจะไปนอนอยู่บ้านยายเสียส่วนใหญ่ ยายตามใจมาก ถ้าหากยายดุก็จะกลับมานอนบ้านแม่ หรือถ้าแม่ดุก็จะกลับไปนอนบ้านยายเป็นอย่างนี้บ่อยครั้ง ดิฉันคิดจะแก้ปัญหา โดยการเอาใจใส่ จำมาเป็นพิเศษมากกว่าเพื่อน โดยใช้เวลาเพียงน้อยนิดก่อนเลิกเรียน และจะคอยให้กำลังใจ แรก ๆ จำมา มาอ่านบ้าง ไม่อ่านบ้าง

ไม่อยากมาอ่าน ครูก็คะยั้นคะยอให้อ่าน ดิฉันเข้าใจว่าเด็กวัยนี้ต้องการเล่นมากกว่า แต่ก็ให้กำลังใจทุกครั้งว่าเขาเก่งมากขึ้น ซึ่งบางครั้งก็ยอมตามใจเขาบ้างให้เขาไปเล่นกับเพื่อน ๆ บ้าง

เมื่อเวลาผ่านไป จำ്മาก็สามารถอ่านสะกดคำและอ่านคำง่าย ๆ ได้ ยกเว้นคำที่ยาก ๆ ครูต้องช่วยสะกดให้ นานวันเข้าจำ്മ่าอ่านได้ดีขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งได้เลื่อนชั้นตามลำดับ ในขณะที่เรียนอยู่ชั้น ป.๕ และ ป.๖ จำ്മ่าก็ยังมีปัญหาในเรื่องการอ่าน เพราะเนื้อหามากขึ้นและครูสอนหลายคน ดิฉันจะถามเสมอว่าเป็นอย่างไรบ้าง ไหวไหม เขาจะตอบด้วยความมั่นใจว่า “ไหวครับ” แม้จะด้อยเรื่องการเรียน แต่จำ്മ่าก็มีความเด่นในเรื่องของกีฬา เช่น ฟุตบอล เปตอง โดยเฉพาะฟุตบอลเขาเป็นถึงผู้รักษาประตู สามารถนำทีมโรงเรียนชนะเลิศ ส่วนเปตองก็ได้ถ้วยชนะเลิศมาครองเหมือนกัน

เมื่อเรียนจบจากโรงเรียนของเรา ก็ได้เรียนต่อระดับมัธยมศึกษา ดิฉันก็ยังติดตามถามข่าวจากผู้ปกครอง ซึ่งเล่าว่าเขาขยันและเรียนดีขึ้นกว่าเดิมมาก ครูแอบดีใจ นี่แหละผลของความตั้งใจที่อยากให้ลูกศิษย์ของตนมีความรู้อยู่ในสังคมได้โดยไม่อายใคร ๆ

อะไร ๆ ก็เกิดขึ้นได้

นายแสวง บัวหอม
โรงเรียนบ้านโพนไพล
สพป.นครราชสีมา เขต ๕

ข้าพเจ้าเป็นครูที่ปฏิบัติการสอนในตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ ในโรงเรียนแห่งหนึ่ง ซึ่งมีนักเรียนประมาณ ๑๒๐ คน ข้าพเจ้ามีภูมิลำเนาอยู่ในหมู่บ้านของโรงเรียนแห่งนี้ เกิดที่หมู่บ้านนี้และก็สอบบรรจุได้ที่นี่ โดยมาปฏิบัติการสอน ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๕ จนถึงปัจจุบัน มีเหตุการณ์หลายอย่างที่เกิดขึ้น ย้อนกลับไป ๓๐ ปีที่แล้ว มีลูกศิษย์คนหนึ่งย้ายเข้ามาเรียนใหม่ ซึ่งบ้านเกิดของเขาอยู่ต่างอำเภอ พ่อแม่มีลูกหลายคนเลี้ยงลูกไม่ไหวเลยให้ญาติช่วยเลี้ยง ซึ่งญาติรับมาเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรม เขาเป็นเด็กที่ดื้อและซนมาก ขณะเรียนชั้น ป.๕ - ป.๖ ชอบแอบสูบยาเส้น (คือบุหรี่แต่สมัยนั้นไม่ค่อยมี) จนครูท่านหนึ่งตั้งฉายาให้ว่า “ไอ้ยาฉุน” คำว่ายาฉุนจึงเป็นชื่อเล่นที่ผู้คนทั่วไป ตลอดจนเพื่อนฝูงเรียกขานมาจนทุกวันนี้ แต่...เขาก็มีดีหลายอย่าง เขาเป็นนักกีฬาของโรงเรียน วิ่งก็เร็ว เล่นฟุตบอลก็เก่ง ครั้งหนึ่งมีการแข่งขันกีฬาประเภทกรีฑา ในระดับตำบล ซึ่งโรงเรียนที่อยู่ในตำบลเดียวกันเข้าร่วมแข่งขันกันทุก ๆ ปี จนเป็นประเพณีสืบต่อมาถึงทุกวันนี้

ข้าพเจ้าจำไม่รู้ลืมเลย การแข่งขันฟุตบอลปีนั้น โรงเรียนผ่านเข้าแข่งขัน รอบชิงชนะเลิศ นายยาฉุนนี่แหละที่นำทีม โดยเขาเป็นผู้รักษาประตู สนามการแข่งขันส่วนมากเป็นดินทราย มีอยู่ช่วงหนึ่งของการแข่งขัน นักฟุตบอลมาจุลมุนกันอยู่หน้าประตู ด้านที่ยาฉุนเป็นผู้รักษาประตู ทรายเป็นฝุ่นฟุ้งไปหมดแทบมองไม่เห็นผู้เล่น เป็นเวลาประมาณเกือบ นาที กรรมการเป่านกหวีด ทุกคนหยุดเล่น ฝุ่นจางลง นายยาฉุนกอด ลูกบอลแน่น นอนอย่างสงบอยู่หน้าประตู ผู้ชมที่เชียร์อยู่รอบสนามต่าง ประมอด้งลั่นสนาม ข้าพเจ้าซึ่งเป็นผู้ฝึกสอนจะมีความรู้สึกอย่างไร สุดท้ายจะบรรยาย จบการแข่งขันพวกเราชนะการแข่งขันไปด้วยคะแนน ๑ : ๐ เพราะลูกหนุ่ฆานคลุกฝุ่นลูกนี้แหละ

ปัจจุบันนี้ นายยาฉุนคนนี้ก็กลายเป็นคนละคน เขามานะ สร้างเนื้อสร้างตัวจนมีฐานะดีพอสมควร มีบ้านอยู่ในกรุงเทพฯ และที่สำคัญเขาไม่ลืมบ้านเกิด ไม่เคยลืมโรงเรียนที่เคยให้ความรู้ และ ประสบการณ์ต่าง ๆ เขาได้นำผ้าป่ามาให้โรงเรียนหลายครั้ง ครั้งล่าสุด เมื่อประมาณ ๓ - ๔ ปีที่ผ่านมาได้เงินผ้าป่าจำนวนล้านกว่าบาท ซึ่งโรงเรียนได้นำมาใช้พัฒนาปรับปรุงอาคาร สถานที่ และภูมิทัศน์ของ โรงเรียน และนำมาสร้างรั้วรอบโรงเรียน สร้างถนนคอนกรีตภายใน โรงเรียน ทำให้หนักเรียนและชนรุ่นหลัง มีบรรยากาศในโรงเรียนที่ดี น่าดู น่าอยู่ น่าเรียน

น้ำหนึ่งใจเดียวกัน

นางสาวพรนภา ไกล่สันเทียะ
โรงเรียนบ้านโพนไพล
สพป.นครราชสีมา เขต ๕

ตลอดระยะเวลาของการปฏิบัติหน้าที่ เป็นเสมือนบุคลากรสนับสนุนสายงานสอนของข้าราชการครูในโรงเรียน เป็นเวลาราวหกปีเศษแล้ว ได้ร่วมงานกับคณะครูหลายต่อหลายท่าน ผลัดเปลี่ยนผู้บริหารมาแล้วก็หลายคน แต่...สิ่งหนึ่งที่ได้เห็นและมีความประทับใจคือ ความเข้มแข็งระหว่างโรงเรียนและชุมชนแห่งนี้ ที่ยังคงเป็นปึกแผ่นเดียวกัน มีการสนับสนุนช่วยเหลือจากผู้ปกครอง ชาวบ้าน ซึ่งมีโรงเรียนไม่มากนักที่จะเข้มแข็งเพราะชุมชนช่วยเหลือเหมือนกับโรงเรียนแห่งนี้ และที่สำคัญได้เห็นมาตลอด คือ ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคณะครู มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เห็นอกเห็นใจกัน ให้อภัยกันได้ มีความสามัคคีในการปฏิบัติงานอย่างจริงจัง มีความตั้งใจที่จะส่งสอนศิษย์ของตนให้เป็นคนดี คนเก่ง ซึ่งข้าพเจ้าจะสัมผัสได้จากที่นี้มาโดยตลอด ถือเป็นความประทับใจ ที่ได้มาอยู่ในองค์กรแห่งนี้ ทำให้การปฏิบัติงานเป็นไปได้อย่างดีเยี่ยม ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีที่ข้าพเจ้าปรารถนา ถึงแม้ว่าเราจะไม่ได้อยู่ประจำ แต่จะได้รับความเอาใจใส่ ความเข้าใจ และการช่วยเหลือ

จากคณะครูทุก ๆ ท่านเสมอมา เป็นความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของคุณครูที่จะปฏิบัติงานต่าง ๆ โดยไม่เกี่ยงงานกัน

เหตุการณ์ที่ข้าพเจ้ายังคงประทับใจ คือ ความสามัคคีของโรงเรียนชาวบ้าน ชุมชน และผู้ปกครอง ให้ความร่วมมือ ให้กำลังใจ ลูกหลาน งานกีฬาหรือการแข่งขันทักษะทางวิชาการต่าง ๆ มาโดยตลอด แม้กระทั่งเมื่อปีการศึกษา ๒๕๕๕ มีคณะผู้ประเมินภายนอก (สมศ.) เข้ามาเพื่อประเมินภายนอกรอบสามของโรงเรียน จะมีใครที่จะเห็นครูชาวบ้าน ผู้ปกครอง และคณะกรรมการสถานศึกษา มาช่วยร่วมมือระดมกำลัง ปัดกวาด เช็ดถู ทำความสะอาดบริเวณโดยรอบโรงเรียน เพื่อต้อนรับคณะประเมินที่จะมาตรวจเยี่ยมโรงเรียนตั้งแต่เช้าตรู่ ข้าพเจ้าเห็นแล้วก็อดประทับใจแทนคณะครูไม่ได้ เพราะข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าชุมชนเข้มแข็ง โรงเรียนก็เข้มแข็ง นักเรียนก็เข้มแข็ง สามารถศึกษาเรียนรู้ได้อย่างดี มีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นความไฝ่ฝันของครูทุก ๆ ท่านที่ต้องการเห็นลูกศิษย์ประสบผลสำเร็จในชีวิต หากเป็นไปได้ข้าพเจ้าอยากพบเจอกับความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันแบบนี้ทุก ๆ ที่ของการทำงาน เพราะความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคนในองค์กรไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนหรือที่ใด ๆ ก็ตาม มีความสำคัญอย่างยิ่ง หากองค์กรหรือโรงเรียนใดขาดความสามัคคีขาดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันแล้ว องค์กรจะไม่เป็นองค์กร โรงเรียนจะไม่สามารถพัฒนานักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ หากข้าพเจ้ามีโอกาสได้เป็นครูสอนนักเรียน ข้าพเจ้าจะยึดมั่นความสามัคคี ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ในการร่วมมือกันปฏิบัติงานต่อไปในอนาคต

อุดมการณ์ที่ตามมา

นางอุบล งามเนตร
โรงเรียนบ้านหนองอียอ
สพป.สุรินทร์ เขต ๒

ชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่งเลือกที่จะเป็นครูเพียงเพราะต้องการมีอาชีพมีงานทำเพื่อให้ได้รายได้มาเลี้ยงชีพและเห็นว่าอาชีพครูเป็นอาชีพที่มั่นคง มีสวัสดิการดี และเป็นທີ່เคารพนับถือของผู้คนในสังคม เคยสงสัยเหมือนกันว่าคนอื่น ๆ ที่ประกอบอาชีพรับราชการครู จะคิดเหมือนกันหรือเปล่า จะใช้เหตุผลเดียวกันหรือไม่ในการตัดสินใจมาเป็นครู ซึ่งส่วนตัวฟังดูแล้วสรุปว่า เป็นเหตุผลของคนที่ไร้อุดมการณ์

จากวันนั้นจนถึงวันนี้เวลาผ่านไป ๒๒ ปีกับการเป็นครูประจำชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๒ โดยการเป็นครู ที่ทำงานแบบเรื่อย ๆ คือ เข้ามาทำงานเย็นกลับบ้าน เป็นแบบนี้เรื่อยมา ชีวิตการทำงานก็ดูราบรื่นดี ด้วยว่าเพื่อนพี่น้องครูที่ทำงานด้วยกันเป็นคนดีไม่เคยมีปัญหากัน ล้วนตั้งหน้าตั้งตาทำงานตามที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ แต่จะว่าไม่มีปัญหาเลยก็ไม่ใช่ (ปัญหาในความรู้สึกส่วนตัวซึ่งไม่ได้พูดออกมาหรือโต้เถียงกันจนเป็นเรื่องแบ่งพรรคแบ่งพวกเหมือนกับครูบางโรงเรียน) ปัญหาที่มีบ้างโดยเฉพาะช่วงของการพิจารณาความดีความชอบ

ที่จะต้องมีครูเพียงคนหรือสองคนที่เหมาะสม และสมควรที่จะได้รับค่าตอบแทนที่สูงขึ้นและมากกว่าครูคนอื่น ๆ ในโรงเรียน (แต่ที่จริงก็ได้ทุกคนนั่นแหละ) สำหรับคนที่ไม่ได้ก็มีวิธีคิดปลอบใจตัวเองด้วยการคิดบวคนะว่า ถ้าหากว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริงคงมองเห็นว่าครูคนใดทำงานดี ทำงานจนสุดความสามารถ แล้วขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายให้พรครูเหล่านั้นให้ท่านมีสุขภาพแข็งแรง มีลูกมีหลานก็ขอให้ลูกหลานเป็นคนดี อันนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งสำหรับความคิดที่จะทำให้บรรยากาศที่รู้สึกห่อเหี่ยวในจิตใจค่อย ๆ จางหาย และหัวใจกลับมาเบิกบานแจ่มใสในที่สุด ถ้าจะพูดให้ถูกต้องตามหลักคำสอนของศาสนาพุทธที่เรายึดถือ คือ การยึดหลักคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ว่า ทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่วนั่นเอง อีกทั้งยังต้องรู้จักที่จะแสดงความรู้จักยินดีกับผู้ที่ได้รับความดีงามนั้นอย่างจริงใจ เมื่อคิดได้เช่นนี้ปัญหาทั้งหมดไป แล้วชีวิตก็ดำเนินต่อไปได้อย่างมีความสุข

ปัญหาอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับลูกศิษย์ที่ทุก ๆ ปีต้องดูแลลูกศิษย์แสนคนตัวน้อย ๆ วยเจ็ดถึงแปดขวบที่มีความแตกต่างกันซึ่งเป็นธรรมชาติของมนุษย์ แน่แน่นอนว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละรุ่นแต่ละปีถึงแม้จะตัวชีวิตเดียวกันเนื้อหาสาระเดียวกัน การจัดกิจกรรมก็ต้องเปลี่ยนแปลงไป หรืออาจจะยังใช้รูปแบบเก่าที่เคยใช้แล้วได้ผล เช่น ใช้แบบฝึกอ่านผันวรรณยุกต์อักษรสามหมู่ แบบฝึกอ่านคำพื้นฐาน แบบฝึกคิดเลขเร็ว แบบฝึกแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ การฝึกเขียนตามคำบอก การแข่งขันคัดไทยในชั้นเรียน กิจกรรมดังกล่าวต้องทำทุกวัน เพราะได้ผลดี คือ สามารถช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดทักษะต่าง ๆ ข้างต้น ส่งผลให้นักเรียนมีความรู้ ความสามารถอ่านออกเขียนได้ และคิดคำนวณได้ ส่วนการพัฒนาแบบฝึกต่าง ๆ ซึ่งเป็นนวัตกรรมที่ครูกคิดทำขึ้นนั้น ก็ทำได้ด้วยการปรับความยากง่ายให้เหมาะสมกับ

ลูกศิษย์ ที่บางปีมีเด็กเก่งหลายคน ปีนั้นจะสอนสนุก บางปีเป็นเด็กที่เรียนรู้ซ้ำมีจำนวนมาก ปีนั้นต้องทุ่มสุดกำลัง คิดหาวิธีการ หาดำร่าหาหนังสือ คิดหาคำพูดที่จะมาอธิบาย มาสอนให้เด็กสามารถอ่านจนคล่อง คิดเลขคล่อง และยิ่งในปัจจุบันเป็นยุคประเทศไทย ๔.๐ (ก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมจะต้อง ๔.๐) มีคนบอกว่าเป็นยุคแห่งการเรียนรู้โลกทั้งใบด้วยอินเทอร์เน็ตเป็นเทคโนโลยีดิจิทัลที่ครูและเด็กต้องเรียนรู้ไปพร้อมกัน

ปัจจุบันการถูกตรวจสอบผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู การบริหารงานของผู้บริหาร การดำเนินงานของโรงเรียนทั้งหน่วยงาน สมศ. ทั้งการสอบโอเน็ต (O-NET) ในชั้น ป.๖ การสอบเอ็นที (NT) ในชั้น ป.๓ ล้วนแต่ทำให้เกิดความเคร่งเครียดทั้งครูทั้งนักเรียน การทำงานจะทำแบบเรื่อย ๆ เหมือนแต่ก่อนนั้นเห็นจะไม่ได้ เพราะมีการตรวจสอบทั้งหลาย ที่กล่าวมานั้นล้วนแต่ได้รับการยอมรับว่าได้มาตรฐานได้รับการยอมรับจากสังคม ฉะนั้นผลการประเมินและตรวจสอบที่ถูกรายงานออกมาในแต่ละปี จึงเป็นเครื่องยืนยันความสามารถของครูภายใต้การบริหารงานของผู้บริหารโรงเรียน ถ้าผลออกมาดีก็เกิดความสุขความภาคภูมิใจกันทั้งโรงเรียนรวมถึงผู้ปกครองด้วย ถ้าผลออกมาแย่ก็ถือเป็นเรื่องที่น่าตำหนิและน่าอาย ถือว่าโชคดีที่โรงเรียนของเรามีผลการประเมินที่ออกมาอยู่ในด้านดีมาตลอด ที่เป็นแบบนี้ได้ก็เพราะหากมองย้อนกลับไปก็จะมองเห็นได้ว่า**ครูทุกคนมีความรับผิดชอบหน้าที่ไม่ปล่อยปละละเลยศิษย์** ทั้งเอาใจใส่ดูแลอย่างใกล้ชิด เสียสละเวลาทำการสอนซ่อมเสริมในวันหยุดฟรี ส่วนผู้บริหารก็บริหารงานอย่างเข้าใจและจริงจัง รวมทั้งเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ครู อีกทั้งยังช่วยเหลือและให้กำลังใจคณะครูอย่างสม่ำเสมอและทั่วถึง

ชีวิตที่เริ่มต้นด้วยการเป็นครูอย่างไรอุดมการณ์ในวันนั้น บัดนี้วันเวลาคุณสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป วันเวลาในชีวิตเหลือน้อยลงไปทุกที ทำให้นึกถึงว่าชีวิตที่เหลืออยู่จะใช้อย่างไรให้เกิดประโยชน์ และคุณค่าที่ได้เกิดมา เป็นคนที่ได้รับบทบาทหลายบทบาท ทั้งบทบาทของความเป็นลูกที่ต้องดูแลพ่อแม่ บทบาทภรรยาที่ดูแลสามี บทบาทของแม่ที่ต้องดูแลลูก ๆ บทบาทของเพื่อนร่วมงานที่ต้องดูแลเพื่อนร่วมงาน และบทบาทที่สำคัญที่สุด คือ บทบาทของครูคนหนึ่งที่ต้องดูแลศิษย์ให้เป็นคนดี มีความรู้ เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพของโลกใบนี้ วันนี้ได้ตระหนักแล้วว่า ชีวิตที่เหลืออยู่น้อยนิดจะใช้อย่างเรียบง่ายเพียงเข้าชามเย็นชามไม่ได้แล้ว เพราะความสำเร็จทุกอย่างที่ได้มาชื่นชมนั้น ต้องแลกมาด้วยความเหน็ดเหนื่อย ความทุ่มเท และความพยายาม ทั้งจิตวิญญาณที่เต็มไปด้วยความรักและห่วงใยศิษย์ ถึงเวลาแล้วที่จะบอกตัวเองว่า จากวันนี้เป็นต้นไปจะเป็นครูที่ภาคภูมิใจในผลงานการสอนศิษย์ให้มีความรู้ และเป็นคนดี... “เป็นครูอย่างมีอุดมการณ์”

ลูกชั้นไม้เดียวกัน

นางปิยะดา ชาวชุมชุม
โรงเรียนบ้านห้วยนา สพป.ขอนแก่น เขต ๒

แม้กาลเวลาผ่านไปหลายปีแล้วก็ตาม ในความรู้สึกของดิฉันมันยังตราตรึงอยู่ในใจไม่เสื่อมคลายไปจากภาพความทรงจำที่ยังติดตาของดิฉัน มันทำให้เราอดยิ้มไม่ได้ซึ่งมองย้อนเห็นภาพประทับใจถึงความน่ารัก ความห่วงใย ความเอื้ออาทรซึ่งกันและกันของสองพี่น้อง ซึ่งใคร ๆ เห็นแล้วคงจะมีความรู้สึกเหมือนกับดิฉันแน่แท้

ในห้วงแห่งความทรงจำและเกิดความประทับใจ โดยมันเกิดขึ้นกับเด็กชายคนหนึ่งผู้ที่ทำหน้าที่เป็นพี่ชายที่แสนดี ซึ่งได้มีความรัก ความห่วงใยต่อน้องสาวตัวเล็ก ๆ ของเขา นานที่แห่งความประทับใจของดิฉัน มันเกิดขึ้นในช่วงเวลาพักรับประทานอาหารกลางวัน ซึ่งเด็ก ๆ แต่ละชั้นก็จะพากันมาเข้าแถวที่โรงอาหารเพื่อรอรับอาหาร เมื่อทุกชั้นรับอาหารเสร็จแล้วก็จะมีการสวดมนต์พร้อมกันก่อนรับประทานอาหารพร้อมกัน ดิฉันผู้ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องอาหารกลางวันและรวมถึงคุณครูคนอื่น ๆ ก็จะมาดูแลความเรียบร้อยต่าง ๆ จนกระทั่งเด็ก

รับประทานอาหารเสร็จ ต่างก็พากันทยอยออกจากโรงอาหาร บางคนมีเงินติดตัวมาเพื่อที่จะซื้อขนมจากร้านสหกรณ์โรงเรียน หรือซื้อขนมอย่างอื่นจากแม่ค้าที่ขายอาหารจากโรงอาหาร เผลอวันนั้นแม่ค้าได้ขายลูกชิ้นปิ้ง ซึ่งเขาจะเสียไปไม้ไผ่ขาย ไม้ละ ๓ ลูก ลูกชิ้นแต่ละลูกจะโตพอดีคำ แม่ค้าขายลูกชิ้นปิ้งในราคาไม้ละ ๑ บาท เด็กนักเรียนบางกลุ่มก็จะซื้อไปกินด้วยกันบ้าง แล้วสายตาของดิฉันก็สะดุดลงทันที เมื่อได้เห็นเด็กชายเด็กหญิงสองพี่น้อง ซึ่งพี่ชายกำลังจูงมือน้องสาวพากันเดินเข้าไปจับไม้เสียบลูกชิ้น ๑ ไม้ ในราคา ๑ บาท เมื่อเขาจ่ายเงินแล้ว พี่ชายก็กอดคอน้องสาวเดินออกมา พร้อมมืออีกข้างถือไม้ลูกชิ้น พอเดินพ้นชายคาโรงอาหาร สองพี่น้องยังอยู่ในสายตาของดิฉันและเพื่อนครูดูว่าเขาทั้งสองกำลังจะทำวิธีไหนกับลูกชิ้น ๑ ไม้ นั้น เหตุการณ์ทุกอย่างของสองพี่น้อง ทุกคนกำลังจ้องมองอยู่โดยที่เขาไม่ได้เฉลียวใจเลย ว่าคุณครูของเขากำลังแอบมองอยู่

ขณะนั้นความรู้สึกของดิฉันกับเพื่อนครู ต่างพากันตะลึง และอมยิ้มขึ้นพร้อมกัน เพราะเห็นภาพที่น่ารักเหลือเกิน โดยพี่ชายได้คุกเข่าแล้วยื่นไม้ลูกชิ้นลูกแรกเข้าปากน้องสาว ซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้นเด็กเล็ก พอลูกชิ้นเข้าปากน้องแล้ว น้องสาวของเขาก็จับไม้ลูกชิ้นลูกที่สองเข้าปากพี่ชายบ้าง แล้วทั้งสองก็มองหน้ากันต่างคนต่างยิ้มให้กันอย่างเอร็ดอร่อย อิ่มเอมด้วยความสุข จนทำให้ครูทุกคนและดิฉันน้ำตาซึมเลย มันอิ่มเอมใจ ปลาบปลื้มใจเป็นที่สุดกับภาพที่ได้พบเห็น แต่ในมือพี่ชายยังมีลูกชิ้นเหลืออีก ๑ ลูก พี่ชายก็ยื่นลูกชิ้นให้น้องสาวอีก แต่น้องสาวจับลูกชิ้นเข้าปากแล้วใช้ฟันกัดลูกชิ้นลูกนั้น แบ่งครึ่งยื่นเข้าปากพี่ชาย ต่างก็พากันหัวเราะ จากนั้นพี่ชายก็กอดคอน้องสาวไปส่งที่ห้องเรียน

จากภาพประทับใจของสองพี่น้องที่เกิดขึ้น ทำให้ตราตรึงอยู่ในความทรงจำของดิฉันไม่ลืมเลือนเลย นึกถึงภาพในวันนั้นแล้ว ทำให้มีความสุขใจ อิ่มใจทุกครั้งเสมอมา และที่สำคัญดิฉันดีใจ ภูมิใจกับพ่อแม่ของเด็กทั้งสองที่มีลูกน่ารัก ดิฉันในฐานะครูผู้สอนเด็กชายคนนี้ รู้จักนิสัยใจคอของเด็กเป็นอย่างดี ซึ่งเขาเป็นเด็กที่มีความรับผิดชอบ ใฝ่รู้ใฝ่เรียน มุ่งมั่นตั้งใจ ขยันหมั่นเพียร เป็นเด็กดีของพ่อแม่และครู ส่วนหนึ่งมาจากการที่โรงเรียนเน้นการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมให้กับลูก ๆ นักเรียน สอดแทรกในกิจกรรมการเรียนการสอนให้กับนักเรียน จนเกิดเป็นนิสัย ทำให้เขาเป็นคนมีคุณธรรม มีความกตัญญู โอบอ้อมอารี และที่สำคัญเด็กชายคนนี้มีคามฝัน และปัจจุบันเขาเข้ารับราชการทหารในระดับยศนายร้อยโท กองทัพบก มีอนาคตที่ดีมีอาชีพที่มั่นคง ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ทำให้พ่อแม่เขามีความสุข ภูมิใจในตัวเขาที่สุด แล้วเมื่อวันที่ ๑๓ เมษายน ที่ผ่านมา เขาได้กลับมาเยี่ยมครอบครัว และกราบรดน้ำขอพรจากคุณครูทุกคนด้วยอย่างมีความสุข ภาพแห่งความทรงจำในวันนั้นยังตราตรึงอยู่ในหัวใจตลอดมา

ความสุขของครู...อยู่ที่หนูนะลูก

นางสุไหวยะ หมดบิลเฮด

โรงเรียนบ้านบางม่วง สพป.พัทลุง เขต ๒

ดิฉันเป็นครูสอนเด็กอนุบาลตั้งแต่รับราชการครูครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๔๐ ซึ่งจะครบ ๒๑ ปีบริบูรณ์ ในวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๖๑ จึงทราบว่า พลังความสุขของครูมาจากเด็กตัวน้อย ๆ ซึ่งเด็กอนุบาลเปรียบเสมือนผ้าขาวที่ใสสะอาด เหมือนต้นกล้าที่ต้องได้รับการเอาใจใส่เพื่อที่จะเป็นต้นไม้ใหญ่ที่แข็งแรงในวันหน้า การสอนเด็กตัวเล็ก ๆ ที่มีคลังคำอยู่เพียงเล็กน้อย ให้สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้นั้นเป็นเรื่องยาก ที่ทำลายความสามารถของดิฉันเป็นอย่างมาก เมื่อเป้าหมายของดิฉันที่มีต่อการสอนเป็นเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ แต่เด็กยังขาดความรู้และพลังที่มากพอในการทำสิ่งนั้น

ความสุขของครู “คือการสอน” ส่วนความสุขของนักเรียน “คือการได้เรียนอย่างมีความสุข” ทุกครั้งที่นั่งมองรูปของเด็ก ๆ หรือแม้กระทั่งเวลาที่ไปยืนแอบส่องดูแต่ละห้อง ที่กำลังเรียน กำลังสอน ก็ทำให้มีความสุขทุกครั้ง เพราะเราได้เห็นรอยยิ้มของนักเรียน การแสดงออกที่สะท้อนถึงความสุขของเด็ก ขณะดำเนินกิจกรรม

การเรียนการสอน ซึ่งสังเกตได้จากพฤติกรรมและการใช้ถ้อยคำของเด็ก การปฏิบัติตนที่สะท้อนให้เห็นว่าเด็กมีความสุข เช่น ยิ้มแย้มแจ่มใส กระตือรือร้น อยากร่วมกิจกรรม มีอารมณ์ขัน ปฏิบัติตามข้อตกลงด้วยความเต็มใจ มีสมาธิ ทำงานร่วมกับผู้อื่น สนทนาโต้ตอบ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้วยความพอใจ และในบางกิจกรรมดิฉันจะมีเนื้อหาและกิจกรรมที่มีความแปลกใหม่ที่น่าสนใจใจอยากให้ติดตาม มีกิจกรรมสนุกไม่น่าเบื่อ และตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของเด็ก โดยเฉพาะการเรียนรู้นอกห้องเรียน การทดลองทางวิทยาศาสตร์ เด็กจะเกิดความสุขสนุกสนานอยากเรียนรู้ กล้าแสดงออก มีความคิดที่แปลกใหม่

ดิฉันได้สังเกตพฤติกรรมเด็กคนหนึ่งในช่วงเรียนของดิฉันเอง สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อน ๆ เขาเป็นเด็กที่อารมณ์ดี ชอบซักถามคืบคั่ง ชอบขีดเขียนโดยเขียนบนโต๊ะ ฝาห้องเรียน เสาโรงเรียน ในสมุดการบ้าน ชอบวาดภาพและระบายสี ซึ่งเขาเป็นเด็กที่ระบายสีสวยมาก ทุกครั้งหลังจากการทำกิจกรรมสร้างสรรค์เสร็จแล้ว และยิ่งเวลาตอนพักกลางวันเด็กคนนี้จะแอบนำปากกาเมจิก ปากกาลูกลื่น มาจากบ้าน แอบเขียนบนที่นอนทุกวันจนเลอะหมด เขามักจะเขียนตัวอักษรกลับหลังทุกครั้ง ดิฉันจึงคิดและหาวิธีแก้ปัญหาโดยให้เล่นเกมการศึกษา จัดหมวดหมู่คำศัพท์ง่าย ๆ กับตัวพยัญชนะมาเรียงลำดับ พร้อมทั้งให้ลากเส้นตามรอยประ และเขียนตามแบบ ฝึกอ่านคำศัพท์จากบัตรภาพในหนังสือนิทานเป็นประจำหลังเลิกเรียน และฝึกขีดเขียนตัวอักษรที่เขาชอบ แต่ก็ยังเขียนกลับหลังเหมือนเดิม ครึ่งจึงเขียนชื่อให้ดูเป็นตัวอย่างและให้ฝึกเขียนตามทุกครั้งที่ทำกิจกรรมเสร็จ ฝึกเขียนบ่อย ๆ และดิฉันไม่เคยลืมที่จะกล่าวคำชื่นชมและให้ของรางวัลตามความเหมาะสม เพื่อที่จะให้เด็กได้มีกำลังใจ จนเวลา

ผ่านไปประมาณภาคเรียนที่ ๒ เขาสามารถอ่าน และเขียนชื่อ นามสกุล และคำศัพท์พื้นฐานได้ดีและถูกต้อง เขาก็จะมีความสุขมากเมื่อได้มาแสดงผลงานให้ครูและเพื่อน ๆ ในห้องดูเสียงสะท้อนย้อนกลับมา ดิฉันเกิดพลังความสุขเมื่อกลับมาเปิดอ่านครั้งใดยิ้มมีความสุขเสมอ นั่นก็คือความพึงพอใจที่เกิดจากพ่อแม่ผู้ปกครองเด็กที่เขียนมาพร้อมกับสมุดรายงานประจำตัวนักเรียนเป็นประจำทุกภาคเรียน เช่น

“เด็กขอบคุณครูค่ะ ครูใจดี”

“คุณครูครับ ผมหวังว่าลูกจะถูกคนอื่นรังแกหรือไม่ เพราะตัวเล็กและมีปัญหาสุขภาพ แต่ตลอดระยะเวลา ๑ ปีที่ได้เรียนกับคุณครู ได้รับการดูแลอย่างดี รวมทั้งได้เห็นพัฒนาการที่ดีขึ้นของลูก ทั้งกล้าแสดงออก ที่สำคัญ คือ เขารักโรงเรียน เด็กอยากมาโรงเรียนทุกวันครับ”

“เด็กเขียนหนังสือสวยค่ะ อ่านคำบางคำง่าย ๆ ในหนังสือนิทานที่บ้านได้ค่ะ”

หัวใจของความเป็นครูอยู่ที่ “ความสุข” ความสุขที่เกิดจากความชอบ ความสุขจากการทำงาน ความสุขที่เกิดจากการที่เด็กกับครูทำงานร่วมกัน เด็กเมื่อคิดอย่างไรก็พูดหรือแสดงออกให้เราเห็นอย่างนั้น เมื่อเขากลับมายิ้มหรือหัวเราะได้ นั่นแสดงว่าในใจของเขาไม่มีปัญหานั้นอยู่แล้ว ความสุขจากการสั่งสอนเด็กและได้เห็นรอยยิ้ม เสียงหัวเราะของพวกเขา ความสุขจากการเป็นผู้รับฟัง ขอแค่เรารับฟังปัญหาของเขา เพราะเด็กทุกคนย่อมมีปัญหาก็แตกต่างกัน เมื่อรู้ว่าเขามีปัญหาอะไร ก็หาวิธีแก้ปัญหามาให้คำแนะนำ ปลอบใจ และสุดท้ายคือการสร้างเสียงหัวเราะ รอยยิ้มให้กับพวกเขา “ความสุขของครู... อยู่ที่หนูนะลูก” นั่นเอง

การพูดภาษาอังกฤษ ไม่ได้ยากดังที่คิด

นายเริงศักดิ์ มะเลโลहित
โรงเรียนบ้านบางม่วง สพป.พัทลุง เขต ๒

เรื่องที่ผมจะเล่าต่อไปนี้เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นวิชาที่ผมสอนและเรียนจบมาโดยตรง และก็ต้องสอนโดยไม่สามารถปฏิเสธได้ ผมได้สอนวิชาภาษาอังกฤษมา ประมาณ ๓๐ กว่าปีแล้ว ซึ่งดูแล้วน่าจะมาก น่าจะมีประสบการณ์เยอะ น่าจะสามารถสอนได้โดยไม่มีแผนการสอนหรือไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า แต่ความเป็นจริงแล้วเปล่าเลย ทุกครั้งที่สอนผมต้องดูล่วงหน้าก่อนทุกครั้ง มิฉะนั้นจะไม่มีความมั่นใจ ถึงแม้จะสอนมาแล้ว ๓๐ กว่าปี ก็เถอะ การสอนภาษาอังกฤษในความคิดของผม ทักษะที่สอนยากที่สุด สำหรับนักเรียนประถมก็คือ การสอนให้นักเรียนพูดสื่อสาร เพราะ การพูดมันต้องใช้ทุกวัน แต่ละวันต้องใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด แต่ถามว่านักเรียนพูดได้ไหมตอบเลยว่าไม่ค่อยได้ พูดได้แต่เนื้อหาที่ครูสอนทั่ว ๆ ไป เช่น ทักทาย แนะนำตัว ให้ข้อมูลตนเอง ครอบครัว โรงเรียน ซึ่งถือว่าดีแล้วสำหรับนักเรียนประถม

วันหนึ่งได้รับแจ้งจากเขตพื้นที่ให้ส่งนักเรียนเข้าร่วมแข่งขันประกวดการพูดที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า (Impromptu Speech) ซึ่งหมายถึง การพูดต่อหน้าสาธารณชน และมีการจับฉลากเรื่องก่อนที่จะพูด โดยเรื่องที่พูดนั้น มีการบอกล่วงหน้ามาแล้ว จำนวน ๕ เรื่อง และมีการจับฉลากเรื่อง จำนวน ๓ เรื่อง โดยให้นักเรียนจับฉลากจำนวน ๒ ครั้ง เลือกเรื่องที่ตนเองถนัด คราวนี้ปัญหาของกระผมอยู่ที่ว่าผมจะเลือกใครดีที่จะมาฝึกในระยะเวลาไม่เกิน ๑๐ วัน ก่อนที่จะไปแข่งขันในที่สุด ผมก็ตกลงปลงใจที่เด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ตอนนั้นเธอเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ (เธอต้องเข้าแข่งขันในระดับชั้น ป.๑ - ๓) ตอนที่เรียกมาถามเธอก็ยินดีไม่มีอาการว่าจะไม่ชอบ ผมบอกให้เธอไปถามผู้ปกครองดูว่าตกลงไหม พอกลางคืนผู้ปกครองโทรมาหาผม บอกว่าดีใจมากที่เลือกลูกสาวให้พูด เขาบอกว่าเขาจะช่วยเหลือเต็มที่ อ้อ ลืมบอกไป เธอกำพร้าพ่อ พ่อเสียชีวิตตั้งแต่เธอเล็ก ๆ เหลือเพียงแม่ที่คอยดูแลเอาใจใส่ แต่แม่ก็เลี้ยงดูลูกได้อย่างดี และผลการเรียนก็อยู่ในระดับดี

บรรยากาศการฝึกซ้อมก็เริ่มขึ้นในวันถัดมา แต่ใช้เวลาในช่วงหลังเลิกเรียนเป็นเวลาฝึกซ้อม โดยชั้นแรกกระผมฝึกให้เธอแนะนำตัวเอง หมายถึงว่า บอกข้อมูลตัวเอง เช่น Good morning. My name is ... My Nickname is ... I'm in pratom ๓ at ... I am nine years old. ซึ่งผมฝึกแค่นี้ในส่วนของการแนะนำตัวเธอก็มีความสนใจดีให้ความร่วมมือเต็มที่ ผมสอนให้เธอออกเสียงสูง ๆ แหลม ๆ ซึ่งเธอก็ทำได้ดีพอสมควรแต่ผมยังไม่พอใจจึงให้ไปฝึกที่บ้าน โดยผมจดเป็นภาษาไทยไปให้ด้วย เสร็จสิ้นการฝึกของชั้นแรก พอกลางคืนแม่เธโทรมาหาผมว่าลูกเขาฝึกตลอด แต่แม่บอกว่าขออย่า

ให้ครูจดคำอ่านเป็นภาษาไทย เขาอยากให้อีกจำคำที่เป็นภาษาอังกฤษมากกว่า ผมรู้สึกอายมาก เพราะที่แรกก็ไม่อยากจดให้หรอกแต่เรากลับว่าเด็กจะฝึกไม่ได้ ผมเลยจำเหตุการณ์ในครั้งนั้น และไม่จดคำอ่านเป็นภาษาไทยให้เด็กอีกเลย

การฝึกในเนื้อเรื่องก็เริ่มขึ้นคราวนี้อุปสรรคและปัญหาที่เริ่มมี เพราะเนื้อเรื่องที่ฝึกนั้นประมาณ ๒ หน้ากระดาษ แต่กระผมให้เธอฝึกไปทีละนิด สองวันแรกไม่มีปัญหาพอวันที่สาม กระผมก็ให้พูดมาตั้งแต่ต้น ปรากฏว่าเธอพูดตะกุกตะกัก จนบางครั้งผมก็พูดเสียงดังว่าเอาใหม่ เอาใหม่ แบบนี้ตลอด เธอก็ฝึกแบบว่าสู้ตาย จนครั้งหนึ่งเธอมาขออนุญาตผมเข้าห้องน้ำผมก็พยักหน้า เธอก็หายไปสักประมาณ ๑๐ นาที แล้วยังไม่มา พอตีมีเพื่อนครูท่านหนึ่งอาสาไปตามให้ แล้วก็เดินมาบอกผมว่าเธอยืนร้องไห้อยู่ข้างห้องน้ำ ผมตกใจแล้ววิ่งไปดู ปรากฏว่า เธอบอกผมว่าไม่พูดแล้ว แต่ไม่ยอมบอกเหตุผลว่าทำไม วันนั้นผมก็ไปส่งเธอที่บ้านแล้วฝากบอกแม่เธอให้ดูแลด้วย ปรากฏว่า กลางคืนแม่เธอโทรไปบอกว่า ลูกไม่พูดแล้ว เพราะสาเหตุที่ว่าตกใจเสียงครู ผมรู้สึกผิดทันที ผมลืมนึกไปว่าเด็กอยู่แค่ชั้น ป.๓ เอง หรือว่าเราคาดหวังกับเด็กมากเกินไป ผมสัญญากับแม่เขาว่าผมจะไม่พูดเสียงดัง

วันต่อมาก็มีการฝึกปกติ แต่ปรากฏว่าเธอมีข้อแม้ว่า ต้องมีคุณครูผู้หญิงท่านหนึ่งมาอยู่เป็นเพื่อนด้วย เธอบอกผมว่าไปบอกคุณครูท่านนั้นแล้ว ผมบอกว่าได้ ปรากฏว่าวันนั้นการฝึกก็ดำเนินไปตามปกติโดยมีคุณครูท่านนั้นมานั่งอยู่ด้วยฝึกไปร้องไห้ไป คุณครูท่านนั้นก็คอยปลอบไป ผมก็ไม่ได้พูดเสียงดังอะไร แต่ด้วยที่เราอยากให้เด็กพูดได้ดีก็ต้องเข้มข้น กว่าที่จะพูดได้ก็ต้องปลอบประโลมกัน จนทำให้กระผมได้ข้อคิดว่าการทำงานต้องใช้ความพยายามจึงจะประสบ

ความสำเร็จ การฝึกถึงวันสุดท้ายรุ่งเช้าต้องไปแข่งขัน ผมติดอบรม ไม่สามารถไปได้จึงให้คุณครูผู้หญิงท่านนั้นกับแม่เธอพาไป ซึ่งเธอก็มีความสุขมาก เพราะค่อนข้างพร้อม ปรากฏว่าตอนกลางคืนแม่เธอมาบอกว่าลูกไม่สบาย ไม่สามารถไปพูดได้ ผมปรึกษากับ ผอ. ท่านก็บอกว่าไม่ต้องไป ตกลงตามนั้นคือ ไม่ต้องไป พอตอนเช้าแม่เธอโทรมาบอกว่าไปได้ ผมก็เลยขอให้ ผอ. ช่วยพาไป พร้อมคุณครูผู้หญิงท่านนั้น และแม่ของเธอ

วันแข่งขันเธอทำได้ดี แม่ของเธอเล่าให้ฟังว่า ลูกมีความมั่นใจ และพูดได้ไม่ติดขัด ผลปรากฏว่าเธอได้รางวัลรองชนะเลิศอันดับหนึ่ง จากประสบการณ์อันแข็งแกร่งในครั้งนี้ทำให้เธอมีความมั่นใจเข้มแข็งขึ้น พอถึงชั้น ป.๕ ผมก็ส่งเธอเข้าประกวดอีก ปรากฏว่าเธอได้ที่ ๑ เป็นตัวแทนเขตพื้นที่ไปแข่งขันระดับภูมิภาค ๗ จังหวัดภาคใต้ เธอได้เกียรติบัตรเหรียญทอง และเมื่ออยู่ชั้น ป.๖ ผมก็ส่งเข้าแข่งขันอีก ปรากฏว่าได้ที่ ๑ เป็นตัวแทนไปแข่งขันงานศิลปหัตถกรรมภาคใต้ ที่จังหวัดภูเก็ต และปัจจุบัน เธอเรียนอยู่ชั้น ม.๖ เป็นเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษและพูดภาษาอังกฤษได้ดี กระผมมีความภาคภูมิใจเป็นอย่างมากที่ฝึกฝนให้เด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ไม่ค่อยกล้าแสดงออก และไม่มี ความมั่นใจ สามารถพัฒนาตนเองให้สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ค่อนข้างดี ถึงแม้ว่าจะไม่ดีมากก็ตาม เราทำให้เด็กคนหนึ่งดีขึ้น เราเป็นครูก็ภูมิใจที่สุดแล้ว

น้ำใจ...ในໄໝເໝີຍລ

นางพิมพ์วิรัช ไซรักษ์

โรงเรียนบ้านห้วยลึก สพป.สงขลา เขต ๒

ในช่วงเปิดภาคเรียน ทุกโรงเรียนจะมีกิจกรรมเยี่ยมบ้านนักเรียน เพื่อติดตาม ดูแล สภาพความเป็นอยู่ของนักเรียนในเรื่องของการใช้ชีวิต การทำกิจกรรมขณะอยู่ที่บ้าน การเรียน การทำงาน และภาวะเศรษฐกิจของครอบครัวที่มีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน

ในฐานะครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ นักเรียนในความดูแลของฉันมีทั้งหมด ๑๒ คน ฉันตระเวนเยี่ยมบ้านทุกคน ทั้งที่ใกล้และไกล ในเส้นทางและนอกเส้นทาง โดยสภาพชุมชนเป็นพื้นที่ที่มีครอบครัวยากจน ลำบาก พ่อแม่ไม่มีอาชีพที่มั่นคง ส่วนใหญ่ทำงานรับจ้างในหมู่บ้าน เช่น รับจ้างกรีดยาง เก็บผลปาล์ม ขนไม้ยาง และรับจ้างทั่วไป รายได้พอใช้จ่ายภายในครอบครัวแต่ละวัน

ฉันได้ไปเยี่ยมนักเรียนคนหนึ่ง เส้นทางเดินทางที่ค่อนข้างลึกลับ ทुरกันดาร ไม่สามารถเดินทางด้วยรถยนต์ได้ ฉันขับมอเตอร์ไซด์ไปตามเส้นทางสวนปาล์ม ซึ่งอยู่ลึกเข้าไปจากเส้นทางหลักมาก พบกระท่อมเล็ก ๆ หลังหนึ่งถูกสร้างอยู่ในสวนปาล์มไม่มีไฟฟ้า และน้ำประปา สภาพบ้านกั้นด้วยไม้ฝู ๆ หลังคาสังกะสีเก่า ๆ ดินพื้น และ

ไม่ได้ลาดพื้น เป็นเพียงพื้นดินลื่น ๆ เกลี้ยง ๆ ไม่มีห้องนอน มีห้องน้ำที่ถัดไปจากตัวบ้านเล็กน้อย สภาพที่นอนอยู่ในสภาพเก่าทรุดโทรมกับมุ้งที่สีดำคล้ำเหมือนเขม่าไฟ มีเสื้อผ้าเก่า ๆ ตั้งกองสุขุมอยู่กระจัดกระจาย เต้าไฟทำด้วยก้อนหิน ๓ ก้อน กับไม้พินจากไม้ยางใช้ฝาผนังบ้านเป็นครีว สภาพห้องน้ำไม่อาจจะใช้ได้กับบุคคลทั่วไป ครูเดินสำรวจไปเรื่อย ๆ ไม่สามารถหยิบเอกสารที่ถือติดมือมาเพื่อสัมภาษณ์อะไรได้เลย

นักเรียนเจ้าของบ้านหลังนี้หรือเด็กหญิง ก เป็นพี่คนโตในบรรดาน้องชาย หญิง อีก ๓ คน อายุ ๗ ปี, ๕ ปี, ๓ ปี และ ๑ ปี เด็กหญิง ก เป็นเด็กหญิงตัวเล็ก แต่แกร่ง ต้องดูแลน้องแทนแม่ หุงข้าว เลี้ยวไข่ให้น้องทุกเช้า เพราะแม่ต้องไปรับจ้างเก็บยาง วันละ ๑๐๐ บาท ลูกต้องกิน ต้องจ่ายไปโรงเรียน และเป็นค่าใช้จ่ายภายในครอบครัว แต่ละวันไม่พอใช้ เธอไม่มีพ่ออยู่ด้วย พ่อยังมีชีวิตอยู่แต่ได้แยกทางกับแม่ และไปสร้างครอบครัวใหม่

ฉันถ่ายรูปสภาพบ้าน อุปกรณ์ภายในบ้าน ทุกซอกทุกมุม สภาพน้อง ๆ ที่ดูมอมแมม สกปรก เหมือนเด็กขาดสารอาหาร ตามหลักโภชนาการโดยสิ้นเชิง ฉันคิดว่าต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อครอบครัวน้ำเพชรนักเรียนของฉัน ในขณะที่เธออยู่ในความดูแลรับผิดชอบของฉัน แม้จะไม่ได้รับการร้องขอความช่วยเหลือจากแม่ของเธอหรือจากครอบครัวก็ตาม เพราะเมื่อเห็นสภาพของเด็ก ๆ เหล่านี้แล้วครูเศร้าใจเหลือเกิน ลูกหลานฉันหรือลูกคนอื่นที่มีกินมิใช่เหลือเพื่อน่าจะแบ่งปันได้บ้าง

ฉันตัดสินใจนำภาพ และเรื่องราวของเธอลงสู่โลกโซเชียลเพื่อขอความช่วยเหลือจากผู้ใจดี ผู้มีเมตตา ที่มีอยู่มากมายในสังคมของคนไทย ผลตอบกลับมาจากฉันรู้สึกชื่นใจ กับสิ่งที่กล้า

ตัดสินใจทำลงไป โดยฉันได้ขออนุญาตแม่ของเธอ ในการนำเรื่องราวลงในสังคมโซเชียล เธอได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนผู้ใจดีของฉันมากมาย ฉันนำเงินและสิ่งของที่ได้รับความช่วยเหลือไปมอบให้เธอตามความจำเป็น ไม่ว่าจะเป็นเครื่องนอน เครื่องครัว เตาแก๊ส เสื้อผ้าเด็ก ขนม อาหารแห้ง และเงินจำนวนหนึ่ง เพื่อประทัง ภัยวยา และช่วยเหลือในเบื้องต้น

ปัจจุบันเธอได้รับการช่วยเหลือเป็นทุนการศึกษาทุกเดือน จนกระทั่งจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ เบิกจ่ายเทอมครั้งละ ๑ ครั้ง โดยฉันเป็นผู้ดูแลเบิก-จ่ายให้ ฉันรายงานการเรียนของเธอไปยังผู้ใจบุญทุกภาคเรียน เจ้าของเงินเขาก็ได้มอบหมายให้ฉันจัดการดูแล เขาต้องการทำบุญกับเด็กหญิง ก ขอขอบคุณสังคมโซเชียลที่ทำให้เด็กของฉันได้รับสิ่งดี ๆ จากการแบ่งปันของคนที่ต้องการแบ่งปันช่วยเหลือ ฉันแหวเวียนไปเยี่ยมเธอ ตอนนี้ครอบครัวมีบ้านหลังใหม่ ที่ได้มาจากการช่วยเหลือ แบบพออยู่ได้ ไม่ต้องนอนกับดินชั้น ๆ ในวันขึ้นอยู่บ้านใหม่ เธอและแม่มาบอกให้ฉันไปร่วมงานด้วย ฉันแสดงความยินดีกับครอบครัวเธออีกครั้ง ความหวัง และอนาคตของเด็ก ๆ เกิดขึ้นได้ด้วยการให้ความรักและการเอาใจใส่พวกเขาจริง ๆ บุญกุศลจะทำให้ชีวิต และครอบครัวของทุกคนมีความสุข

น้ำพระทัยจากในหลวง

นายรังสิวุฒิ หมุดยะฝา
โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๒ จังหวัดสตูล
สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ

นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ ที่พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ทรงมีพระราชดำริก่อตั้งโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๒ จังหวัดสตูล เนื่องในวโรกาสทรงครองราชย์ครบ ๖๐ ปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือพสกนิกรของพระองค์ในถิ่นทุรกันดาร ที่ลำบาก ยากจน ประสบปัญหาต่าง ๆ ทั้งภัยจากธรรมชาติและความไม่สงบในจังหวัดชายแดนใต้ ซึ่งล้วนแล้วแต่ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ เพราะการศึกษาเท่านั้นที่จะช่วยให้ชีวิตทุกคนดีขึ้นได้ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๒ จังหวัดสตูล ได้เปิดรับนักเรียนตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยมีกลุ่มเป้าหมายหลัก คือ ผู้ที่ลำบาก ยากจน กำพร้า เสี่ยงต่อภัยคุกคามทางเพศ ภัยคุกคามทางยาเสพติด จากสถานพินิจ รวมทั้งกลุ่มรักลาไว้วัย (ชาวเล) และกลุ่มเซบัง (ซาไก) ให้ได้มีโอกาสศึกษาเท่าเทียมกับบุคคลอื่น เปิดสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เป็นโรงเรียนอยู่ประจำ ให้บริการฟรีทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นที่อยู่ที่พัก เสื้อผ้า อาหาร ตลอดจนอุปกรณ์การเรียนต่าง ๆ โดยมี

ครูประจำห้องนอนเป็นผู้ดูแลนักเรียน นักเรียนจึงเรียกคุณครูว่า ครูพ่อ ครูแม่ มีผู้บริหารเรียกว่า พ่อใหญ่ แม่ใหญ่ เพื่อให้นักเรียนได้รับความอบอุ่นเสมือนอยู่ที่บ้านตนเองทุกคน เมื่อมาอยู่ที่นี้แล้วจะต้อง “กินอึนอนอุ๋น”

ร้อยพ่อพันแม่ที่มาอยู่ด้วยกันประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมาย่อมแตกต่างกัน จึงต้องมีกฎระเบียบเป็นแนวปฏิบัติที่เหมือนกัน แต่ก็สามารถยืดหยุ่นได้ตามสถานการณ์และความจำเป็น เด็กหลายคนมาจากต้นตุนที่ติดลบ มีบาดแผลในจิตใจ จึงต้องดูแลเป็นพิเศษ สร้างให้เกิดความรัก ความผูกพัน ความเป็นพี่เป็นน้อง ยอมรับกติกาของสังคม เพราะเราเชื่อว่าทุกคนมีความเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมกัน ทุกคนมีทั้งจุดดีและจุดด้อย สร้างให้ทุกคนค้นหาตนเอง โดยมีแนวคิดของพ่อหลวงเป็นแรงบันดาลใจในเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง จึงเกิดบ้านพัฒนาอาชีพ โดยแบ่งนักเรียนอยู่บ้านพักต่าง ๆ ตามความถนัด ความชอบ และความสนใจ โดยมีพ่อครูแม่ ครูคอยดูแล เพื่อสอนอาชีพเหล่านี้ให้นักเรียนไปด้วย ในขณะที่อยู่ในบ้านพัก เช่น บ้านพัก

นักมวย บ้านพักนักฟุตบอล บ้านพักนักวอลเลย์บอล บ้านพักนักดนตรี นาฏศิลป์ บ้านพักเกษตร บ้านพักเห็นนางฟ้า ฯลฯ นักเรียนจะได้รับ การฝึกฝนตามบ้านอาชีพต่าง ๆ สามารถใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ แล้วนำมาเป็นอาชีพได้ในอนาคต โรงเรียนได้มีภาคีเครือข่ายชุมชน โดยมีผู้นำชุมชน ผู้นำศาสนาเข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลพฤติกรรม ของนักเรียน ทำให้พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลดน้อยลง ผ่านมา ๑๑ ปี โรงเรียนได้มีการพัฒนาขึ้นตามลำดับ จนเป็นที่ยอมรับของชุมชน และจังหวัด จนมีคนพูดติดปากว่า “คิดอะไรไม่ออกบอกราชประชาฯ” เราไม่ใช่เก่ง เพียงแต่มีจิตอาสา มีวันนี้ได้ก็เพราะสังคมให้โอกาส สิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของพวกเรา คือ แบบอย่างและแนวคิดของในหลวง รัชกาลที่ ๙ ซึ่งได้มอบให้กับโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ฯ ทั่วประเทศ ได้ยึดเป็นแนวปฏิบัติ ๑๒ ประการคือ

๑. รู้รักษาความสะอาดทั้งกายและใจ
๒. รู้จักช่วยเหลือตนเอง

๓. เป็นคนดีมีความเมตตากรุณา
๔. มีความซื่อสัตย์สุจริต
๕. ตรงต่อเวลา
๖. มีความกตัญญูกตเวที
๗. มีความขยันหมั่นเพียร
๘. มีความประพฤติเรียบร้อยอ่อนน้อมถ่อมตน
๙. มีความโอบอ้อมอารี
๑๐. รู้รักสามัคคีอยู่ร่วมกันด้วยสันติสุข
๑๑. รู้จักทำสวนครัวเลี้ยงสัตว์แล้วนำไปจำหน่าย
๑๒. รู้จักมัธยัสถ์อดออมฝากเงินไว้ในบัญชีธนาคาร เพื่ออนาคตของตนเอง

ด้วยสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของในหลวงรัชกาลที่ ๙ ด้วยน้อมนำพระบรมราโชวาทนี้ มาเป็นแนวปฏิบัติของตนเอง และได้ทำหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มภาคภูมิให้สมกับเป็นโรงเรียนในมูลนิธิราชประชานุเคราะห์ในพระบรมราชูปถัมภ์

กำนันเกตุ แห่งผืนผ้าใบ

นายภูริวานิช ยอดศรี
โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๒ จังหวัดสตูล
สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ

ก้าวแรกของการเป็นครูในโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๒ จังหวัดสตูล ของผมเริ่มต้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ในตำแหน่งครูอัตราจ้างสอนวิชาพลศึกษา และได้รับการะงานพิเศษคือ สร้างความเป็นเลิศด้านกีฬามวย เริ่มต้นใหม่ ๆ ได้ทำความรู้จักกับสภาพของเด็กนักเรียนเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐาน ทั้งการสอนและการสร้างนักกีฬา เด็กในโรงเรียนแห่งนี้เป็นเด็กที่มีปัญหาทุกคนไม่แตกต่างกัน โดยเฉพาะด้านสภาพครอบครัว บางคนยากจน บางคนมีแต่แม่ บางคนมีแต่พ่อ บางคนไม่มีทั้งพ่อและแม่ โดยอาศัยอยู่กับปู่ย่า หรือกับตา ยาย สภาพของแต่ละคนน่าสงสารมาก ถึงวันที่ประกาศรับสมัครนักเรียนที่มีความต้องการเรียน และฝึกมวย มีเด็กนักเรียนชายมาสมัครจำนวน ๗ คน และ ๑ ใน ๗ คน เพิ่งพ้นโทษจากสถานพินิจ แต่ละคนที่มาสมัคร ถ้าหากคัดเลือกบอกได้คำเดียวว่าไม่ผ่านแม้แต่คนเดียว แต่เมื่อเด็กมีความตั้งใจก็ต้องรับและเรียกมาคุยที่ละคนตามรูปแบบการรับเด็กของผม คนแรกเดินมาร่างกายผอมกะหร่อง สายตาบ่งบอกว่าขาด

ความมั่นใจ แต่พอถึงบทสนทนาบอกตรง ๆ ถึงกับต้องน้ำตาไหล
ถามไป แอบเช็ดน้ำตาไป “ทำไมมาสมัครมวยครับลูก รู้มั้ยว่าชกมวย
ต้องฝึกหนัก และเหนื่อยมาก บางครั้งก็เจ็บตัวนะ” เด็กมองหน้าผม
แล้วก้มหน้าตอบ “เคยดูในโทรทัศน์ครับ เห็นมีเลือดด้วย แต่จะเหนื่อย
หรือหนักแค่นั้น ผมก็ขอเข้าอยู่มวยนะครับพ่อนก” (เด็กนักเรียนที่นี้
จะเรียกครูผู้ชายว่าพ่อ เรียกครูผู้หญิงว่าแม่) ผมสงสัยถามต่อ “ทำไม
ล่ะลูก” เด็กตอบ “ผมอยากมีเงิน ที่บ้านผมไม่มีเงินครับพ่อนกให้ผม
อยู่ด้วยนะครับ” ต่อมน้ำตาผมทำงานและพยักหน้าบอก “ครูรับเธอ”
สีหน้าที่ดูกังวลของเขาในตอนแรกหายไป แต่คนแรกก็ทำให้ผมถามต่อ
ไม่ไหว ในใจคิดได้เพียงครูจะทำให้พวกเธอถึงฝั่งฝันให้ได้ บอกกับเด็ก
ทั้ง ๗ คนว่า ครูรับพวกเธอทั้งหมด ทุกคนแสดงสีหน้าดีใจออกมา
อย่างเห็นได้ชัด

๗ คนแห่งบ้านพัฒนาอาชีพมวย “ชีวิตครูเซเว่น” ของผม
เริ่มต้นขึ้น กิจวัตรของเราตั้งแต่เช้าตรู่ จนถึงเข้านอนกับเด็ก ๆ
เริ่มจาก เข้าตื่นมา วิ่งและซ้อม ถึงเวลาเรียน เด็ก ๆ เข้าห้องเรียน
ตอนเย็นเลิกเรียน เราก็อุ้มมวยกัน เสรีจากซ้อมมวยก็อบรม ให้ทุกคน
รู้จักคุณธรรม จริยธรรม สอนกันทุก ๆ เรื่อง ย้ำเป็นพิเศษเรื่อง
บทบาทหน้าที่หลักคือขยันเรียน และขยันฝึกซ้อม เมื่อถึงเวลาเด็ก
มีสภาพร่างกายที่พร้อมแข่งขัน ผมก็พาเด็กตระเวนชกเพื่อหา
ประสบการณ์ จนเวทีมวยธุรกิจเด็กนักเรียนจากราชประชานูเคราะห์ ๔๒
เป็นอย่างดี จากวันนั้นถึงวันนี้ เด็กทุกคนมีสิริระรูปร่างที่เปลี่ยน
ไปมาก จนครูในโรงเรียนแปลกใจ จากเด็กที่ผอมโซกะห้องกะแห่่ง
เป็นเด็กที่มีรูปร่างแข็งแรง และดูดีมาก เด็กจากบ้านพัฒนาอาชีพมวย
สร้างชื่อเสียงให้โรงเรียน จังหวัด และในนามเขต ๙ ภาคใต้ รวมไปถึง

ครอบครัวของตนเอง ชกมวยหาเงินใช้จ่ายด้วยตัวเอง ลดภาระของครอบครัว และมีเงินเก็บ

ความภาคภูมิใจของครูอย่างผมที่รู้สึกดีที่สุดในชีวิต คือ เมื่อลูกศิษย์ได้รับชัยชนะบนผืนผ้าใบ สามารถทำให้ความฝันของพวกเขาเป็นจริง ทำให้พวกเขามีรอยยิ้ม มีเส้นทางแห่งอนาคต ครอบครัวของเด็ก ๆ ได้มีรอยยิ้มจากความสำเร็จของบุตรหลาน นักมวยในบ้านพัฒนาอาชีพมวย ได้แก่ เพชรสมิทธา เกียรติเจริญชัย, ปฏักหิน ชินปิมวยไทย, เต็นมาณี ราชประชานุเคราะห์ ๔๒, เต็นราชประชา เกียรติเจริญชัย, แสงมาณี ราชประชานุเคราะห์ ๔๒, คมปัญญา ราชประชูเคราะห์ ๔๒ และหมี ๔๒ มวยหุริทเสรีไทย ผมหวังในใจลึก ๆ สักวันทุกคนคงจะมีชื่อบนผืนผ้าใบเมืองกรุง เหมือนมวยรุ่นพี่อย่างเพชรสมิทธา ที่จบการศึกษาออกไป และกำลังมีชื่อเสียงอยู่ในเวทีมวยเมืองกรุงขณะนี้

โศกชะตาของเด็กน้อย

นางสาวระวีพรรณ นภาพันธุ์
โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๒ จังหวัดสตูล
สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ

โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๒ จังหวัดสตูล เป็นโรงเรียนประจำที่เปิดทำการเรียนการสอน เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๐ นักเรียนส่วนใหญ่จะเป็นนักเรียนที่กำพร้า ยากจน ลำบาก ถูกทอดทิ้ง ไม่มีใครดูแล เมื่อ ปี พ.ศ. ๒๕๕๗ ครูได้รับแจ้งจากแม่ชี ว่ามีนักเรียนคนหนึ่งเป็นเด็กผู้ชาย เป็นเด็กที่ถูกทอดทิ้งให้อยู่กับแม่ชี อยู่กับพระ แต่เนื่องจากแม่ชีผู้ที่ดูแลอุปการะอยู่เกิดอาพาต ทำให้ไม่สามารถดูแลได้อีกต่อไป จึงให้ทางโรงเรียนมารับนักเรียนไปอยู่ด้วย เมื่อได้รับแจ้ง ครูก็รีบไปดูเพื่อรับตัวเด็กชายกลับมาโรงเรียน ซึ่งภาพที่ครูเห็นครั้งแรกที่ไปรับนักเรียน เขาอาศัยอยู่ที่กุฏิพระเป็นห้องเล็ก ๆ ที่เก็บเศษไม้มาสร้างพอให้อยู่ได้

วันแรกที่นักเรียนมาถึงโรงเรียนก็ตื่นตื่นเล็กน้อย เพราะเป็นโรงเรียนของพ่อ ในหลวงรัชกาลที่ ๙ พระองค์ท่านทรงสร้างขึ้นเพื่อให้รับนักเรียนที่มีผลกระทบจาก ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นโรงเรียนประจำทุกคนต้องตื่นตั้งแต่ตี ๕ ทุกวัน เพื่อทำกิจวัตรประจำวัน

ออกกำลังกาย และทำความสะอาดในเขตที่ตนเองรับผิดชอบ เขาเป็นเด็กที่ตั้งใจเรียน และมีกิจกรรมมากมายที่อยากทำ เขาเป็นผู้นำนักเรียนในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในแต่ละวัน จนภายหลังเพื่อน ๆ ได้เลือกให้เป็นประธานนักเรียน เขาได้เรียน ๒ หลักสูตรในเวลาพร้อมกันคือ เรียนหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายและ เรียนหลักสูตรทวิศึกษา เมื่อจบแล้วเขาจะได้รับ วุฒิ ม.๖ และวุฒิ ปวช. ๓ การทุ่มเท ความตั้งใจและการใฝ่ดีทำให้เขาสามารถเรียนจบ และยังเป็นนักเรียนพระราชทาน นักเรียนทุนพระบรมฯ เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ แล้ว เขาสามารถใช้ทุนนี้เรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยได้ต่อไป และในวันที่รอคอยก็มาถึง เขาสามารถเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยได้ เขาดีใจมาก เพราะสิ่งที่ตั้งใจ สิ่งที่เขามุ่งหวังจะได้เดินตามฝันที่ตั้งไว้ว่าจบการศึกษาเมื่อไรลูกราชประชาจะกลับมารับใช้ ตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน

ความหวังของเด็กคนหนึ่งที่ไม่มีพ่อ ไม่มีแม่ อยู่กับพระ แม่ซีมาตั้งแต่เล็ก รู้แต่ว่าพ่อกับแม่แยกทางกันแล้วนำเขามาทิ้งไว้ที่วัด รู้จักเพียงชื่อพ่อแม่ แต่ไม่รู้เลยว่าทั้งสองอยู่ที่ไหน จากเด็กน้อยเติบโตมาจากการเลี้ยงดูจากพระและแม่ซี ทำให้เขามีสัมมาคารวะกับผู้ใหญ่ เป็นเด็กที่สู้ชีวิต เพราะในโลกนี้เหมือนอยู่คนเดียว พ่อแม่ชีอาพาตทำให้เขาขาดที่พึ่ง จึงต้องมาอยู่โรงเรียนประจำ การอยู่โรงเรียนประจำทำให้ได้ฝึกประสบการณ์ในการประกอบอาชีพ เขาเป็นนักร้องและร่ำมนรธา และสามารถนำความรู้ที่ได้รับการถ่ายทอดจากครูภูมิปัญญาท้องถิ่นไปใช้ เพื่อสืบสานวัฒนธรรมต่อไป เขาไม่เคยท้อไม่เคยถอย สู้กับชะตาชีวิตของตนเอง และวันหนึ่งก็มีเด็กผู้หญิง ๒ คนเข้ามาเรียนที่โรงเรียน เด็กทั้งสองคนมีนามสกุลเหมือนเขา ครูจึงถามเขาว่ารู้จักหรือไม่เพราะเห็นนามสกุลเหมือนกัน ทำให้เขา

อยากรู้ว่าเด็กทั้งสองเป็นใคร พ่อแม่ชื่ออะไร ครูเรียกให้เด็ก ๆ มาเจอกัน ผลที่ปรากฏคือ เด็กทั้งสองคนเป็นน้องสาวแต่คนละแม่ เขาดีใจมาก และได้รู้ว่าพ่ออยู่ไหน เมื่อถึงวันหยุดเขาขออนุญาตให้น้องสาวทั้งสองคนพาไปหาพ่อ เขาบอกว่า “ต่อไปนี้มีพ่อแล้ว ผมรู้แล้วว่าพ่อผมยังมีชีวิตอยู่ ผมมีพ่อแล้ว” นี่คือชะตาชีวิตของเด็กทั้งสามคนที่ได้มาพบเจอกัน และวันนี้เขาสมหวังแล้วคือได้เจอพ่อ แม้ยังไม่ได้เจอแม่ เขาบอกว่า “สักวันหนึ่งผมจะต้องหาแม่ให้เจอ ตอนนี้ผมต้องเรียนให้จบปริญญาตรี และกลับมาเป็นครูที่โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ มาทดแทนบุญคุณแผ่นดิน ทดแทนบุญคุณพ่อหลวงที่ได้สร้างโรงเรียนนี้ขึ้นมา ทำให้เด็ก ๆ กำพร้าเหล่านี้มีที่เรียนและมีชีวิตที่ดีขึ้นต่อไป”

หนูน้อยพายัพ นักเรียนเรียนร่วม

นางสาวสายพิน อินสุวรรณ์
โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๒ จังหวัดสตูล
สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ

เรื่องราวของครูสายพิน อินสุวรรณ์ หรือแม่อ้อของเด็ก ๆ ที่นักเรียนส่วนใหญ่จะเรียกกันในโรงเรียน แม่อ้อเป็นครูที่เหมาะสมที่จะอยู่กับเด็ก ๆ ที่โรงเรียนแห่งนี้เป็นที่สุด ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้ คือ แม่อ้อเป็นครูที่เป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนในสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ จบมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จากโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๒๐ จังหวัดชุมพร และโรงเรียนสมเด็จพระปิยมหาราชมณีเขต จังหวัดกาญจนบุรี ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ และจบปริญญาตรี ด้วยวุฒิของครูการศึกษาพิเศษ แม่อ้อเป็นแม่หม้ายลูก ๑ ซึ่งลูกชายก็เป็นเด็กพิเศษ เธอจึงมีความรู้และความสามารถในงานเรียนร่วม และโรงเรียนของเราเป็นโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม และโรงเรียนต้นแบบเรียนรวม นั่นหมายถึงว่า โรงเรียนของเรามีนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเรียนร่วมอยู่ด้วยกันกับเด็กปกติทั่วไป โดยโรงเรียนได้จัดการศึกษาพิเศษในรูปแบบชั้นเรียนพิเศษ ๑ ห้องเรียน ซึ่งจัดเป็นชั้นเรียนพิเศษในโรงเรียนปกติ และห้องเรียนคู่ขนาน

แยกเรียนเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ และภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาในระดับชั้น ป.๓, ป.๔, ป.๕ และ ป.๖ ในห้องเรียนพิเศษของแม่อ้อ มีเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษมากมายมาอยู่รวมกัน ๑๐ กว่าชีวิตที่ต้องดูแล เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เด็กพิการซ้ำซ้อน เด็กออทิสติก หนึ่งในนั้นมีดาวนซินโดรม ซึ่งเป็นดาวในใจของแม่อ้อ นั่นคือฟ้ายชหรือบังยชของน้อง ๆ เมื่อสองปีที่แล้วกับปีนี้ช่างแตกต่างกันเหลือเกิน มันเป็นเรื่องราวที่ยากให้ใครต่อใครได้รับรู้และหัวเราะจนอยากเก็บเอาไว้เป็นความทรงจำครั้งหนึ่งที่ราชประชา

แม่อ้อหรือฉันเองเป็นหัวหน้างานเรียนร่วมที่ต้องตัดสินใจรับเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษเข้าเรียนร่วมในโรงเรียน ฟ้ายชเป็นหนึ่งในสิบสองคนของเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ฟ้ายชเป็นเด็กดาวนซินโดรม ซึ่งหมายถึงเขามีความพิการแต่กำเนิด เขาพูดไม่ได้ ออกเสียงเป็นคำไม่ได้เนื่องจากลิ้นโตคับปาก ปัสสาวะกระปริดกระปอยต้องใส่ผ้าอ้อมเด็กตลอดเวลา แต่ฉันก็รับเขาไว้และจัดเขาเข้าชั้นเรียนพิเศษในโรงเรียนด้วย มีเด็กพิการเข้ามาเรียนร่วมถึง ๑๐ ชีวิต ทำให้ฉันมีความวิตกกังวลและคิดเสมอว่า เด็กปกติทั่วไปจะรังเกียจ หรือไม่ต้อนรับ เด็ก ๆ เหล่านี้หรือเปล่า แต่ในช่วงเวลาที่ผ่านมา ทำให้ฉันได้คิด และสรุปได้ว่า ความไม่แน่นอนมันคือความแน่นอนจริง ๆ ช่วงแรก ๆ ที่ฟ้ายชมาอยู่กับเราเรามีพฤติกรรมรุนแรงจากทั้งที่สังเกตเห็นด้วยตัวเองและการบอกกล่าวของคนรอบข้างในโรงเรียน เช่น เอาขาโต๊ะขาเก้าอี้เหล็กตีหัวน้องชั้น ป.๒ จนหัวโนเลย เพียงเพราะเขาไปแอบเล่นเครื่องดนตรีที่ห้องดนตรีแล้วน้อง ๆ คงสงสัยจึงไปแอบยื่นดูตรงหน้าต่าง และฟ้ายชก็เอาเหล็กตีเข้าที่หัว เด็กผู้หญิงคนนั้นร้องกลับมาห้องของตัวเอง ฉันในฐานะครูที่ปรึกษา

มีหน้าที่ดูแลและรับผิดชอบชั้นเรียนพิเศษ จึงตามไปดูอาการและได้แคร์รับรู้ว่า ดิณะศรียะไม่แตก และพ่อแม่ของเด็กก็อยู่บ้านไม่ได้รับรู้ เรื่องที่เด็กถูกตีด้วยขาเก้าอี้ที่เป็นเหล็ก ซึ่งเด็กนักเรียนผู้หญิงคนนั้นเป็นเด็กดี และฉันได้แต่ปลอบเขาและขอโทษแทนพ่ายซ์ ต่อจากนั้นฉันก็ได้เดินกลับมาที่ชั้นเรียนพิเศษแล้วก็เจอกับพ่ายซ์ ซึ่งการที่จะพูดหรืออธิบายว่าอย่าทำคนอื่น หรือไม่ควรจะตีคนอื่นด้วยเหล็กที่หัวฉันได้แต่คิดแต่มันอธิบายไม่ได้ ถึงตีหรือทำโทษไปก็ไม่มีประโยชน์ เพราะเหตุการณ์ในครั้งนั้นมันผ่านไปแล้ว ไม่ว่าจะ เป็น ๑ ชั่วโมงหรือ ๑๐ นาที เขาก็จะลืมเหตุการณ์ว่าเขาได้ทำอะไรผิดไปแล้ว จากนั้นอีกไม่กี่วันต่อมาแม่จู้หัวหน้าฝ่ายบริหารงานทั่วไปก็มาฟ้องฉันอีกว่าพ่ายซ์ไปหักท่อประปาข้างโรงครัว น้ำพุ่งกระจายเปียกไปหมดทั้งตัว ฉันต้องวิ่งไปดูยังที่เกิดเหตุ ณ ข้างโรงครัวนั่นเอง พ่ายซ์ก็จับท่อประปาบิดไปบิดมาอย่างเมามัน ในขณะที่มีพี่ ๆ น้อง ๆ ล้อมวงเชียร์ พ่ายซ์มีความฮึกเหิมว่า ต้องถอดท่อประปาให้ได้ แต่ฉันต้องหยุดเหตุการณ์นั้นให้ได้ และเหตุการณ์ในครั้งนั้นพ่ายซ์ถูกตีเพื่อให้รู้ว่าผิดแล้วต้องโดนทำโทษ... แล้วเรื่องแบบนี้มันก็เกิดขึ้นอยู่เสมอ ๆ ปีสองปี

จากเหตุการณ์ที่ผ่านมาทำให้ฉันต้องทบทวนเรื่องการส่งต่อพ่ายซ์ไปโรงเรียนเฉพาะความพิการ มันเป็นการบ้านที่ทำให้ฉันต้องคิดไตร่ตรอง ต้องออกเยี่ยมบ้าน หาข้อมูล ถึงสภาพครอบครัว และความคิดเห็นของผู้ปกครอง รวมถึงโรงเรียนเฉพาะความพิการของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่ใกล้เคียงและในพื้นที่จังหวัดสตูล เป็นเรื่องที่หนักใจและทำให้ฉันไม่กล้าพูดกับผู้ปกครองถึงปัญหาที่เกิดขึ้นที่จะบอกว่าทำไมเด็กถึงเรียนร่วมในโรงเรียนปกติไม่ได้ ในช่วงปิดเทอมฉันจึงตัดสินใจชวนคุณครูออกเยี่ยมบ้านพ่ายซ์อีกครั้งหนึ่ง ทำให้

ได้เห็นสภาพครอบครัวและความเป็นอยู่ของฟายซ์ สรุปได้ว่านักเรียน ไม่ได้มีความเดือดร้อน แค่พ่อกับแม่มีอายุมาก ฟายซ์อยู่ในสภาพชุมชนสังคมที่เป็นหมู่บ้าน มีบ้านญาติพี่น้องล้อมรอบ ที่บ้านมีอาชีพทำสวนยาง ซึ่งถือว่ามีความฐานะที่ไม่ลำบากหรือยากจน แต่พฤติกรรมของฟายซ์ค่อนข้างรุนแรง เนื่องจากพี่น้อง และญาติ ๆ ชอบแกล้งเขา เขาก็เลยมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าว และชอบทำร้ายผู้อื่น ฉันและเพื่อนครู จึงตัดสินใจเล่าเรื่องราว ที่เป็นปัญหาให้พ่อและแม่ของฟายซ์ฟัง แล้วลองแย้งเชิงว่าท่านจะเห็นด้วยหรือไม่ ถ้าโรงเรียนจะตัดสินใจส่งต่อไปยังโรงเรียนเฉพาะความพิการ เมื่อครูได้อธิบายเรื่องราวและปัญหาทั้งหมดให้ผู้ปกครองฟัง ซึ่งทั้งสองก็ฟังด้วยท่าที่สงบ ก่อนที่เราจะบอกกล่าวแล้วลุกขึ้นกลับบ้านกัน แม่ของฟายซ์ได้เอ่ยคำคำหนึ่งออกมาว่า “ครูไปโรงเรียนไหนก็ได้ ครูอย่าทิ้งเรากัน” คำ ๆ นั้นมันดังก้องอยู่ในหูและหัวใจของคนเป็นครูอย่างเรา ๆ และมันทำให้ฉันคิดไปว่า ทำถูกแล้วหรือ ฉันกลับมานั่งคิดทบทวนและได้ตัดสินใจเรียกประชุมงานเรียนร่วม เราปรึกษากันเรื่องพฤติกรรมของฟายซ์ โดยให้เหตุผลว่าจะให้เขาเรียนที่นี่ต่อไป โดยจะปรับพฤติกรรมเรื่องความรุนแรง และความก้าวร้าว จะใช้วิธีการกอด กอดทุกครั้งเมื่อฟายซ์แสดงพฤติกรรมที่ก้าวร้าวออกมา ซึ่งถือว่าการกอดกันแสดงถึงการให้ความรัก ความอบอุ่น การดูแลเอาใจใส่กับตัวเขา และหลังจากนั้นพฤติกรรมที่ก้าวร้าวของฟายซ์ก็ลดลงและหายไปมากที่สุด ซึ่งถือว่าเป็นความภาคภูมิใจอย่างมากของครูทุกคนที่ได้ช่วยกันพัฒนาเด็กให้มีชีวิตไปในทางที่ดีขึ้น

ກາດຜນວກ

ผู้ร่วมถ่ายทอดประสบการณ์

โรงเรียนบ้านห้วยท่าง

นายเตียร อีร์ศิริปัญญา

นางธนัญญา ทะนะวัน

นางศรีธรรม พิมพ์ทอง

นางธมลพร บัวศรี

นางอรนันท์ สิทธิชัย

นางศิริวรรณ สุปัน

โรงเรียนชุมชนศิลาเพชร

นางลำไย หานิพัฒน์

นางเทียมจิต หาญยุทธ

นางสาววิตรี กองสอน

นายประสิทธิ์ ปรังฤทธิ

นางกัญชพร ไชยเสน

นางจงจินต์ เชื้อเมืองพาน

นางสาวสุวิชชา ชัดดีจิต

นางสาวมัตถิกา ยะแสง

นางสาวละอองดาว ทีฆาวงค์

นางอัญญา ปรังฤทธิ

นางจารุวรรณ ริพล

นางสาวกนกวรรณ นวลด้วง

โรงเรียนบ้านสันมะเค็ดสันฮีเหล็กห้วยพัฒนา

นางสุปราณี สุนทรรัตน์

นายณรงค์ พิริยะนุสรณ์

นางสาวกัญญาณัฐ ต๊ะยามัน

นางสาวสุมินตรา ต้นหลวง

นายสุพรรณ สัตย์จริง

นางปิ่นบาน ไชยลังกา

นางสาวช่อผกา ศรีขวา

นางเสาวณีย์ ไชยมงคล

นางสาวดวงพร พวงมาลัย

นายสนธยา น้อยพันธุ์

โรงเรียนบ้านป่าจั่น

นางปรานอม จรเกตุ

นางพรทิพย์ จินะสี

นายวิบูลย์ บัวชุ่ม

นางสาวพุทธิยา สมจิตร

พระอธิการณัฐพงษ์ขจรตวฑฒสิริ

นางสาวรัตน์นา บัวแย้ม

พระครูอภิวัฒน์วิกรม (บรรจง ดวงสุวรรณ)

นางสุชีลา ชาวอิน

นางศรีไพร่ ตีบุ

นายสรราช ยาวีราช

นางสาวรัชฎาภรณ์ สุขใจ

นางสาวปทุมณา จิตต์ถื่อ

นางสาวโรชา แก้ววะศรี

นายสมยศ ชาวอิน

นางสาววงลักษณ์ บุญระชัยสวรรค์

นางจันทร์เพ็ญ ปองทอง

นายสรวง ชาวอิน

นางภรภัทร บุญฤทธิ

นายจิรายุส น้อยมาลัย

โรงเรียนบ้านต้นปล้องแดนเมือง

นางแก่นจันทร์ บุปผาชื่น

นางจิรายุ ภัทรวุฒิ

นางญาติา สายสูง

นางพวงผกา กวงแหวน

นางกรรณิการ์ จรัสอารีกุล

นางจุฑา สนิหิต

นางสาวพานี เรืองวิสัย

นางศรีทัย พูลศิลป์

นางจันทร์ฉาย เทพวงศ์

นางสิริกัญญา ดวงสุข

นางสุจิตรา วรรณสาร

โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเทคนิคคูสิต

ร.ต.อ.ครรชิต พูนวิเชียร

จ.ส.ต.หญิงวิกรม เตริยมพิชิต

จ.ส.ต.หญิงปฏิภาณ แซ่น่าน

จ.ส.ต.หญิงจินตนา คำผัด

จ.ส.ต.หญิงอดิگانต์ โสภา

ด.ต.หญิงกมลวรรณ ธิแปง

จ.ส.ต.หญิงเพ็ญสุตา ปานิน

โรงเรียนวัดเหนือ

นางสาวสุนันทา ปานณรงค์	นางดารุณี ขจัดภัย	นางอารีย์ บุญเอื้อยะ
นางสาวนิตยา อนงค์ทอง	นางสาวธนิษฐา หลงเปลี่ยว	นางสาววรรณิการ์ ภูระหงษ์
นางสาวกัลยา พุกภูษา		

โรงเรียนวัดใหม่พิบูลย์ผล

นายทศพร รุ่งแสง	นางสาวขวัญดาว พูลสำราญ	นายอรรรถพล พึ่งพานิช
นายสำออง เกิดโคกคา	นายสำเนา ชูประพันธ์	นางสุกฤตดา สว่างใจธรรม
นางสุรภา พักเรือนดี		

โรงเรียนบ้านโนนไพล

นางสาวศิริพรรณ ไชยวงศ์	นายแสวง บัวหอม	นางสาวรุจิรา ภูสีน้ำ
นางสุกั บัวหอม	นางสุนีนารถ พันธุ์สำโรง	นางวิยดา บัวหอม
นางสาวเกษมณี วงษา	นางสาวเกษร ครูทำสวน	นางแมงรัก จริงสันเทียะ
นางสมใจ จันทรนาดี	นางสาวอัญชลี ยังสันเทียะ	นางสาวพรนภา ไกล่สันเทียะ

โรงเรียนบ้านหนองอ้อย

นายเอกชัย แผงงาม	นายบุญเลิศ ประวะภูโต	นางพรรณิ ประวะภูโต
นางอุบล งามเนตร	นายบุญเลี้ยง ลาคุณ	นางสาวสมจิตร ดวงเนตร
นางพิกุล กะการดี	นางอภิสร่า ปรีชใจปการกิจ	นางสาวอูมาพร จินใจ
นางเอกอังกฤช สืบสุนทร	นางลัดดา สุขแสวง	นางรัชณี งามเลิศ

โรงเรียนบ้านหัวนา

นายเทียนชัย เบ้าจรรยา	นางสำรอง แสนธนู	นางปิยะดา ชาวชุมนุ้ม
นายสมัย เพี้ยช่อ	นางสาววลีรัตน์ เบ้าจรรยา	

โรงเรียนบ้านบางม่วง

นายอดม สุระกำแหง	นายเริงศักดิ์ มะเลโลหิต	นางพัชรี ฤทธิ์โต
นางสาวขอดีหิยะ หมดหมั่น	นางสนัญญ์ณัญญ์ ทองใหม่	นางนุชนาถ ศรีพุด
นางสาวหวันละเอียด สว่างนพันธ์	นางประยงค์ นีวัตตระกูล	นางสุไหวยะ หมดบิลเฮด
นายธัชชา สามพิมพ์	นางสาวพาริต้า หมดไส๊ะ	

โรงเรียนบ้านหัวยลิก

นางสาวนพร จูทอง	นางรัศมิกา สิ้นธระหัส	นางอุทัยวรรณ ภิรมย์
นางพิมพ์วิรัชชัย ไชยรัชชัย	นางโสภิตา สุราตะโก	

โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๒ สตุล

นายรังสิวุฒิ หมุดยะฝา	นายสุวิศิษฎ์ กั้นหยันทอง	นางจริญญา พรหมวิจิต
นายภูริวานัฐ ยอดศรี	นางสาวสายพิน อินสุวรรณ	นางสาวมุสตี สุวรรณมณี
นางสาวระวีพรรณ นพาทพันธ์	นายอิสมาแอลัน หมดาคาเสม	นางสาวสาพิยะห์ ทะแ

คณะผู้จัดทำเอกสารเรื่องเล่าจากโรงเรียน “ครูประทับใจ...ศิษย์ประทับใจ”

ที่ปรึกษา

ดร.สุภัทรา จำปาทอง

เลขาธิการสภาการศึกษา

ดร.วัฒนาพร ระวังบุกข์

รองเลขาธิการสภาการศึกษา

นายสำเนา เนื้อทอง

ผู้อำนวยการสำนักมาตรฐานการศึกษา
และพัฒนาการเรียนรู้

บรรณาธิการเอกสาร

นางสาวปัทสสร อยู่ชา

นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ

นางสาวจริยา สืบแก้ว

นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ

ออกแบบรูปเล่ม/ประสานการจัดพิมพ์

นางสาวจริยา สืบแก้ว

นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ

ผู้รับผิดชอบโครงการ

นางสาวอุษา คงสาย

ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนานโยบาย
ด้านการเรียนรู้

นางสาวณัฐตรา แทนขำ

นักวิชาการศึกษาชำนาญการพิเศษ

นายสมชาย นัยเนตร

นักวิชาการศึกษาชำนาญการ

นายสุภสิทธิ์ ภูภักดี

นักวิชาการศึกษาชำนาญการ

นางสาวแววดาว อุทิศ

นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ

นางสาวปัทสสร อยู่ชา

นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ

นางสาวจริยา สืบแก้ว

นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ

นางฐิติวรดา แห้วเพชร

นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ

หน่วยงานที่รับผิดชอบ

กลุ่มพัฒนานโยบายด้านการเรียนรู้

สำนักมาตรฐานการศึกษาและพัฒนาการเรียนรู้

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

โทร.๐ ๒๖๖๘ ๗๑๒๓ ต่อ ๒๕๑๖ และ ๒๕๖๐ โทรสาร ๐ ๒๒๔๓ ๑๑๒๙

สิ่งพิมพ์ สกศ. อันดับที่ ๓๑/๒๕๖๒

ISBN ๙๗๘-๖๑๖-๒๗๐-๒๑๗-๔

